

Giới thiệu Thiếu Nữ Giọt Tiền

Truyện Thiếu Nữ Giọt Tiền, một câu chuyện tình bất đắc dĩ vì muốn có tiền mà cô bất chấp mọi thủ đoạn để có được đồng tiền nhưng không hề nghĩ sẽ có hậu quả gì, chính bản thân cô rất yêu tiền nên đành chấp nhận mọi tình huống.

Trong lúc cô đang túng quẫn về chuyện tiền bạc đang đi lang bang thì bị một chiếc xe đang mất lái tông thẳng vào nhưng cô lại không hề bị gì mà ngược lại kẻ tông thì bị thương. Anh ta chịu trách nhiệm và đưa một số tiền không nhỏ cho cô và hứa sẽ cho cô nhiều hơn với một điều kiện rằng cô phải làm vợ của anh theo hợp đồng một năm.

Với cô ấy bây giờ thì tiền chính là tất cả, cô có thể chấp nhận tất cả mọi điều kiện mà anh đưa ra miễn sao cô thỏa mãn với đồng tiền đó là được, có tiền là có tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Giọt Tiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trong sân bay ồn ào huyên náo, nhiều đám đông chật chội, nhưng lại có một đám người mặc tây trang đen, đeo kính mát, dáng người cao lớn xuất hiện. Thoáng chốc, không khí giống như ngưng lại, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, mà sóng người hướng hai bên tự nhiên lùi ra, cảm giác bọn họ đi qua chỗ nào thì nhiệt độ sẽ giảm xuống.

Mọi người đều nghĩ thân thế của họ rất lớn. Có người còn nghĩ là Bộ trưởng hoặc quan viên nhập cảnh, còn có người suy đoán không chừng đó là Xã Hội Đen.

Ở giữa đám người áo đen là người đàn ông tuấn tú, nhưng khuôn mặt không nhìn ra bất kỳ hi vọng gì, giống như người băng được điêu khắc, lạnh lùng làm cho người khác không tự chủ được mà run rẩy. Anh mắt dưới cặp mắt kính đen, có thể làm cho người ta cảm nhận được áp lực vô hình, không dám lộn xộn.

Sau khi bọn họ đi qua, không khí nặng nề mới thoáng trở lại.

Đột nhiên, một chiếc xe thể thao màu trắng gọn gàng dừng ở lối ra, bước xuống xe là một người đàn ông tuấn mỹ, khiến mắt mọi người sáng lên. Bộ đồ màu trắng cùng với những món phụ kiện trên người tôn lên sự cao to rắn chắc của anh, cân xứng như người mẫu thời trang, làm không ít trái tim rục rịch ngóc đầu dậy, nhưng mà còn chưa kịp triển khai hành động, anh liền tảo nhả đi về phía "Luồng không khí lạnh".

"Anh hai!"

"Chiêu Ngọc!" Con người đàn ông lạnh lùng lóe lên, nhìn người bên cạnh nói nhỏ, "Các người về công ty trước đi." Âm lượng không lớn, lại lộ ra một cỗ khí không tha, khinh thường uy nghiêm.

"Dạ! Tổng giám đốc." Lập tức, những thuộc hạ cùng hộ vệ bên cạnh anh biến mất.

Anh, Vũ Chiêu Duy, con trai trưởng nhà họ Vũ, chính là tổng giám đốc trẻ tuổi của tập đoàn Vũ thị, tuổi chỉ gần 30 mà đã ở trên thương trường hô phong hoán vũ. Cường thế nhưng không mất tinh táo kinh doanh, đem tập đoàn Vũ thị phát triển mở rộng đến gấp hai, khiến những lão tiền bối trên thương trường không khỏi cảm thán Hậu Sinh Khả Úy.

"Hành lý đưa em." Vũ Chiêu Ngọc lấy cặp tài liệu trong tay Chiêu Duy.

Vũ Chiêu Duy từ chối cho ý kiến. Bình thường nhận điện thoại là tài xế sẽ đón anh, nhưng bây giờ Chiêu Ngọc lại đích thân đến. Nhiều năm không về nước nay lại đặc biệt tìm anh, không cần nghĩ cũng đoán được sẽ có chuyện, nhưng mà anh không muốn hỏi nhiều, tránh phiền toái, Chiêu Ngọc muốn nói tự nhiên sẽ mở miệng.

"Anh đã biết chuyện gì chưa?"

Thấy Vũ Chiêu Ngọc khản trương, Vũ Chiêu Duy vẫn như cũ không có biểu cảm gì, "Xe của em?"

"Ở nước ngoài, em mượn xe Chiêu Huân, nhưng xe khó đi quá."

"Kỹ thuật của em không tốt, đừng làm loạn xe của anh, em nên kêu Lão Lưu lái." Chiêu Ngọc từng này tuổi rồi mà vẫn giống như một thiếu niên mới lớn yêu đua xe, đem Đài Bắc trở thành trường đua, anh lạnh nhạt mà nói.

"Sao có thể tìm Lão Lưu, Lão Lưu là người của bà nội mà." Vũ Chiêu Ngọc sợ hãi.

"Em nói nhiều như vậy, không phải là bà nội đã trở về?" Vũ Chiêu Duy ung dung ngồi lên xe.

"Không sai!" Vũ Chiêu Ngọc ừ ừ, "Ba năm trước đây, bà nội vội vã muốn bùng nổ ép chúng ta đi xem mắt. Nếu không nhờ Chiêu Nghi linh hoạt, dùng kể thuyết phục bà nội cho chúng ta ba năm tự do, chúng ta làm sao có thể tiêu dao đến bây giờ. Anh hai, tính sao đây? Nhất định bà nội sẽ muốn chúng ta dẫn bạn gái đến cho bà gặp."

"Vậy thì tìm một người đi." Vũ Chiêu Duy nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Nào có đơn giản như vậy, bà nội đã đem bạn bè thân cận bên cạnh chúng ta tra hết rồi"

"È hèm"

"Anh hai!" Nhìn anh hai vẫn thanh thản nghỉ ngơi, không có phản ứng gì, Vũ Chiêu Ngọc không khỏi nhăn mày, hôn nhân là chuyện lớn cũng không phải trò đùa.

"Lái xe." Giọng Vũ Chiêu Duy êm ái, không giận mà uy.

"Biết rồi!" Vũ Chiêu Ngọc hậm hực nói, khởi động xe.

Nghiêng nghiêng mắt nhìn Vũ Chiêu Duy bình tĩnh, Vũ Chiêu Ngọc nhìn không thấu lòng anh. Thân là trưởng nam nhà họ Vũ đồng thời là người đứng đầu tập đoàn, trên vai anh gánh vác trọng trách không phải nhẹ. Anh rất chuyên chú vào sự nghiệp kinh doanh, trong nháy mắt thu vào hơn ngàn vạn, thậm chí hơn cả tỷ, nhưng chưa từng thấy bên cạnh anh xuất hiện hồng nhan tri kỷ nào, chỉ có một vài người phụ nữ là đối tác làm ăn. Trừ buôn bán, kiếm tiền, thật không biết còn có cái gì có thể làm anh hứng thú.

Vũ Chiêu Ngọc thật tò mò, anh hai sẽ giải quyết vấn đề của bà nội như thế nào? Là cùng những thiên kim công ty khác kết thân, hay để cho bà nội định đoạt? Hay là tìm người đóng giả? Những ngày đầu hè tháng năm, còn chưa tới Thất Nguyệt, thời tiết cũng đã nóng đến nỗi làm cho người ta không chịu nổi. Chỉ có sau giữa trưa, gió nhẹ từ từ, mang đến một chút mát mẻ, làm cả người thoải mái.

Lúc này, bên ngoài là một con gà nướng mỡ, mùi thơm bốn phía, làm người ta thèm thuồng, không nhịn được mà muốn há to mồm cắn một cái.

"Lâm Nghi Trăn, cậu làm A!" Tiếng thét chói tai phá vỡ trời đêm yên tĩnh. Nếu không phải căn phòng cách âm không tệ, người không biết sẽ cho là đã xảy ra thảm án giết người.

Tiếng thét kinh khủng, chói tai đánh thức người ngủ trên ghế sa lon - Lâm Nghi Trăn, "Đình, cậu đã về rồi!" Mờ to đôi mắt lim dim buồn ngủ, Lâm Nghi Trăn thấy trong tay không phải gà nướng mỡ, mà là chân của Chu Đình, cô sợ run, "Chân của cậu sao lại ở trên tay mình?" Chẳng lẽ miệng cô cắn xuống

"Cậu chết đi! Dám cắn mình." Thật kinh khủng! Rút chân về, Chu Đình cảnh giác lui về phía sau, rất may hôm nay mặc quần jean.

Lâm Nghi Trăn ngáp một cái, "Khó trách mình cảm thấy giống như cắn cây khô."

Cô nói vậy khiến Chu Đình nổi đóa, hối hận mình kết bạn với cô. Đều do năm cấp ba nhất thời mềm lòng, đưa bữa trưa cho người nào đó bởi vì đi làm mà quên ăn cơm, kết nghiệt duyên, cho đến học đại học cũng cùng nhau thuê phòng. Đã vậy cả tiền nhà, tiền điện nước đều do cô chịu.

Lâm Nghi Trăn không phải hẹp hòi, mà là tiết kiệm, tiết kiệm đến nỗi cơm đêm qua còn có thể để trưa nay ăn, đồ ăn vặt quá hạn cũng không cự tuyệt, chứ đừng nói hai bữa ăn mỳ ăn liền, xui xẻo hơn là Chu Đình cô đây không đành lòng nhìn người ở chung với mình chết đói đầu đường, không thể làm gì khác hơn là phải giúp đỡ rồi.

"Có mang thức ăn không?" Mắt tinh nhìn trên bàn có gà rang muối cùng đốt tiên thảo; mặt Lâm Nghi Trăn sáng rõ, tay chân so âm thanh còn nhanh hơn, "Thật tốt quá, mình đang đói bụng!"

"Này! Đừng quên một phần của mình." Đã biết tốc độ ăn của Lâm Nghi Trăn như gió thu cuốn hết lá vàng, Chu Đình cũng vội vàng gia nhập.

Một lát sau, ăn uống no đủ hai người liền ngồi dưới đất.

"Sao hôm nay tan việc sớm vậy?" Thường ngày thì ba ngày hai bữa không thấy bóng dáng, vì đi làm mà mất ăn mất ngủ, ngay cả thi giữa kỳ cũng thiếu chút nữa trễ bởi vì đi làm mà quên mất, hôm nay lại ở nhà? ! Chu Đình cảm thấy tương đối kinh ngạc.

"Mình cãi nhau với ông chủ." Lâm Nghi Trăn vừa xia răng, vừa nói.

"Chuyện gì xảy ra?" Chu Đình hỏi, liếc nhìn Nghi Trăn, ngoại trừ khuyết điểm nói chuyện quá thẳng thừng mà thường đắc tội với người ta, thì Nghi Trăn rất nghiêm túc trong công việc.

"Mình chỉ cho ông chủ một ít lời khuyên mà thôi."

"Khuyên cái gì?" Đáy lòng Chu Đình có dự cảm không tốt.

"Mỗi lần nhìn thấy ông chủ nấu thật nhiều thức ăn, chỉ cần là quá hạn hoặc để qua đêm thì ông ấy liền ném toàn bộ vào thùng rác. Mình cảm thấy có chút

đáng tiếc, liền không nhận được mà nói với ông chủ, sao không để đó cứu giúp một con chó lang thang, tránh lãng phí."

Là cậu muốn thi có? Chu Đình rất rõ." Sau đó thì sao?"

"Sau đó ông chủ không vui, nói mình xen vào việc của người khác, mình liền nói với ông chủ: Chẳng lẽ cha mẹ ông không dạy ông không thương tiếc thức ăn sẽ bị thiên lôi đánh chết không từ tế sao? Hơn nữa sau khi chết còn có thể rơi vào A Tỳ địa ngục trọn đời không được siêu sinh. Sau đó kết quả ông sẽ biết."

Chu Đình không biết nên khóc hay cười, "Cậu thực sự nói như vậy với ông chủ?" "Khó trách

Lâm Nghi Trần nhún nhún vai, "Thôi! Chuyện đã qua, ngày mai tìm công việc mới."

"Đừng quên ngày mai cậu có tiết đấy."

"hắc hắc. Chu Đình!"

"Làm gì? " Chu Đình đứng lên, lui về phía sau ba bước lớn, vô cùng hiểu điều mờ ám của tiếng kêu ghê tởm kia. Con mắt linh hoạt chuyển động nhanh như chớp thì chính là phiên toái đã đến, "Muốn mình thay cậu cầm đơn giả, việc này mình có thể làm được, còn lại không bàn nữa."

"Nhưng ngày mai có thi thử, giáo sư sẽ điểm danh." Lâm Nghi Trần giống như đứa bé chịu ủy khuất.

"Không làm!"

"Chu Đình, cậu nhẩn tâm nhìn mình không có việc làm sao? Huống chi mình đã cùng người ta nói chuyện, chiều nay hai giờ gặp mặt, mà giờ học là liên tục hai tiết, buổi sáng và buổi chiều cần bản không có biện pháp trốn."

"Cậu chết đi! Cậu học mình cũng học, hơn nữa lỡ bị giáo sư phát hiện ta thay mạo đồi đảo, học kỳ này chắc chắn sẽ rất thảm."

"Thực nữ không thể nói thô tục ." Lâm Nghi Trần làm bộ đáng thương, "Lão giáo sư thị lực không tốt, trí nhớ cũng kém, nhận không ra. Mình biết rõ buổi sáng ngày mai cậu có giờ thể dục không cần điểm danh, mà xế chiều là thực tập, chỉ cần nộp báo cáo nghiên cứu, cũng không cần đi học."

"Cậu điều tra chi tiết thật." Từ khi biết Lâm Nghi Trần này bạn nên tốt nhất trở thành người xấu. Cái gì mà hình tượng thực nữ, đối với cô ấy, hình tượng này đã sớm không còn sót lại chút gì. Nếu không phải ngày thường cô ấy đối nhân xử thế tốt, biểu hiện trước mặt thầy cô, bạn học coi như không tệ. Nếu không chỉ dựa vào số lần trốn học cô ấy đã được lọt vào danh sách đen rồi.

"Làm ơn đi mà. . . !." Lâm Nghi Trần kéo kéo tay áo của Chu Đình.

"Được rồi! Mình đồng ý với cậu lần này, lần sau là không đấy!" Chu Đình hất bàn tay Lâm Nghi Trần ra, tránh cho quần áo bị xé rách, cô nói: "Còn nữa, kỳ thi cuối sắp tới, cậu cũng đừng giống như thi giữa kỳ mà trễ giờ, rất may là giáo sư tốt bụng để cho cậu thi lại, nếu không. . . Hừ, hừ!"

"Hi, hi! May mà còn có cậu rất tốt đã giúp đỡ mình nha. . . ." Lâm Nghi Trần nịnh hót, ở trên người Chu Đình mề nheo. Cô có thể một đường đi đến năm thứ ba đại học mà không bị thi lại, thật đúng là nên cảm tạ người bạn tốt có tư chất nổi trội này, hàng năm đều nhận học bổng toàn trường.

"Biết là tốt rồi!" Lâm Nghi Trần thật ra thì không ngu ngốc, điểm này có thể từ kì thi đại học nhìn ra, thi thử trung học đứng hạng bét, vậy mà có thể cùng cô thi đại trường đại học, thật là không đơn giản.

"Như vậy, mình còn có thể làm phiền cậu một chuyện hay không?"

"Nói đi"

"Có thể cho mình mượn "con cừu nhỏ" được hay không?"

"Xe cậu đâu?" Chu Đình hơi híp mắt lại, "Chẳng lẽ cậu lại quên đồ xăng?" Chắc chắn là không có nhiên liệu, không thể chạy được. Đáng thương cho chiếc xe có một chủ nhân hẹp hòi.

"Mình làm sao biết xăng đã tăng thêm 50 đồng, mà không lái được tới 2 tháng? Bình thường mình đổ xăng một lần là có thể chạy ba tháng, nhất định là người của trạm xăng lén giảm nguyên liệu trong xăng."

"Cậu không biết giá xăng tăng?" Chu Đình thở dài, thật là đầu hàng Nghi Trần, đổ xăng một lần mà có thể chạy ba tháng? Mình đổ đầy xăng, chỉ đi học mà có thể chạy nhiều nhất là nửa tháng. Loại xe sắp bị đưa vào bãi phế thải của cô ấy lại có thể chạy ba tháng, thật là kỳ tích! Đáng thương chiếc xe kia. Chu Đình bắt đầu dĩ bữu mỗi, "Ngày ngày mai?"

Lâm Nghi Trần dùng sức gật đầu, "Mình biết cậu là tốt nhất, chờ mình có công việc, nhất định sẽ mời cậu."

"Không cần, đối với mỳ ăn liền mình không có hứng thú." Chu Đình quá rõ Nghi Trần.

"Vây. Vây mình mua đồ về nấu."

"Vẫn là thôi vậy, mình không muốn phải tự chuẩn bị thuốc bao tử."

Lâm Nghi Trần xụ mặt.

"Vậy ngày kia chúng ta ăn lẩu." Chu Đình đành phải nhận tâm Phật của Nghi Trần.

"Nhưng mà vào thời điểm này mà ăn lẩu có kỳ quái hay không?" Cái lẩu có lẽ phải tốn nhiều. Lâm Nghi Trần ở trong lòng tính toán.

"Vậy ăn kem được chứ." Chu Đình bị Nghi Trần làm cho giận muốn chết.

"Được, được! Vậy mình sẽ mua. Mấy ngày trước mình còn thấy giá rẻ đặc biệt, có rất nhiều vị khác nhau."

Nhìn Lâm Nghi Trần say mê cuồng nhiệt, cơ thịt trên mặt Chu Đình khẽ co giật, cười muốn cứng ngắc. Thật là một lần sảy chân, ghi hận nghìn đời! Hôm sau, Lâm Nghi Trần ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới khoan thai bò dậy, dù sao cô cũng không cần lên lớp.

Rửa mặt xong, cô ăn đồ ăn sáng do Chu Đình để lại cũng đã là buổi trưa. Liếc mắt nhìn đồng hồ, vẫn còn nhiều thời gian trước khi phỏng vấn, cô quyết định đi mua ít đồ cá nhân, cũng thuận tiện mua ít xăng để đổ xe.

Cô vui vẻ mà chạy xe dọc theo ven đường, nghĩ thầm thời gian vẫn còn sớm rất. Vì vậy vừa từ từ chạy, vừa tính toán tỉ mỉ một số hàng hóa giá rẻ đặc biệt.

Giấy vệ sinh một cuộn 69 đồng, một thùng mỳ ăn liền là 199 đồng, so với một gói là 11 đồng thì vẫn còn rẻ....

Càng nghĩ cô càng hài lòng thì "Phanh" !

Bất ngờ bị dừng, cô và chiếc xe đều nghiêng đảo về phía trước. Cô phản ứng rất nhanh, liền nhảy sang một bên, kịp thời không bị chiếc xe đè lên, nhưng chiếc xe lại không được may mắn như vậy.

Thật hồng bét, đây là xe của Chu Đình. Nhìn xe một lượt, không thấy nó bị hư hỏng gì, cô không khỏi hiếu chiến, thích đánh nhau, thích gây gổ nên quay đầu trừng chiếc xe gây họa kia. Cô đã chạy gần sát bên lề, vậy mà nó vẫn dừng cô, quá ghê tởm.

Chỉ thấy đầu mui chiếc xe hào hoa kia bị hở ra, động cơ bốc khói, cũng không thấy chủ xe xuống kiểm tra, chẳng lẽ muốn trốn tránh trách nhiệm? Càng nghĩ cô càng nổi giận.

Lâm Nghi Trần đem xe của mình dừng ở ven đường, quyết định tiến lên đòi công đạo.

"Sao lại lái xe như vậy chứ?" Cô gõ cái cửa xe màu đen, người bên trong không động đậy gì, cô càng giận hơn, "Này! Dừng người ta còn không xuống xe!" Bị làm cho phát bực, cô bất chấp tất cả, dùng sức kéo cửa xe, không ngờ phát hiện cửa không khóa. Thật tốt quá! Trong đầu cô đã chuẩn bị những câu muốn chửi người, nhưng khi mở cửa xe lại là một bóng đen khổng lồ ngã về phía cô --

"A!" Cô sợ hết hồn, theo phản xạ cô lấy tay đỡ lấy, trợn tròn mắt, thấy rõ cái bóng đen đó là một người đàn ông khôi ngô cao lớn, thân thể to lớn đè lên làm đôi tay cô như muốn gãy mất.

Thật vất vả mới diu anh ta ngồi xuống. Cô quan sát anh, mái tóc đen dày được chải chuốt cẩn thận, gương mặt góc cạnh, ngũ quan sắc xảo, nhưng môi mỏng trắng bệch không ngừng phát run, một bộ dáng rất khổ sở.

Lâm Nghi Trần trấn tĩnh lại, "Này! Anh làm sao vậy?"

Sao lại như vậy! ? Rõ ràng người bị dừng là cô mà!

Cô vỗ nhẹ cái mặt của anh, một chút phản ứng cũng không có, chẳng lẽ bởi vì dừng người ta mà bị bệnh tim?

"Này! Anh có sao không? Có muốn tôi giúp anh gọi xe cứu thương không?" Cô đưa mắt nhìn bốn phía, cả cửa hàng nhỏ cũng không có, đi đâu tìm điện thoại? "Thôi! Tôi đưa anh đi bệnh viện. Kỹ thuật lái xe của tôi không tốt anh cũng đừng trách đấy." Trên thực tế cô không có bằng lái, đối với cô mà nói, tốn tiền đi thi thì quá lãng phí, không bằng dùng nhiều thời gian kiếm tiền, cho nên cô biết lái là do khi đi làm thêm có học hỏi một chút từ những đồng nghiệp.

Ngồi lên chiếc xe hào hoa, cô mới phát hiện bên trong có đầy đủ TV, tủ lạnh, máy vi tính, dĩ nhiên không thiếu điện thoại. Nhưng mà cô cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian đợi xe cứu thương, thời gian như tiền bạc mà.

Xe chạy được một lát, Lâm Nghi Trần theo trí nhớ tìm được một bệnh viện tổng hợp.

Dừng xe, cô nhanh chóng kéo cánh tay trắng kiện của anh ta muốn diu xuống xe. Oa! Trọng lượng của anh ta rất nặng nha!.

"Mau tới giúp một tay!" Cô đành phải vừa lùi vừa kéo, thỉnh thoảng nhìn về phía bệnh viện la to.

Thật may là bên trong bệnh viện đã có người chú ý, lập tức gọi nhân viên cấp cứu. Cô như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở một hơi, đi theo nhân viên cấp cứu vào bệnh viện.

"Tiểu thư, làm phiền cô điền thông tin bệnh nhân." Một cô y tá trông như Bạch y thiên sứ ân cần lấy mẫu bệnh án đưa cô, "Sau đó đi đăng ký."

Thông tin? Nhất thời đầu óc Lâm Nghi Trăn trống rỗng, ngay cả anh ta là ai cô cũng không biết. Đột nhiên, ý tưởng lóe lên, đúng rồi! Trên người anh ta có thể có giấy tờ. Vì vậy, cô nhanh chóng đuổi theo xe đẩy anh ta vào phòng cấp cứu, kịp thời lấy được áo khoác của anh.

Cô vừa mở bóp da của anh, vừa đi về phí đăng ký.

"Tên là gì?" Y tá ở quầy đăng ký thấy cô luống cuống tay chân, thông tin cũng không điền đã đi đăng ký, hiện tại đã không còn kiên nhẫn.

"Vũ Chiêu Duy." Cô nghĩ, không có thẻ căn cước, chỉ có bằng lái xe cùng một đồng thẻ vàng Platinum Card cùng thẻ hội viên, có thể thấy được người này có rất nhiều tiền, "Những thông tin khác tôi sẽ điền." Cô quyết định lấy thông tin từ bằng lái xe.

"Được rồi. Vậy có bảo hiểm gì không?"

Tay trái thì lục lọi, tay phải run rẩy lấy ra một đồng thẻ, nhưng cũng chỉ là những tấm thẻ vàng Platinum Card cùng thẻ hội viên kia. Lâm Nghi Trăn không thể làm gì khác hơn là lắc đầu một cái.

"Vậy tổng cộng là 850 đồng. . ." Y tá nói chưa xong, Lâm Nghi Trăn liền phát hiện một chuyện đáng sợ.

Trong bóp của anh ta không có nửa xu!

"Tiểu thư, làm phiền cô nhanh một chút, phía sau có rất nhiều người muốn đăng ký."

Chần chừ một lúc, Lâm Nghi Trăn lúng túng đưa Platinum Card, "Có thể dùng thẻ hay không?"

Y tá sững sốt một chút, chợt cười lên, cả người nhà những bệnh nhân xếp sau Lâm Nghi Trăn cũng không đề nén nổi mà cười.

Thật là mất thể diện! Lâm Nghi Trăn nhận ra mình đã hỏi một vấn đề ngu dốt, vội vàng thu hồi tất cả thẻ vàng Platinum Card vô dụng lại.

"Tiểu thư, bệnh viện chúng tôi không có chế độ cà thẻ, trong người cô chẳng lẽ không có tiền mặt sao?"

Có tiền, nhưng đó là một tháng sinh hoạt của cô.

"Tiểu thư, sát vách có. . . ." "Không cần." Do dự một lát, Lâm Nghi Trăn cắn răng đưa tiền. Trong lòng tự nói với mình là không có vấn đề gì, ngày sau mang cả tiền lời đòi lại, có lẽ còn có thể có một khoản tiền cứu mạng. Nghĩ vậy, cô không nhịn được cười nham nhở.

"Được rồi, mời cô đến phòng cấp cứu chờ."

Một lát, bác sĩ từ phòng cấp cứu đi ra, "Ai là người nhà của bệnh nhân Vũ Chiêu Duy?"

Lâm Nghi Trăn suy tính có nên lên tiếng hay không, nhưng mà Bạch y thiên sứ đã nhận ra cô, "Xin hỏi tiểu thư cùng bệnh nhân có quan hệ gì?"

"Này." Nếu nói bạn bè là quá gượng ép, còn thấy việc nghĩa hăng hái mà làm thì thật ra cô cũng không có vĩ đại như vậy. Cô cảm thấy thật khó khăn.

"Là bạn sao? Làm phiền cô thông báo người nhà bệnh nhân làm thủ tục nằm viện, tình huống rất nguy cấp, lập tức làm giải phẫu."

"Cái gì?" Lâm Nghi Trăn tròn tròn con mắt; miệng há lớn đến nỗi có thể nhét quả trứng.

Người bị đụng rõ ràng là cô mà!

"Đợi chút." Cô gọi Bạch y thiên sứ, "Vậy anh ta bị bệnh gì?"

"Viêm ruột thừa cấp tính."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Giật Tiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Người bị đụng thì ngồi ngoài phòng cấp cứu, còn người đụng thì hôn mê bất tỉnh, nói ra người nào sẽ tin?

Không nghĩ anh ta lại bị nghiêm trọng đến nỗi cần phải làm giải phẫu. Vừa nghĩ tới chi phí phẫu thuật không hề ít, Lâm Nghi Trần có loại ý nghĩ "Bỏ chạy" kích động, dù sao cũng không phải do cô làm hại, là chính bản thân anh ta ăn lung tung, làm hỏng bao tử mà.

Cô đang chuẩn bị chạy ra bệnh viện thì bị Bạch y thiên sứ nhìn thấy.

"Tiểu thư, cô là bạn của bệnh nhân Vũ Chiêu Duy đúng không?"

"Phải Vâng" Lâm Nghi Trần cười cười xấu hổ.

"Anh ta vừa được chích thuốc mê, nửa giờ sau thuốc có tác dụng sẽ phải làm giải phẫu, trong khoảng thời gian này làm phiền cô chăm sóc anh ta."

"Vì" Cô vốn muốn gào to lên, nhưng để ý nơi này là bệnh viện, cô cố gắng cười nhỏ nói: "Nhưng tôi không có thời gian". Cô còn phải đi phòng vấn, lên lớp nữa.

"Như vậy sao!" Về mặt Bạch y thiên sứ có chút khó khăn, "Nhưng mà hiện tại bệnh viện chúng tôi không đủ nhân viên."

"Tôi sẽ sớm thông báo người nhà anh ta". Lâm Nghi Trần dùng sức gật đầu, trong lòng thầm nghĩ như vậy mới có thể đòi lại tiền từ người thân của anh ta.

"Vậy thì tốt, cô có thể vào thăm bệnh nhân rồi. Mà trong phòng bệnh có điện thoại khẩn cấp, cô chỉ cần ấn vào là được."

"Cám ơn cô." Lâm Nghi Trần cúi người hành lễ.

"Không khách khí."

Đưa mắt nhìn Bạch Y thiên sứ rời đi, Lâm Nghi Trần bắt đầu dĩ vãng dài. Ai! Sao cô lại xui xẻo vậy chứ.

Không có, không có! Không có gì cả!

Vì không muốn quấy rầy Vũ Chiêu Duy, Lâm Nghi Trần ra khỏi phòng cấp cứu, đem bốp da của anh ta lục lọi muốn hư mà vẫn không tìm được bất kỳ số điện thoại liên lạc nào, cả tấm danh thiếp cũng không có.

Mất thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô bắt đầu phiền não lo lắng, cách thời gian phòng vẫn còn không tới một giờ.

Rốt cuộc, ở trong bốp da có một hóa đơn, phía trên là số tiền làm cô lú lờ, mà mặt sau có để lại số điện thoại, chữ viết rất ầu, có lẽ là vội vàng lưu lại.

"Mary." Lâm Nghi Trần nhớ kỹ tên này.

Bạch Y thiên sứ lại lần nữa nhắc nhở cô, "Tiểu thư, mời cô nhanh thông báo cho người nhà của bệnh nhân tới ký tên, 20' nữa lập tức làm giải phẫu." Sau đó Bạch Y thiên sứ nhanh chóng rời đi.

Lâm Nghi Trần căn bản không kịp lên tiếng. Cô đành phải gọi cho số điện thoại kia.

"Alo, xin hỏi Mary tiểu thư có ở đây không?"

"Cô chờ một chút. Mary, có một cô gái tìm cô."

"Người nào vậy? Tôi còn phải tập luyện nữa!" Mary mặc dù tức giận, nhưng vẫn nghe máy, "Alo, cô là ai?"

"Xin hỏi cô là Mary tiểu thư sao?"

"Nói nhảm, không phải tôi chẳng lẽ là ai."

"Thật xin lỗi, tôi họ Lâm, tôi là." Lâm Nghi Trần nghe vậy không khỏi mắng thầm trong lòng, thật không khách khí!

"Tôi không cần biết cô họ gì. Có chuyện gì?"

"Không biết cô và người tên Vũ Chiêu Duy có quen biết chứ?" Cô thật bội phục mình có thể ôn hòa nói chuyện cùng cô ta.

"Vũ Chiêu Duy? Là anh ấy bảo cô gọi điện thoại cho tôi?" ,

Thanh âm ngạo mạn vô lễ của Mary đã thay đổi 180°, làm cả người Lâm Nghi Trần nổi cả da gà, suýt chút nữa đem bữa ăn sáng phun ra.

"Không phải! Là anh ta xảy ra một chút việc, cô mau đến bệnh viện đi."

"Vậy có sao không? Bị thương có nặng không?"

"Tôi cũng không biết tình trạng của anh ta như thế nào, nhưng mà bác sĩ nói muốn làm giải phẫu, cần phải nhanh chóng thông báo cho người nhà, xin hỏi cô cùng anh ta là quan hệ như thế nào?"

"Anh ấy từng nói với tôi là muốn tôi là vị hôn thê." Mary không xấu hổ mà nói .

Mà Lâm Nghi Trần chỉ nghe được ba chữ cuối cùng. "Cô là vị hôn thê của anh ta. Vậy thì dễ rồi, nhờ cô mau thông báo người nhà anh ta đến bệnh viện, địa chỉ là Phải nhanh một chút đấy."

Cúp điện thoại, Lâm Nghi Trần mới đột nhiên phát hiện một chuyện vô cùng đáng sợ: cô để quên xe của Chu Đình ở ven đường. Thảm!

Cô luống cuống chạy ra bệnh viện, đang định đi xe buýt thì chợt nghĩ đến có xe của tên kia ở đây, không cần uống phí, hưởng chi cô là của ân nhân cứu mạng của anh ta, cũng không sao cả.

Vì vậy, cô lập tức chạy về phía chiếc xe hào hoa kia, lúc này cô lại phát hiện vừa rồi mình quên rút chìa khóa, may mắn không bị trộm, nếu không coi như làm trâu làm ngựa cũng đền không nổi.

Ô. Không. Không! Xe của Chu Đình bị kéo đi rồi. Lâm Nghi Trần suy sụp tinh thần trở lại bệnh viện. Đều do chủ nhân của chiếc xe này không tốt, không có việc gì đụng cô làm chi? Đã vậy trên người còn không có nửa xu. Càng nghĩ càng ảm ức, cô hung hăng đá chiếc xe cho hả giận.

Toàn bộ tổn thất cô tuyệt đối sẽ tìm người gây họa bồi thường, mặc dù đáng đáp anh ta khá tốt, có thể đi chiếc xe xa hoa như vậy, nhưng thương thức là thương thức, tiền vẫn phải hoàn tiền.

Trở lại bệnh viện, cô đi về phía Bạch y thiên sứ, mới biết anh ta đã vào phòng giải phẫu, nhưng không thấy người nhà đâu. Hỏi thăm lại lần nữa mới biết thì ra là người nhà anh ta ra lệnh phẫu thuật trước, còn do viện trưởng tự mình thực hiện. Cô thầm nghĩ, có thể thấy được người đụng cô thân phận thật không tầm thường, như vậy có thể lấy phí cứu mạng nhiều một chút, đền bù tinh thần cùng tổn thất tiền tài của cô.

Hắc! Cho nên cô quyết định chờ người nhà anh ta đến.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô cảm thấy mí mắt càng lúc càng nặng nề.

"Tiểu thư." Người nào đó lay nhẹ cô thức dậy. Cô tỉnh lại, thấy trước mắt là Bạch Y thiên sứ.

"Đây là nơi nào?" Cô nhớ hôm nay muốn đi phỏng vấn công việc. Công việc! Mặt cô nhất thời biến sắc, "Hong hét! Hiện tại là mấy giờ rồi?"

"Đã hai giờ rưỡi rồi, giải phẫu đã kết thúc, vô cùng thành công. Bạn của cô đã được đưa đến phòng bệnh số bảy, cô có thể đi thăm." Bạch Y thiên sứ chưa phát hiện ra khác thường, vẫn như cũ tươi cười rạng rỡ. "Tôi đương nhiên sẽ đi thăm anh ta!" Lâm Nghi Trần cười mỉ mỉ, cắn hai hàm răng ken két. Cô và anh ta còn chưa tính sổ mà! Ô. Cô không có công việc, đây tất cả đều do anh ta gây ra.

Sau khi nói lời cảm ơn với Bạch Y thiên sứ, cô đi thang máy lên lầu ba, tới phòng số bảy. Đứng lúc một y tá ra ngoài, nhìn cô im lặng gật đầu.

Lâm Nghi Trần cũng gật đầu lại, nhỏ giọng nói, "Anh ta khỏe không?"

"Tình huống không tệ, chỉ là phải đợi hết thuốc mê, bệnh nhân mới hồi tỉnh, trong khoảng thời gian này làm phiền cô chú ý một chút. Có gì thì nhấn chuông ở đầu giường, nếu anh ta có tỉnh cũng phải báo cho chúng tôi biết." Cô y tá nhẹ nhàng nói.

"Nhưng." Bốn giờ cô còn có giờ lên lớp.

"Tất cả phải nhờ cô rồi." Cô y tá nở nụ cười thân thiện làm cho người ta khó có thể cự tuyệt, "Bây giờ cô có thể vào thăm." Cô thay Lâm Nghi Trần đẩy cửa phòng ra.

Lâm Nghi Trần miễn cưỡng gật đầu, đi vào phòng bệnh. Thật là! Rõ ràng người bị đụng là cô, mà người gây ra họa lại nằm ở trên giường, người vô tội bị hại là cô lại phải chăm sóc, sớm biết thế cô sẽ không nhiều chuyện như vậy, để cảnh sát xử lý là được rồi. Hôm nay tiền không có, công việc cũng bị lỡ, tất cả đều do anh ta làm hại, nhất định phải tìm anh ta bồi thường.

Kéo một cái ghế ở cạnh giường ngồi xuống, Lâm Nghi Trần bắt đầu tính toán muốn anh ta bồi thường bao nhiêu, từ phí đăng ký đến xe bị kéo đi, cả việc mất đi công việc, phí sinh hoạt tháng này. Tính, tính, cô bất tri bất giác buồn ngủ.

"Àm!" Thịnh linh cửa bị đẩy vào, vang lên tiếng thật lớn, làm Lâm Nghi Trần tỉnh lại.

"Tiểu thư, thời gian tiếp khách không còn, cô không thể.", Bạch Y thiên sứ gấp gấp ngăn người xông vào. Kẻ xông vào là một cô gái mặc cái váy liền thân màu đỏ, đáng người uyển chuyển xinh đẹp.

"Chiêu Duyệt!" Cô ta chạy về phía giường bệnh của Vũ Chiêu Duyệt.

"Tiểu thư, xin cô không nên lớn tiếng ồn ào, để tránh ảnh hưởng đến người khác, cô nên ở ngoài cửa chờ. Khi nào bệnh nhân tỉnh lại chúng tôi sẽ thông báo." Bạch Y thiên sứ ngăn cô ta lại.

Lâm Nghi Trần xoa xoa mắt, kinh ngạc nhìn hai người lúi lúi kéo kéo, "Hai người đang làm gì vậy?"

"Cô là ai? Sao lại ở đây?" Cô ta kiêu căng nhìn Lâm Nghi Trần.

"Người bệnh cần người trông chừng, mà bệnh viện lại không đủ." Bạch Y thiên sứ nhần nại giải thích, lại bị cô ta vô lễ cắt đứt.

"Cô ta đi ra ngoài, tôi ở lại." Cô ta không khách khí kéo Lâm Nghi Trăn còn đang mơ hồ.

"Tiểu thư, cô muốn làm gì?" Lâm Nghi Trăn giùng giởng, lòng mày khẽ nhăn lại, ở đâu ra người điên vậy? Tranh cãi ầm ĩ còn chưa tính, còn động tay động chân?

"Không phải cô kêu tôi tới?"

Không thể nào?"Cô là Mary tiểu thư, là vị hôn thê của anh ta?" Có một người vợ sắp cưới ương ngạnh, cật mạnh tựa như người đàn bà chanh chua thì thật là đáng thương. Lâm Nghi Trăn không khỏi chia buồn với người bệnh trên giường, đáng đáp không tới, nhưng đáng tiếc a! Chỉ là cô lại không phát hiện chân mày của người trên giường khẽ động, xoay người đối mặt với Mary. Cô khách khí lên tiếng chào hỏi, "Xin chào, tôi tên là Lâm Nghi Trăn, tôi là."

"Tôi không cần biết cô là ai! Nơi này có tôi là được rồi." Mary giương đôi mắt lướt qua Nghi Trăn, đi tới cái ghế mà Nghi Trăn vừa ngồi xuống.

"Tôi mặc kệ là ai muốn ở lại, tóm lại nơi này là bệnh viện, không cần lớn tiếng ồn ào." Bạch Y thiên sứ ném lại câu nói rồi rời đi.

"Tôi không thể ở lại" Lâm Nghi Trăn cau mày, cô cũng không có nhiều thời gian mà ở lại chăm sóc gười gây họa, cô chỉ muốn lấy tiền của mình trở về.

"Vậy cô có thể đi nha." Mary vẫy vẫy tay, đáy mắt thoáng qua tia xảo trá. Đuổi được người cứu mạng, cô thuận nước đẩy thuyền thay thế, đến lúc đó Vũ Chiêu Duy vừa tỉnh lại, bởi vì cảm kích cô, nói không chừng cái ghế Đại thiếu phu nhân nhà họ Vũ sẽ là của cô.

A, a! Càng nghĩ càng hài lòng. Thành linh liếc Lâm Nghi Trăn, Cô ta hừ lạnh một tiếng, "Cô còn muốn gì? Nơi này đã không còn chuyện của cô."

"Tôi muốn đi, chỉ là." Cô ta ngạo mạn vô lễ không để ý đến sự tồn tại của cô, cô còn chưa tính, nhưng cô cũng là ân nhân cứu mạng chồng sắp cưới của cô ta mà, vốn định chỉ lấy đúng những gì tổn thất, bắt quá hiện tại."Phí đăng ký cùng một số khoản khác nữa, tổng cộng là 1000 đồng." Không lấy nhiều một chút thật có lỗi với bản thân.

Mary mở to mắt, "Cô là kẻ lừa đảo à?"

"Anh ta dựng xe của tôi, còn hại xe của tôi bị kéo đi, phí sửa chữa, kéo xe, cùng phí phẫu thuật, lấy 1000 đồng là không quá." Còn chưa có cộng thêm tiền lương công việc! Trong lòng cô bồi thêm một câu.

"Trên người anh ấy không có tiền sao?" Mary nghĩ, nhất định là cô ta mượn dịp moi tiền.

"Bóp da và một số vật dùng của anh ta đây." Lâm Nghi Trăn kéo ngăn kéo ra. Uống phí cô hào tâm thay anh ta bảo quản, vậy mà dám hoài nghi nhân cách của cô.

Lâm đại tiểu thư cô đây dù yêu tiền thế nào cũng không vô si đi lấy cấp đồ của người khác.

Mary một mặt kiểm lại đồ của Chiêu Duy, một mặt dùng ánh mắt hoài nghi quan sát Lâm Nghi Trăn, làm cho hỏa khí của cô lên tới điểm cao nhất, nhưng vẫn dè nén tức giận.

"Tiểu thư, làm phiền cô nhanh một chút được không?"

"Ai biết cô nói thiệt hay giả?"

Lâm Nghi Trăn tức giận không thôi, "Cô." Bớt giận, bớt giận! Cô là người văn minh, cùng loại phụ nữ điên không chấp nhặt, "Vậy cô là vị hôn thê của anh ta, nên cô trả tiền cũng không sai chứ?" Cô rất bội phục mình còn có thể mỉm cười.

"Tôi không có tiền, cô tìm Vũ tiên sinh đòi đi!" Lời vừa nói ra, Mary mới ý thức mình đã nói gì.

"Anh ta không phải vị hôn phu của cô sao?" Nào có người xưng hô như vậy với người yêu, còn là chồng sắp cưới nữa? Nhìn ánh mắt bối rối của Mary, trực giác của Lâm Nghi Trăn thấy có cái gì không đúng.

"Cô quản nhiều như vậy làm gì? Tôi thích gọi vị hôn phu của tôi như thế nào không mượn cô xen vào." Mary tiến tới gần Nghi Trăn, một bộ dạng muốn ăn thịt người, còn đột nhiên đẩy Nghi Trăn.

Bước chân Lâm Nghi Trăn mất thăng bằng, thân thể lui về phía sau. Rất may cô không ngã xuống sàn nhà mà là ngã vào lồng ngực rắn chắc của một người.

Cô ngửa khuôn mặt nhỏ bé lên, bất ngờ chạm phải đôi mắt thâm thúy, cặp mắt sắc bén giống như có thể hiểu rõ lòng người, toàn thân cao thấp là khi chất nho nhã cao quý. Người này là ai? cô kinh ngạc nhìn anh ta.

"Cô có sao không?" Anh ta cười ôn hòa.

"Không sao, cảm ơn." Ý thức được mình còn đang ở trong ngực anh ta, tai cô nóng lên, xin lỗi lui ra.

"Vũ. Vũ Chiêu Huân tiền sinh." Mary lú lờ, khuôn mặt có lúm đồng tiền xinh đẹp đột nhiên trắng xanh. Anh ta. Chẳng lẽ anh ta đã nghe được họ nói chuyện chứ?

"Anh là người thân của người trên giường?" Đều là họ Vũ! Lâm Nghi Trăn vừa nghĩ tới việc đòi nợ có hi vọng, sớm đem e lệ quăng đi.

"Cô không biết anh ấy?" Mary cảm giác không thể tin được, lại có người không biết Tổng giám đốc tập đoàn Vũ thị.

"Tôi phải biết sao?" Lâm Nghi Trăn không hiểu. Chẳng lẽ anh ta rất nổi danh, nhưng thật sự cô chưa từng nghe qua.

"Hai vị tiểu thư, xin chào. Tôi họ Vũ, tên Chiêu Huân." Vũ Chiêu Huân đơn giản giới thiệu mình, đi tới cạnh giường. "Anh hai, anh có thể ngồi dậy rồi chứ?"

"Thuốc mê còn chưa hết. . . ." Lâm Nghi Trăn nhú mày một cái. Nếu như anh ta đã tỉnh, cô ở tại nơi này tính sổ, kiểm tiền, oán trách, chẳng phải toàn bộ anh ta đều nghe hết? Thoáng chốc máu dồn lên não.

"Đã đến rồi sao." Bị nhìn thấu, Vũ Chiêu Duy chậm rãi mở mắt ra, thanh âm khàn khàn từ cổ họng khó chịu mà nói.

Vũ Chiêu Huân dịu dàng đỡ anh ngồi dậy, cũng đưa lại một ly nước.

"Anh. Anh đã tỉnh? !" Hai cô gái đồng thanh.

Được Chiêu Huân đỡ, Chiêu Duy ngồi dậy, uống một ngụm nước, sau đó nhàn nhạt liếc họ một cái, "Tôi nghĩ không cần thiết phải trả lời vấn đề này." Ánh mắt anh lạnh lùng sắc bén lập tức khiến cho máy điều hòa không khí nhiệt độ giảm xuống 0°C. .

Tim Lâm Nghi Trăn như muốn nhảy vồ ra, cả người không khỏi run lên. Kỳ quái, cô không làm việc gì sai, căn bản không cần sợ anh ta, cô là người bị hại mà. Nghĩ tới đây, cô thần nhiên nghênh đón ánh mắt của Chiêu Duy.

Một bên Vũ Chiêu Huân cười như không cười. "Phẩm vị của anh càng ngày càng tốt." Một nhìn như nữ sinh chưa hoàn toàn trở mã, một lại là nữ nhân kiêu diễm động lòng người. Quay đầu lại nhìn về mặt Vũ Chiêu Duy không biểu tình, khóe môi Chiêu Huân nhếch lên nụ cười hài hước.

"Trong hai người này cũng không biết người nào tự xưng là bạn gái của anh, lại mập mờ nói có thể sẽ trở thành chị dâu tương lai của em, gọi điện thoại đến công ty nói anh nằm viện. Sau đó thì không chỉ là trong nhà, ngay cả trên dưới công ty đã bắt đầu lời đồn đãi rồi. Như thế này ba mẹ sẽ tới thăm ‘bạn gái’ anh." Vốn tưởng rằng ít nhất cũng sẽ thấy khuôn mặt tối sầm của anh hai, ai ngờ cả chân mày cũng không nhíu một cái, trên mặt cứng nhắc nguội lạnh tình tẻ như điêu khắc không có một tia biến hóa, khiến Vũ Chiêu Huân không khỏi có chút tức giận.

Đây đúng là một người anh hai xuất sắc hơn người, không gì không thể làm được, người bình thường không thể so sánh. Từ chăm lo cho chị em đến cả gia sản, sự nghiệp của Vũ thị, làm việc rất quả quyết, khôn khéo lão luyện, ngay cả anh là em trai cũng không thể không bội phục. Thật không biết lúc nào thì anh hai mới có thể khôi phục thành người bình thường.

Mà đôi mắt Vũ Chiêu Duy thâm trầm tựa như hố sâu lạnh lẽo, bình tĩnh không gợn sóng, lẳng lặng quan sát họ.

Thật ra thì ngay từ lúc giải phẫu vừa kết thúc, anh đã khôi phục ý thức, chỉ do thuốc mê làm bắp thịt tê cứng khiến anh không cách nào nhúc nhích, mà anh cũng từ đám y tá biết rằng có một nữ sinh đã cứu mình.

Chính là cái người không cao trước mắt này, là một nữ sinh rất trẻ, ước chừng trên dưới hai mươi tuổi, gương mặt thanh thuần, màu da lúa mì tô đậm ngũ quan sáng ngời mà linh động làm tinh thần càng thêm phấn chấn, trái ngược với sự cao gầy trắng bệch của Mary tiểu thư.

Nhớ lại lời Vũ Chiêu Huân nói, môi anh cong lên, cười rất quý dī, "Trong hai người ai là bạn gái của tôi?" Nụ cười lạnh lẽo làm người ta không lạnh mà run.

"Là cô ấy!" Hai cô gái cùng chỉ vào đối phương.

Mà Vũ Chiêu Huân mỉm cười thờ ơ lạnh nhạt, không biết anh hai sẽ xử trí phiền phức này như thế nào.

"Mary tiểu thư, sao cô." Lâm Nghi trăn thờ dốc vì kinh ngạc, cô gái diện này dám đổi trắng thay đen? !

"Cô đừng nói lời bậy bạ, nói phải có chứng cứ, hơn nữa không phải cô kêu tôi tới sao?" Mary vút cho cô ánh mắt cảnh cáo. Nếu mưu kế không cách nào thực hiện, có lẽ nhanh chóng rút lui là tốt nhất, tránh cho chết thê nào cũng không biết, bất cứ người nào nhà họ Vũ cũng không nên chọc, có lời đồn đãi nhà họ Vũ trước kia có một phần là xã hội đen; vì mạng nhỏ, cô quyết định trước phải chạy mau, hậu quả sẽ để cho tiểu nữ sinh ngu ngốc này gánh chịu, "Nếu không có chuyện của tôi, tôi đi trước."

"Này! Cô đừng đi!" Lâm Nghi Trăn khó có thể tin cô ta cứ như vậy chạy đi, vừa đuổi tới cửa lại va phải hai người nữa mà quay trở về phòng bệnh.

"Cô gái vừa hốt hoảng chạy ra là ai vậy?" Một đôi vợ chồng trung niên đi vào cửa, người phụ nữ khoan thai nói.

"Cha, mẹ, hai người đã tới." Vũ Chiêu Huân quăng ánh mắt "Tự cầu nhiều phúc" cho anh hai nằm trên giường, lướt qua cha mẹ, "Con đi làm một vài thủ

tục bệnh viện, mọi người hàn huyên một chút." Anh nhìn khắp phòng bệnh, cuối cùng tầm mắt rơi vào Lâm Nghi Trăn, để lại nụ cười mang ý vị sâu xa rồi biến mất sau phía cửa.

Vũ Chấn Kỳ uy nghiêm nhìn sang Vũ Chiêu Duy, "Sao lại không cẩn thận như vậy?"

"Chấn Kỳ, con trai không có việc gì là tốt rồi." Phong Như Chi lo lắng tiến lên, "Chiêu Duy, con khỏe chứ? Có nơi nào không thoải mái không? Chuyện của công ty con không cần lo lắng, có Chiêu Ngọc và Chiêu Huân ở đây. Vừa rồi nghe bác sĩ nói, bệnh của con là do áp lực công việc quá lớn, ăn uống không bình thường mà bị. Bây giờ con không cần suy nghĩ gì cả, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là được rồi."

Vũ Chiêu Duy không nói lời nào, ánh mắt nhìn chằm chằm người muốn thừa cơ "Bỏ chạy" - Lâm Nghi Trăn, trong lòng thoáng qua một mưu kế.

"Con là bạn gái của Chiêu Duy phải không?" Phong Như Chi chợt nói với Lâm Nghi Trăn đang tính chuồn êm.

Lâm Nghi Trăn đột nhiên bị điểm danh, thấp thỏm xoay người, nặn ra nụ cười miễn cưỡng, "Phu nhân, bà hiểu lầm rồi, con không biết anh ta." Đây là sự thật, mặc dù bà hiền lành dễ gần, nhưng cô cũng không muốn bị hiểu lầm "Bạn gái của con trai bà là người vừa."

"Mẹ, hai người ngồi xuống trước đã?" Trong mắt thâm thúy của Vũ Chiêu Duy nhìn cô nói.

"Đứng, đứng! Để cho con đứng thật là không biết xấu hổ." Phong Như Chi nhẹ nhàng kéo tay của cô ngồi xuống.

Lâm Nghi Trăn giãy giụa xin lỗi, nhưng không được, không thể làm gì khác hơn là cười nhưng nụ cười trên mặt càng lúc càng cứng, "Phu nhân, bà hãy nghe con nói."

"Gọi bác gái là được rồi, gọi phu nhân quá khách khí."

"Được. Bác gái, con là." Cô thầm nghĩ mình đã gặp chuyện không may, nhưng Phong Như Chi căn bản không để cho cô có cơ hội mở miệng.

"Con tên là gì? Là người nơi nào?"

"Lâm Nghi Trăn, người Cao Hùng. Bác gái, con."

"Con muốn nói gì? Không sao, từ từ nói."

Lâm Nghi Trăn hít một hơi thật sâu, thật sự không đành lòng tổn thương người phụ nữ dịu dàng mỹ lệ này, "Bác gái, con không phải như bác nghĩ, con và con trai bác không quen biết, trên thực tế chúng con chỉ là." Người xa lạ. Nhưng lời cô còn chưa hết lại bị cắt đứt.

"Không cần gấp, về sau chúng ta sẽ thân thuộc hơn." Phong Như Chi mỉm cười, liếc nhìn cô gái thuần khiết, năng động trước mắt, nghĩ thầm, cô cùng Chiêu Duy trầm lặng nhà mình thật là không thể nào tốt hơn nữa, "Chấn Kỳ, anh cảm thấy như thế nào?"

Vũ Chấn Kỳ cười nhạt, "Đây là chuyện của bọn trẻ."

Lâm Nghi Trăn hiện tại đã biết rõ sự bình tĩnh, lãnh khốc của Vũ Chiêu Duy là di truyền từ đâu. "Đợi chút, bác gái, con sợ bác nghĩ sai rồi, con và con trai bác một chút quan hệ cũng không có." Cô thì lo lắng giải thích, mà Đại Gia Hòa trên giường giống như xem kịch hay, tuyệt không giúp cô một tay. Hừ!

"Về sau kết hôn sẽ có quan hệ, đính hôn trước cũng an tâm hơn." Thần thái Phong Như Chi sáng láng, bắt đầu ảo tưởng.

Mặt Lâm Nghi Trăn biến sắc, "Bác gái!" Sao lại càng tỏ càng đen?

"Mẹ!" Chân mày Vũ Chiêu Duy nhíu lên, có một người mẹ như thế này là may mắn hay bất hạnh?

"Trước mắt phải đính hôn!" Phong Như Chi không hiểu con trai mình, tại sao mỗi khi nhắc tới hôn sự nó lại nghiêm túc như vậy, nam nữ kết hôn là chuyện bình thường. "Đừng để ý đến nó, chúng ta tiếp tục, con năm nay mấy tuổi?"

"22."

"Chiêu Duy vừa 30, so với con có chút già hơn."

"Mẹ!" Nào có người mẹ chê con mình chứ? Và lại thời điểm đàn ông 30 là tráng kiện khỏe mạnh nhất. Lòng mày Vũ Chiêu Duy nhíu lại. "Mẹ, mẹ để con và cô ấy nói chuyện một chút, con còn chưa cảm ơn cô ấy." Ánh mắt u ám, sâu như không thấy đáy của anh vẫn thủy chung nhìn Lâm Nghi Trăn.

Lâm Nghi Trăn càng thêm lo sợ không yên, người này rốt cuộc là đang suy nghĩ gì? Tại sao lại nhìn cô chằm chằm? Làm cô tự nghĩ là có phải do cô cài sai nút áo hay là mặc không đúng chỗ nào.

"Được, được!" Phong Như Chi cứ như mẹ chồng nhìn nàng dâu, càng nhìn càng hài lòng. "Vậy phải làm phiền Nghi Trăn, bác có thể gọi con như vậy?"

Lâm Nghi Trăn gượng ép cười một tiếng, gật đầu một cái. Thấy vậy Phong Như Chi liền chắc chắn Nghi Trăn chính là bạn gái Vũ Chiêu Duy.

"Như vậy con bác liền nhờ con chăm sóc, Chấn Kỳ, chúng ta trở về thôi! Thuận tiện nói cho mẹ tin tức tốt này." Thanh âm của bà càng lúc càng

xa. Lâm Nghi Trăn khóc không ra nước mắt, làm thế nào mà người gây ra họa này đột nhiên biến thành bạn trai của cô?

Hít sâu, cô tự nói với chính mình phải giữ vững tinh tảo, không sợ mà nghênh hướng nhìn cái tên Lãnh Ngạo vô tình kia, "Nhìn đủ rồi chứ? Vũ Chiêu Duy, tôi nghĩ chúng ta có chút chuyện phải làm rõ ràng."

"Lại đây ngồi." Vũ Chiêu Duy chỉ chỉ cái ghế bên giường.

Anh bày ra một bộ dáng ra lệnh cho người khác. Khí giọng của anh làm cô không hài lòng, nhưng cô nhẫn nhịn, hạ hỏa khí, đến gần anh ta, "Được! Tôi không biết anh nghĩ như thế nào, chỉ là tôi phải giải thích rõ ràng với anh. . ."

"Nói điêm chính." Giọng nói uy nghiêm, thâm trầm như muốn bức người từ cánh môi anh bật ra.

Cô chú ý khoe mắt cùng khoe miệng của anh luôn hé nhỏ, việc này đại biểu anh ta vì bệnh hay căn bản là do rất ít cười? Cô đoán chắc là về sau.

"Cô có thể bắt đầu nói."

Lâm Nghi Trăn bĩu môi, che giấu tâm tình không vui, "Tôi đang đi xe trên đường, kết quả là xe của anh từ phía sau đụng vào xe tôi, may mà tôi nhanh nhẹn, nhanh như chớp nhảy ra, sau đó anh còn chưa xuống xe thì đã té xỉu trên xe. Bởi vì anh quá to cao, xe máy của tôi tuyệt đối không chịu được, tôi liền lái xe của anh chở anh đến bệnh viện." Rất may không có tắc xi, nếu không lại thêm một khoản lớn nữa.

"Xe của tôi đâu?"

Cô nói: "Ở bãi đậu xe bệnh viện, mặc dù tôi không có bằng lái, nhưng mà kỹ thuật cũng không tệ lắm, anh có thể yên tâm." Đàn ông coi xe như tính mạng của mình, điểm này trên sách nói quả nhiên không sai, "Kết quả đây! Xe của anh không có việc gì, nhưng xe máy của tôi lại bị kéo đi, mà xe kia lại do tôi mượn bạn." Cho nên khoản tiền phạt này cũng muốn tính cho anh.

"È hèm! Tiếp theo." Vũ Chiêu Duy cảm thấy có chút mệt mỏi, có lẽ đây là di chứng của giải phẫu.

Lâm Nghi Trăn cũng không hiểu tại sao mình lại nghe lời, lập tức nói tiếp: "Sau đó bác sĩ nói muốn giải phẫu, tôi sợ hết hồn, còn tưởng rằng anh bị bệnh tim tái phát."

"Dòng họ chúng tôi không bị bệnh tim." Anh chợt mở mắt, âm trầm kinh người làm cho lòng cô run lên.

"Tôi biết rõ anh không có, tôi chỉ là suy luận mà thôi." Cô nghĩ, anh lại dùng biểu tình nghiêm nghị này dọa trùng cô, sớm muộn cô cũng bị bệnh tim."Bác sĩ có nói cho tôi biết anh bị viêm ruột thừa cấp tính, tôi mới biết thì ra là do anh ăn bậy bạ mà làm hư bao tử." Hãaa...! Đáng đời! Cô ở trong lòng cười trộm.

"Còn Mary gì đó là sao?"

"Không liên quan tới tôi, do bác sĩ muốn tôi phải thông báo cho người thân của anh, tạm thời tôi không tìm được bất kỳ số điện thoại liên lạc nào trên người anh, chỉ có số của Mary tiểu thư. Cô ấy tự xưng là vị hôn thê của anh, có chuyện gì anh nên tìm cô ta mà hỏi."

Cô cũng không muốn bị cuốn trôi vào dòng nước đục này, cô còn phải làm việc kiếm tiền!

"Cô không biết tôi?" Không để ý lời của cô, Vũ Chiêu Duy hỏi ngược lại.

"Người nào biết anh chứ! Nếu không phải là ma xui quỷ khiến, căn bản tôi sẽ không bị ba mẹ anh hiểu lầm là." Nhớ tới liên quần, cảm giác nóng cả hai bên má, hơn nữa anh nhìn cô chăm chú không chớp mắt, như muốn đem nhìn xuyên người cô, làm cho cô cảm giác mình giống như không mảnh vải che thân hiện ra trước mặt anh.

"Bạn gái." Anh tiếp lấy lời cô. Xem ra cô gái nhỏ này rất non nớt, không giống kẻ lừa đảo, uy hiếp.

"Đúng! Biết rõ không phải, tại sao anh không giải thích với cha mẹ anh?" Cô không vui.

"Thay tôi mang quần áo lại đây." Vũ Chiêu Duy chỉ chỉ một bộ đồ do Bạch Y thiên sứ để trên bàn.

Mặc dù không muốn nhưng do ở gần cái bàn, cũng như nể tình anh là bệnh nhân nên cô mới lấy "Này! Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi."

"Đầu tiên, tên tôi không phải là này, cô có thể gọi tôi là Chiêu Duy, mặt khác tôi không cần thiết phải trả lời cô." Giọng nói kiêu căng, lạnh nhạt của anh đủ để đem Thánh Nhân tức chết.

"Anh. . ." Lâm Nghi Trăn cắn răng nghiêng lợi đứng lên, uống phí cô đối với anh khách khí như thế.

"Ngồi xuống. Cô nói cô tên là Lâm Nghi Trăn?"

"Không phải tôi mới vừa nói sao!" Cô đè nén lửa giận, lần nữa tự nói với mình chỉ cần lấy được tiền là tốt rồi.

"Viết như thế nào?"

"Lâm trong hai cái cây, Nghi trong Nghi Lan (1 thành phố ở Đông Bắc Đài Loan), Trần là chữ Thảo ở trên chữ Thái ở dưới." Cô bắt đầu đi trở lại chỗ ngồi.

"Hiện tại cô đang làm gì?" .

"Tôi nghĩ tôi không cần thiết trả lời anh." Lấy lời của anh phản lại anh, trong lòng cô hài lòng thắng lợi nho nhỏ.

"Cô không trả lời cũng không sao, tôi sẽ cho người đi điều tra, đến lúc đó không chỉ công việc của cô, thậm chí tổ tông mười tám đời nhà cô tôi cũng tra ra."

"Anh là đang uy hiếp tôi?" Lâm Nghi Trần khiếp sợ đứng lên, rốt cuộc cô chọc phải dạng người gì đây?

"Ngồi xuống!"

"Tôi không muốn, tôi chỉ muốn lấy lại tiền."

"Một vạn?" Mặt Vũ Chiêu Duy không đổi sắc, từ trong quần áo móc ra một tờ chi phiếu, nhanh chóng viết xuống số tiền, "Đây là chi phiếu một trăm vạn." Anh đem chi phiếu giao cho cô.

"Một trăm vạn?" Con người Lâm Nghi Trần như muốn lời ra, sống đến từng này tuổi cô chưa xem qua số tiền lớn như vậy. Cô cũng biết anh đã sớm nghe được cô và Mary nói chuyện.

"Cảm thấy quá ít sao?"

"Không. . . Không phải! Tôi không phải vô lý mà lấy nhiều tiền của anh như vậy." Cô lí nhí nói nhỏ.

Vũ Chiêu Duy ngẩn người, chợt cười to, cười đến nỗi ngực phập phồng chấn động, nụ cười trên mặt nhu hòa, làm người lạnh lùng quan dương cương, càng lộ vẻ phóng đảng ngang ngạnh, làm người ta tim đập thành thịch.

Lâm Nghi Trần cố ý coi thường ảnh hưởng của anh, "Cái này thì có cái gì buồn cười hay sao?" Minh vừa mới từ bị, vậy mà anh còn cười lớn tiếng như vậy. Thật là!?

Giấu lại nụ cười, anh khôi phục khuôn mặt lạnh lùng, "Cô có thể không cần trả tiền cho tôi, tôi muốn cùng cô nói điều kiện."

"Cái gì?" Lâm Nghi Trần nheo mắt lại.

"Cô hãy đóng vai vị hôn thê của tôi, kỳ hạn là một năm, kết thúc tôi sẽ trả cô năm trăm vạn."

"Năm Năm trăm vạn!" Cô không khỏi tròn tròn mắt, làm việc quần quật cả mười năm cũng không thể kiếm được số tiền này.

"Không sai, đây cũng công việc, chỉ cần cô biểu hiện tốt, sẽ có tiền trợ cấp sinh hoạt khác, bao gồm quần áo, phương tiện đi lại, chỉ cần cô muốn, tôi đều có thể cho cô. Chỉ là đừng vọng tưởng ngồi lên chiếc ghế Đại phu nhân nhà họ Vũ, bởi vì trước khi kết hôn chúng ta sẽ chia tay, cô hiểu chưa?"

"Tại sao? Nếu như vậy, tại sao anh không tìm những người khác? Tôi tin tưởng bên cạnh anh không thiếu người."

"Bởi vì tôi không muốn tình yêu cũng không cần hôn nhân, mà phụ nữ có dã tâm thường không tự lượng sức mình mà luôn vọng tưởng, tôi tin tưởng cô không như vậy." Vũ Chiêu Duy suy nghĩ sâu xa, mắt híp lại, lộ ra hơi thở nguy hiểm, "Đúng không?"

"Làm sao anh biết?" Bị nhìn thấu tâm tư, cô ảo não chu miệng lên, cảm giác mình giống như bị phơi bày dưới ánh mặt trời, nhìn không sót thứ gì.

"Nếu như tôi nhầm lẫn thì đó cũng là trách nhiệm của tôi."

"Chúng ta căn bản không quen." Cô không hiểu, nào có người "Nửa đường nhận thức cha mẹ"? Có phải là vợ anh ta chạy trốn, tùy tiện bắt một người thay thế?.

"Cũng bởi vì chúng ta không quen." Khóe miệng Vũ Chiêu Duy giương cao, thâm sâu khó lường.

Bà nội Chiêu Duy không gì làm không được, kết hợp con gái nuôi, cũng là người lãnh đạo thần bí của Thiên Địa môn, hai người hợp tác, sớm đem bạn bè, các mối quan hệ của ba anh em nhà họ Vũ điều tra, muốn tìm vị hôn thê chắc chắn không thể tìm người quen.

Rất dễ dàng bị bắt thóp, càng không thể nào lớn mật mà lên báo đăng tìm bạn trăm năm, bởi vì như vậy quá hợp ý bà nội rồi.

Mà nay đột nhiên xuất hiện một vị hôn thê, nếu cha mẹ cũng đã chấp nhận, sao anh lại không thuận nước đẩy thuyền? Dù sao cái cô muốn chỉ là tiền.

Nhìn Vũ Chiêu Duy thâm trầm cười lạnh, sống lưng Lâm Nghi Trần lạnh run cả người, "Anh. . . . Anh có mục đích gì?"

Anh đánh giá cô từ trên xuống dưới, "Yên tâm đi! Loại người có vóc dáng cứng nhắc như cô không dấy lên mục đích gì cả."

Lâm Nghi Trăn bị anh khinh thường như vậy, khí huyết xông lên ót, "Được! Tôi chấp nhận." Dù sao cũng có tiền cầm, huống chi cô đang thất nghiệp, năm trăm vạn vừa đúng thay tiền trợ cấp công việc. Nghĩ đến tiền, ánh mắt của cô cũng tỏa sáng rồi.

"Về phần các chi tiết khác, ngày mai lúc cô tới chúng ta sẽ thảo luận lại." Vũ Chiêu Duy nói tiếp, bởi vì anh nghe có tiếng bước chân đến gần.

Lâm Nghi Trăn không để ý đến, nhún nhún vai, lui ra khỏi cửa gặp Vũ Chiêu Huân tươi cười rạng rỡ, cô nhìn anh gật đầu cười một tiếng.

Cứ như vậy, cô đã bán chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Giật Tiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Đinh kinh ngạc hỏi: "Có người lái xe đụng vào cậu?"

"È hèm!" Lâm Nghi Trăn ăn ngấu ăn nghiêng thức ăn tiện lợi, thuận tiện uống nước trà.

"Nhưng nhìn cậu không giống như bị tai nạn nha!" Cô cảm thấy hoài nghi, tinh thần tốt như vậy, toàn thân cũng không có thoa thuốc hoặc dấu vết băng bó.

"Bị đụng nhất định phải như thế nào?" Lâm Nghi Trăn liếc mượng bởi com, tức giận liếc Chu Đình một cái, lườu bườu rồi nói tiếp: "Có chuyện chính là xe của cậu."

"Xe của mình?" Thanh âm Chu Đình tăng cao. Không thể nào? Thật vất vả lắm năm ngoái cô mới dư tiền mà mua đó!

"Yên tâm đi! Mình sẽ bồi thường cậu một chiếc mới." Lâm Nghi Trăn tạm ngừng bởi com, vỗ vỗ vai Chu Đình.

Có vấn đề! Lúc nào thì Nghi Trăn hào phóng như vậy? Chu Đình nhìn cô chăm chăm, "Cậu sẽ không lừa gạt người ta chứ?"

"Phốc!" Mới vừa nuốt vào một miếng com, Lâm Nghi Trăn suýt nữa cười sặc sụa, nhưng vẫn bị sặc, "Khụ, khụ! Nói cái gì lừa gạt, thật khó nghe! Hai bên chúng ta đã bàn bạc, là đinh ước." Cô vội vàng uống hớp trà.

"Ước? ! Cái gì ước?"

Xong rồi! Nàng lỗ miệng nói, "Chính là. Người gây ra họa bồi thường mình, mời mình làm việc." Lâm Nghi Trăn tỉnh táo phản ứng. Làm sao có thể nói với Chu Đình là cô chuẩn bị bán mình?

"Vậy, anh ta làm cái gì? Làm sao cậu có thể dễ dàng như vậy mà đồng ý đối phương, còn dám lấy tiền nữa? Ngộ nhờ đối phương có ý đồ bắt lương thì sao?" Lâm cô tức chết mà, không có nửa điểm đề phòng người khác. Chu Đình lại hỏi: "Người ta mời cậu làm cái gì?"

"Làm. Làm chăm sóc." Lâm Nghi Trăn trả lời. Anh ta nói trước mắt là làm bạn gái, mà bạn trai bạn gái không phải là chăm sóc lẫn nhau ư. Nếu anh ta thuê mình làm bạn gái, đương nhiên là muốn cô chăm sóc, trả lời như vậy cũng coi như hợp lý.

"Tại sao? Anh ta bị thương sao?" Người bị đụng thì không có chuyện gì, ăn uống thả cửa; còn người đụng thì nằm ở bệnh viện. Chu Đình không khỏi bội phục Lâm Nghi Trăn phúc lớn mạng lớn.

"Ừ, anh ta còn bị giải phẫu!"

"Oa! Nghiêm trọng như vậy, cậu chắc chắn là người ta đụng cậu?"

"Lời này của cậu là có ý gì? Cậu hoài nghi kỹ thuật lái xe của mình? Mình mới không tệ như vậy đâu." Ăn uống no đủ, Lâm Nghi Trăn lườu biếng ngồi phịch một chỗ.

Vậy sao? Chu Đình vừa buồn cười vừa tức giận, "Vậy ngày mai cậu phải đi bệnh viện sao?"

"Ừ, dù sao buổi sáng cũng không có tiết gì quan trọng."

"Tùy cậu, chỉ cần cuối kỳ thi đừng đến tìm mình, nước tới chân mới nhảy." Dọn dẹp bàn ăn xong, Chu Đình ném lại lời nói rồi đi vào phòng bếp.

Lâm Nghi Trăn cười khúc khích, làm bộ như không nghe thấy.

"Anh hai, anh thật sự muốn dẫn tiểu nữ sinh kia đến gặp bà nội?" Vũ Chiêu Huân dựa vào cửa sổ sát đất.

"Có chuyện gì sao?" Vũ Chiêu Duy ngồi trên giường bệnh nhưng không quên công việc, xung quanh là laptop cùng điện thoại.

"Anh không sợ cô ta sẽ hối hận mà không đi?" Vũ Chiêu Huân quay đầu lại, ánh mắt sắc bén lạnh nhạt từ cặp mắt kiếng dày bắn ra.

"Em là quá rảnh rồi phải không? Anh chỉ là nhờ em mời cô ấy đến, cũng không có mời em nhúng tay vào chuyện của anh."

"Cô ấy là người hám tiền."

"Phải hay không phải sau này có thể thấy được." Nhớ lại hôm đó cùng với cô nói chuyện, mỗi anh mỉm một nụ cười nhàn nhạt. Đại khái là cô thật sự không biết anh là ai, giá trị con người có bao nhiêu, nếu không cô cũng sẽ không đồng ý sáng khoái như vậy, vẫn còn muốn tiền anh? !

Chính là 500,600 vạn đối với anh mà nói có thể nói là hạt cát giữa sa mạc. Chỉ cần huấn luyện cô một chút là có thể thông qua được cửa ải của bà nội rồi.

"Anh đã quyết định, không hối hận?" Vũ Chiêu Huân thật sự có chút lo lắng. Anh hai là thương nhân kỳ tài, khôn khéo lão luyện, nhưng chưa từng dính dáng đến lĩnh vực tình cảm, anh lo lắng anh hai sẽ bị tổn thương.

"Đã có khi nào anh hối hận sao?" Vũ Chiêu Duy lạnh lùng cười một tiếng, "Em không thấy mình quá đa tâm sao? Xử lý công việc của Thiên Địa môn cùng công ty rất dễ dàng sao!"

"Gần đây Thiên Địa môn không có việc gì, mà Diêm đế cũng đã trở về tới." Có U hoàng, có Diêm đế, lại thêm Văn Khôi, thật ra thì căn bản không cần anh ra mặt.

"À, Sonny chuẩn bị trở về Pháp rồi." Vũ Chiêu Huân nói cho anh biết, vì dòng họ nhà Sonny cùng nhà họ Vũ quan hệ về làm ăn, mà Sonny cũng là bạn thân của Vũ Chiêu Ngọc.

"Vị hôn thê trước cũng cùng cậu ta đi rồi sao?" Tránh khỏi bị tên Sonny cả ngày đến nhà. Điều này cũng làm cho anh thấy được Sonny bị luân hãm vào vòng tình bi thảm như thế nào. Đối với bài học này, anh tin tưởng mình có thể lý trí vạch rõ: tình yêu cùng hôn nhân.

"Ừ! Anh hai, anh cũng thiệt là, không có việc gì làm rồi làm chi?" Vũ Chiêu Huân tức giận, hai Chiêu Ngọc bị đánh, nhà hàng của tiểu U bị đập phá.

"Nếu như không hạ được mạnh như vậy, làm sao có thể bức được Sonny?"

"Thật không biết là anh giúp bọn họ, hay là cố ý chinh người." Vũ Chiêu Huân cười nhạt lắc đầu một cái, có lúc anh hai làm những việc khiến người ta không thể dự đoán, ngay cả anh là em trai cũng không cách nào nhìn thấu.

"Vậy thì có quan hệ gì? Ít nhất bọn họ cũng hạnh phúc." Vũ Chiêu Duy hơi hột nói, gương mặt nam tính vẫn không có bất kỳ biểu lộ gì, trông mặt đen như ngàn năm cổ tỉnh, trầm tĩnh u ám không thấy đáy.

Nhà họ Vũ có năm người con, ba mẹ từng so sánh em út Chiêu Hi thuộc Hỏa, Chiêu Ngọc thuộc Phong, Chiêu Nghi thuộc Thủy, mà anh thuộc Kim, về phần anh hai là thuộc Thổ, phải coi chừng cái nhà này.

Cũng không biết có phải là bởi vì giao cho anh hai quá nhiều trọng trách, cho nên tất cả mọi người đều cho rằng anh hai mạnh mẽ, là cây trụ trong nhà là đương nhiên, thường cho là anh hai không gì làm không được, mà anh hai cũng hết sức bao dung chị em, tùy ý muốn làm gì.

Chiêu Hi làm nữ tiếp viên hàng không như nguyện vọng, Chiêu Nghi lựa chọn làm bác sĩ, mà Chiêu Ngọc muốn làm kiến trúc sư, nhưng lại lựa chọn quản lý kinh tế, còn anh là bởi vì hứng thú nên tiến vào Thiên Địa môn, dĩ nhiên, sự nghiệp gia tộc vẫn có một phần của anh. Như vậy anh hai thì sao? Nếu như cho anh hai lựa chọn, anh hai hứng thú cái gì? Đèn thủy tinh sáng chói treo lơ lửng trong phòng khách, ghế sa lon đắt tiền làm bằng da thật, thảm Ba Tư cao quý kéo dài đến cầu thang.

Lâm Nghi Trần đi theo Quân gia, dọc đường đi thật sự muốn trợn mắt há mồm, cảm giác giống như bà đỡ vào đại quan viên. Đây thật sự là bệnh viện sao??

"Đại Thiếu Gia, Lâm tiểu thư tới." Lưu quân gia dẫn cô tới lầu hai, gõ cửa hai cái, "Vào đi!"

"Cám ơn." Ngày hôm qua Vũ Chiêu Huân thông báo cô chuyện Vũ Chiêu Duy chuyển viện, cũng không biết bọn họ làm sao tìm được cô?

"Mọi người ra ngoài trước đi." Vũ Chiêu Duy ngồi trên giường bệnh nói với mọi người trên bàn làm việc.

"Dạ, tổng giám đốc."

Những người đó đều tỏ thái độ cung kính và cẩn thận tỉ mỉ khiến Lâm Nghi Trần nhìn muốn choáng váng, bọn họ giống như là cùng một khuôn đúc ra .

"Bọn họ gọi anh là tổng giám đốc!"

Vũ Chiêu Duy suốt nửa bật cười, cô lại nói ra những lời không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không chừng, nhưng mặt ngoài vẫn bình thản tự nhiên lật xem tài liệu, "Không sai!"

"Nhưng không phải anh họ Vũ sao? Lúc nào thì sửa họ tổng rồi hả?"

Rất cuộc, anh nhin không được mà cười to. Cô gái nhỏ này mỗi lần đều có thể làm cho anh ngạc nhiên, nếu không phải ngu ngốc cũng chính là giả bộ ngu muốn sự chú ý của anh, cô đã thành công.

Thu lại nụ cười, Vũ Chiêu Duy chăm chú nhìn cô, "Cô là thật không biết hay giả không biết?"

"Tôi không hiểu ý của anh." Người đàn ông này thật là kỳ quái, sắc mặt nói thay đổi liên thay đổi ngay, quả thật so thời tiết còn khó dự đoán hơn.

Xem ra cô thật sự không biết thân phận của anh. "Như vậy cũng tốt, cô biết càng ít càng tốt, cũng tương đối không dễ dàng phạm sai lầm. Tới đây, ngồi xuống!"

Lại ra lệnh cho người khác rồi! Lâm Nghi Trần chép miệng, "Bên này?" Cô chỉ chỉ ghế sofa kế giường.

"Không cần tôi nói lần thứ hai."

Mặc dù Lâm Nghi Trần không cam lòng, nhưng vẫn ngồi xuống, bất ngờ cùng anh bốn mắt giao nhau, tim kịch liệt nhảy liên hồi. Đây là lần đầu tiên có người khác giới nhìn cô chăm chăm ở khoảng cách gần như vậy. Cô bình thường không hề đặc sắc gì, tại sao anh lại chọn cô? Đáy lòng cô vẫn luôn nghi ngờ.

"Lâm Nghi Trần, đại học T năm thứ ba, hệ Anh văn. Hai mươi hai tuổi, đến từ Cao Hùng, không có bạn trai, mới vừa mất công việc."

"Anh phái người đi điều tra tôi?" Mặt Lâm Nghi Trần trầm xuống, phần nộ đứng lên lại bị anh nắm tay. "Buông ra!"

"Cô đã nhận tiền của tôi, đừng quên." Đôi mắt Vũ Chiêu Duy thoáng hiện vẻ kinh ngạc nhưng liền biến mất. Không biết tại sao anh lại theo phản xạ nắm lấy tay cô, anh cũng có thể tìm người khác, tại sao lại là cô? Anh cũng cảm thấy khó hiểu.

Vừa nhắc tới tiền, trong nháy mắt, vẻ mặt Lâm Nghi Trần liền biến đổi, ngồi lại chỗ cũ, lạnh lùng mở miệng, "Tôi có thể trả anh tiền." Cùng lắm thì cô một lần nữa bắt đầu.

Xem ra cô cũng có một mặt cô chấp. Vũ Chiêu Duy thở dài, buông cô ra, "Không cần trả tôi, cô yên tâm, tôi còn chưa xem qua những thứ khác tài liệu. Chỉ là, tôi hi vọng cô sẽ nói cho tôi biết."

Mặc dù giọng nói của anh có chút ôn hòa, nhưng vẫn lộ ra sự không tha, khinh thường áp lực, cô hỏi: "Anh muốn biết cái gì?"

"Tất cả, bao gồm người nhà cùng với quá khứ của cô." Anh có thể xem báo cáo của Vũ Chiêu Huấn đưa tới, nhưng anh không muốn.

"Con người của tôi không có gì đáng nói, trừ yêu tiền." Cô chẳng hề để ý gì mà nhún nhún vai.

"Tôi hi vọng cô đối với tôi thẳng thắn, bởi vì tôi không hy vọng đến lúc đó cô lộ ra chút sơ hở nào."

Lâm Nghi Trần liếc xéo, mặt không thay đổi liếc anh một cái, hít thở sâu một hơi tức "Được rồi! Lúc tôi còn nhỏ, cha mẹ đã ly hôn, em trai đi theo cha, tôi theo mẹ, sau này mẹ lại tái giá, bởi vì chồng mới của mẹ không thích trẻ con, vì vậy tôi theo bà ngoại, đến khi học cao trung tôi liền ra nhà. Như vậy được chưa?" Cô hỏi hặn, hỏi hặn mình mê tiền, không nghĩ tới đồng giả người yêu còn có màn khai cung này. "Tới phiên anh."

"Tôi? Cô muốn biết cái gì?" Không nghĩ tới cô sẽ hỏi ngược lại, nhưng ngoài ý muốn là anh không cự tuyệt.

"Tên thật, nghề nghiệp, một năm thu vào bao nhiêu.".

"Tên họ cô đã biết. Nghề nghiệp là tổng giám đốc, một năm thu nhập không rõ. Trong nhà trừ bà nội, ba mẹ cô đã thấy qua, còn có hai em trai, Chiêu Ngọc và Chiêu Huấn cô đã gặp, còn có một chị và một em gái, Chiêu Nghi cùng Chiêu Hi."

Thu nhập không rõ? Lỡ không có tiền thì sao? Lâm Nghi Trần có chút lo lắng, "Tổng giám đốc là làm gì?"

"Tôi đứng đầu một công ty kinh doanh." Cô không không biết tổng giám đốc làm gì? Vũ Chiêu Duy hoài nghi.

"Cái đó gọi là ông chủ, không gọi tổng giám đốc." Bởi vì cô đi làm ở nhà hàng nhỏ nên có quan niệm, lớn nhất là thành viên ban giám đốc, quản lý, còn không thì gọi là ông chủ.

"Cũng có thể, tùy cô xưng hô như thế nào."

"Vậy công ty anh có lớn hay không?"

"Cũng không tính là nhỏ." Trên thực tế, tập đoàn Vũ thị là công ty xí nghiệp đứng Top 5 trên thế giới. Vũ Chiêu Duy kéo nhẹ khóe môi, cười như không

cười nhìn cô, "Cô còn muốn biết gì nữa?"

Hiện tại kinh tế đình trệ, công ty đóng cửa, kinh doanh không còn tốt lắm, ngộ nhờ chi phiếu bấp bênh, chẳng phải là cô tổn thất thảm sao? Vì vậy, cô suy tính một lát, chần chờ mở miệng, "Tôi cũng cần một công việc, cho dù hợp đồng đến kỳ hạn, anh cũng không thể tùy ý xa thải tôi." Như vậy cô cũng không cần vì tìm việc làm mà mệt mỏi gần chết, cuộc sống phải có bảo đảm. Vũ Chiêu Duy trầm tư chốc lát, "Có thể. Một năm kỳ hẹn, tùy vào biểu hiện của cô, nhưng mà, khoảng thời gian tôi nằm viện, mỗi ngày cô phải đến đây trình diện." Anh không phải lo lắng cô cầm tiền bỏ chạy, quan trọng nhất là muốn phòng ngừa bà nội cùng người nhà tra hỏi, cô ở bên anh cũng tương đối an toàn.

"Đồng ý, về phần tiền lương. . ." Vừa nhắc tới tiền, mặt cô liền không thay đổi.

"Tùy theo chức vụ."

Như cũ đầu ra đáy, cũng sẽ không đối với bạn gái bao dung một chút. Cho dù Lâm Nghi Trăn có một ít bất mãn, nhưng vẫn là nuốt trở về bụng. "Vậy ngày mai cô đến bệnh viện, tôi sẽ nói cho cô biết nên làm cái gì, phải làm những chuyện gì." Vũ Chiêu Duy giao phó nói.

"Không thành vấn đề." Lâm Nghi Trăn đứng dậy đi tới cửa, chợt nghĩ một việc liền quay đầu lại, "Đúng rồi, đây là bệnh viện gì?"

"Bệnh viện Mai thị."

Tay cô dừng ở tay cầm cửa đột nhiên chấn động. Sẽ không đúng lúc như vậy đi!

Chú ý tới sự khác thường của cô, Vũ Chiêu Duy nâng ánh mắt sắc bén, "Chuyện gì xảy ra?"

"Không có việc gì, ngày mai kết thúc tiết học tôi sẽ trực tiếp tới đây." Nói xong cô liền biến mất ở phía sau cửa.

Vũ Chiêu Duy quay đầu lại nhìn tư liệu điều tra Lâm Nghi Trăn trên đầu giường do Vũ Chiêu Huân đưa tới, trừ lúc trước Vũ Chiêu Huân có đọc cho anh nghe, còn lại một số anh không có đụng tới. Anh biết điều tra chuyện riêng tư của người khác là không đúng, mà từ trước đến giờ trừ công việc, anh không có hứng thú đi điều tra người khác, đối với phụ nữ càng không thể, tuyệt không dãi dòng dây dưa. Nhưng kể từ khi gặp được cô, anh lại vô hình có một cổ kích động muốn mở tư liệu này ra. Ánh sáng mặt trời phủ khắp nơi, nắng nóng như muốn bốc hơi trên đường nhựa, làm lưng của Nghi Trăn mồ hôi ướt áo.

Kể từ ngày cùng Vũ Chiêu Duy thành lập Khế Ước Bán Thân, cô mỗi ngày đều phải chạy qua chạy lại giữa bệnh viện, trường học. Mùa hạ tháng năm nóng đến chết rồi, giờ cô mới nhận thức rõ tiền bạc không dễ kiếm. Mặc dù ước hẹn đã thành lập, nhưng Vũ Chiêu Duy vẫn lấy công việc lên trên, cho dù là vị hôn thê cũng phải có thời gian thử việc, thật là nhà thông thái rôm, tảng đá lớn cứ nhắc nhở mà.

Vì sáu trăm vạn kia, cô phải chịu khổ cực một chút.

Người quản lý đưa cô đến cửa sau trường học, cô vừa nhìn xung quanh vừa chạy vào lớp. Từ sau khi quen biết Vũ Chiêu Duy, cô từ Đại Vương trốn lớp đổi thành Đại Vương trẻ giờ, anh nghiêm khắc quy định cô nhất định phải đi học; hơn nữa còn thỉnh thoảng điều tra, hại cô muốn trốn lười cũng không được.

Mỗi lần tới trường học vừa lúc tiếng chuông vang lên, mà xe cô không được đi qua. Không phải là nhân viên trường học hoặc không có ghi danh thì không được đi vào, chỉ có thể đứng trước cổng trường, kể tiếp thì phải dựa vào cô phát huy công lực chạy cự li dài rồi.

Cô tức giận thở hắt hắt bò lên lầu tám. Không có biện pháp, thang máy quá nhiều người, không chen vào được, cô chỉ có thể leo cầu thang. Khi tìm được phòng học, rất may giáo sư còn chưa tới. Cô không ngờ lại nhìn thấy Chu Đình đang vẩy vẩy tay gọi mình.

"Hôm nay chúng học cùng nhau."

"Lớp lý thuyết?" Lâm Nghi Trăn miễn cưỡng ngồi xuống, cô tình nguyện ra ngoài thực tập phơi nắng, cũng không muốn ngồi ở phòng học nghe lão giáo sư niệm kinh. Thao tác thực tế so lý luận ứng dụng còn làm cho người ta có thể hiểu, có một vài giáo sư chính là ngu dốt không thông, giống như kênh rạch tảng đá, vừa thối vừa cứng. Bất ngờ, trong đầu cô là gương mặt nghiêm túc, cứng nhắc của Vũ Chiêu Duy, lòng cô dao động. Kỳ quái, tại sao lại đột nhiên nghĩ đến anh ta?

"Giáo sư. Tới." Chu Đình kinh ngạc nhìn giáo sư trên bục giảng, không chỉ cô, những học sinh khác cũng kinh ngạc tròn to mắt.

Thoáng chốc, phòng học hoàn toàn yên tĩnh.

Bị Chu Đình lôi kéo suy nghĩ trở về, Lâm Nghi Trăn chậm rãi ngẩng đầu lên, khiếp sợ nhảy đứng lên, "Anh. Anh." Cằm của cô quả thật muốn rớt xuống đất.

"Vị bạn học này có chuyện gì không?"

"Không có. Không có việc gì." Lâm Nghi Trăn che giấu vẻ mặt kinh hoàng luống cuống, tâm tình lại bất ổn.

Đem vẻ mặt hốt hoảng của cô thu vào đáy mắt, trên bục giảng giáo sư ho khan mấy tiếng, thanh thanh cổ họng mở miệng, "Trước tiên tôi tự giới thiệu, tôi họ Vũ, tên Chiêu Huân, bởi vì giáo sư các bạn tạm thời có chuyện, về sau tôi sẽ thay thế."

Không sai, chính là Vũ Chiêu Huân, người em trai tinh táo thần bí khó lường của Vũ Chiêu Duy. Nhất định là anh ta biết hợp đồng giữa cô và Vũ Chiêu Duy, xong rồi! Cô chính là không muốn bắt luận kẻ nào biết, đặc biệt là bạn thân tốt nhất, Chu Đình . Đáng chết! Tại sao anh ta lại xuất hiện ở nơi này? "Bởi vì giáo sư đều dạy hai hệ, cho nên tôi muốn các bạn tập trung một chỗ, giới thiệu một lần là đủ rồi."

Lời vừa nói xong, lập tức tiếng vỗ tay như sấm động, xem ra vị giáo sư trẻ tuổi luôn là đối tượng được ưa chuộng. Lâm Nghi Trăn không cam lòng, không muốn thuận theo tình thế. Trong lòng âm thầm cầu nguyện, chỉ mong anh ta không nhiều chuyện.

"Minh đã thấy người này."

Giọng nói thanh thúy dễ nghe của Chu Đình rí tai cô trong tiếng vỗ tay, mặt cô như mất đi huyết sắc. Không thể nào?

"Kế tiếp tôi sẽ nói về quy tắc học giữa chúng ta. Vị bạn học này có ý kiến gì không?" Vũ Chiêu Huân cười như không cười nhìn Lâm Nghi Trăn, anh chợt phát hiện trên choker cô rất thú vị, nhất là gương mặt bày ra tâm sự trong lòng của cô, biểu tình gì cũng có. Mới đầu là do anh muốn bảo vệ anh hai mới đến nơi nhằm chán này, nhưng mà, bây giờ nhìn lại cũng không phải là không thú vị.

"Không có. Không có ý kiến." Lâm Nghi Trăn phục hồi tinh thần, lấp ba lấp báp trả lời, chợt dạ trong lòng, nếu để cho Chu Đình biết cô vì tiền mà bán mình, còn giấu giếm không nói, sợ rằng Ngày Tận Thế cũng không so được với lửa giận của Chu Đình. mặc dù thường ngày Chu Đình bị cô làm phát bực, nhưng rất ít giận, nếu giận sẽ không biết thành cái dạng gì? Cô không khỏi lo lắng.

Chuông tan học vang lên.

Lâm Nghi Trăn lo lắng đề phòng, trong lòng có chút không yên nhìn Chu Đình thong thả ung dung thu dọn đồ đạc, cô rón ra rón rén chuẩn bị "Bỏ chạy" .

"Trước kia mình đã gặp qua anh ta."

Chu Đình như trầm tĩnh, giọng nói lưỡng lự hư ảo lọt vào tai Lâm Nghi Trăn, khiến cô dừng bước.

"Anh ta biết bạn của mình."

Lâm Nghi Trăn ngẩn người, mơ hồ cảm nhận trong lời nói của Chu Đình lộ ra u buồn, tim đau thương. Đây là lần đầu tiên cô thấy người học giỏi nhiều mặt, không hề ưu sầu như Chu Đình lại có giọng điệu cô đơn như vậy.

"Sao vậy?" Lâm Nghi Trăn xoay người, nhưng giờ lại không thấy trên mặt cô có bất kỳ ưu sầu cùng phiền não.

"Không có việc gì." Chu Đình thản nhiên cười, xóc ba lô lên, "Đi thôi! Chúng ta trở về."

Trong lòng Lâm Nghi Trăn có chút nghi ngờ, cũng không tiện hỏi, vội vàng thúc ép đi. "Đúng rồi, cậu nói cậu biết Vũ Chiêu Vũ giáo sư, cậu biết là ai sao?" Cô không tránh được tò mò, còn có một phần khản trương.

"À! Cậu nghe qua tập đoàn Vũ thị xuyên quốc gia chưa?" Chu Đình liếc xéo cô.

"So với công ty Vương Vĩnh Khánh còn lớn hơn sao?" Cô chỉ biết cái này.

Chu Đình nạt nộ, "Chắc chắn rồi." Thật là thua Nghi Trăn, trong đầu mỗi ngày trừ kiếm tiền, đại khái không có gì có thể làm cô chú ý."Tập đoàn Vũ thị do Vũ Chấn Kỳ thành lập, lúc đầu vượt qua cả các tổ chức hắc bạch, sau này giao cho Vũ Chiêu Duy, gần gần không tới mười năm lập tức trở thành công ty đứng Top 5 trên thế giới, cậu nói nó có lớn hay không?"

Lâm Nghi Trăn ghen hòng nhìn trân trối, "Vậy.Tổng giám đốc làm gì?" Tổng giám đốc, ông chủ, kém một chữ cũng sẽ không kém quá nhiều chứ.

"Là đầu não của công ty."

"Vậy không phải là thành viên ban giám đốc sao?" Trời ạ! Anh ta lại lớn hơn cả ông chủ. Lâm Nghi Trăn quả thật không thể tin được.

"Cái tên gọi đó đã sớm lạc hậu rồi. Nếu như tập đoàn có nhiều chi nhánh công ty, mỗi công ty đều có thành viên ban giám đốc, vậy người nào quản lý, ra lệnh?"

"Vậy anh ta. Anh ta vô cùng có tiền."

Nghe Nghi Trăn tự lảm bảm, không đầu không đuôi, Chu Đình cảm thấy kỳ lạ, "Cậu nói gì vậy?"

"Không có, không có gì!" Oa! Cô lời thật rồi. Nếu như thật sự gả cho anh ta, như vậy về sau ăn uống sẽ không cần lo lắng. Hắc!!

Ánh mặt trời dịu nhẹ, không chói gắt ngoài cửa sổ làm mọi người cảm thấy thoải mái. Gió đêm êm ái như thấm vào tim phổi, xua tan mệt mỏi ban ngày.

Chỉ có phòng bệnh của Vũ Chiêu Duy vẫn lạnh lẽo, các nhân viên vẫn đang cùng Chiêu Duy làm việc.

"Tôi vừa tan lớp, mọi người khỏe!" Nụ cười như mang theo gió xuân, Lâm Nghi Trăn mỉm cười nhẹ nhàng bước đến, cô đi tới xua đi chút rét lạnh.

Chỉ là những người làm việc trong phòng không người nào dám cười, nhiều lắm là nhìn cô gật đầu một cái, run run rẩy rẩy tiếp tục làm việc.

Cô đã tạo thành thói quen, bọn họ trầm mặc ít nói giống như Vũ Chiêu Duy, làm bộ như bọn họ không tồn tại là được rồi.

Cô đi tới trước giường, tự nhiên nói: "Sắp sáu giờ, ăn bữa tối thôi, tôi biết rõ phần lớn thức ăn ở bệnh viện không phải rất tốt, cho nên mua một ít thức ăn tối đãi anh." Nhìn Vũ Chiêu Duy vẫn nhìn Laptop, căn bản không nghe cô nói chuyện, cô không khỏi nhăn mày, "Này!" Bị xem nhẹ, cô giận dữ, đóng laptop anh lại.

Rất may anh phản ứng nhanh nhẹn, nếu không ngón tay sẽ bị kẹp trong laptop, anh hơi nhú lông mày, "Tôi nói rồi, tôi tên là Vũ Chiêu Duy."

"Được! Chiêu Duy tiên sinh, ăn cơm." Lâm Nghi Trần chu cái miệng nhỏ nhắn.

"Bỏ tiền sinh đi, nếu như cô thật sự muốn giả trang vị hôn thê của tôi, lấy được tiền, xin nhớ ký điểm này." Phải thừa dịp anh nằm viện, thuận tiện nghỉ ngơi thật tốt, huấn luyện cô thật tốt, tránh cho cô sơ hở trăm chỗ.

"Dạ! Chiêu Duy" Lòng cô tràn đầy không vui. Cô tự nói giọng yếu ớt nhỏ nhẹ, ngay cả bản thân cũng không tự chủ mà nổi cả da gà. "Như vậy chúng ta có thể dùng bữa chưa?"

Mặt anh không biểu tình, "Cô còn chưa ăn?" Nói xong không nhanh không chậm mở laptop ra, trước mắt đem tài liệu lưu trữ lại.

"Nói nhảm!" Lâm Nghi Trần đem đồ ăn đưa cho anh, khôi phục âm điệu, giọng nói nhẹ nhàng thực nữ thật sự không thích hợp với cô.

"Tôi phải ăn cái này?" Vũ Chiêu Duy nhíu mày rậm, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng nhìn chằm chằm túi giấy in chữ "M" thật to.

"Ăn thật ngon nha!" Cô mở túi ra, lấy gà chiên cùng Hamburg, sợ anh ăn nhiều, cô còn mua nhiều hơn một phần ăn, dù sao anh ta là chủ của cô, phải chăm sóc anh thật tốt, nếu không theo như thói quen tiết kiệm, một cái túi này cô có thể ăn được ba bữa.

Đã có tiền, có bạn trai, dĩ nhiên cô có thể đối với mình tốt một chút, mà McDonald là tiết kiệm với cô nhưng thỉnh thoảng lại trở nên xa xỉ.

"Tôi còn giúp anh kêu ly coca." Lâm Nghi Trần từ một túi giấy khác lấy hai ly nước.

Vũ Chiêu Duy không khỏi hỏi: "Cô không biết tôi là bệnh nhân sao?" Lại muốn anh ăn những đồ bỏ đi này.

"Cũng bởi vì anh ngã bệnh, mỗi ngày ở trong bệnh viện không thể ăn ngon, tôi mới đi mua những thứ này." Dĩ nhiên, tiêu mất là tiền của anh. Chỉ là điểm này cô không đề cập.

Anh trầm nghĩ, đại khái là cô không biết được thức ăn ở bệnh viện Mai thị là do đầu bếp nổi danh của khách sạn lớn nấu, hơn nữa còn do Doanh Dưỡng Sư thiết kế thực đơn.

"Thế nào? Anh không thích?" Thấy anh nhìn mình chằm chằm, không động đến thức ăn, mà trong không khí đột nhiên có tiếng cười, miệng của Chiêu Duy mím chặt, như vậy tiếng cười là từ đâu tới? Cô quay đầu, đám người kia vẫn đang làm việc mà! Cô nghe nhầm sao?

Thấy thần sắc anh cứng nhắc nguội lạnh, không chút cử động, cô có chút nổi giận. Uống phí cô tốt bụng mua đồ cho anh, ngay tí ti về mặt vui mừng anh cũng không có, ít nhất cũng phải nói tiếng cảm ơn chứ!

"Được rồi! Anh đã không thích, tôi mời nhân viên anh ăn. " Lâm Nghi Trần giận hờn lần nữa, đem thức ăn bỏ lại trong túi, thỉnh thoảng cô tay trắng bị anh giữ chặt, lòng của cô như có cánh vỗ vỗ.

Gần như cô có thể cảm thụ lòng bàn tay thô ráp thật dày truyền ra nhiệt độ ấm áp, giống như mang theo điện chạy tới trái tim, cô cảm tim mình đập thật nhanh. Đây là xảy ra chuyện gì?

Anh buông tay cô ra, cô lập tức thờ dài một hơi, trái tim vẫn đập kịch liệt, nhưng lại có cảm giác trống rỗng dấy lên trong lòng, để cho cô khó khăn hoặc không dứt.

Mà trong không khí truyền đến nhiều thanh âm chê cười, ánh mắt Vũ Chiêu Duy lạnh lùng nhìn về phía đám người kia, "Mọi người có thể ra ngoài."

"Dạ! Tổng giám đốc." Đám người lập tức đứng dậy, nối đuôi nhau chuẩn bị rời đi.

"Đợi chút, sáng sớm ngày mai tôi muốn thấy trên bàn đề bản báo cáo của từng người."

Vũ Chiêu Duy thỉnh thoảng ra lệnh làm sắc mặt bọn họ chột biến, sau lại đồ dẫn khuôn mặt, đồng thanh, "Dạ!" Tiếp theo đi ra khỏi phòng.

"Này. . . . Chiêu Duy." Ý thức mình đã nói sai, Lâm Nghi Trần vội vàng đổi lời nói, "Anh không thích ăn, cũng đừng đem tính khí không vui đổ lên người bọn họ, ngộ nhờ bọn họ không làm thì sao?" Những phụ tá này đều là những phần tử tinh anh, hùng mạnh nhất, tuy nói hiện tại tỉ lệ thất nghiệp khá cao, nhưng bọn họ rất tinh nhuệ tinh táo, thông minh tài trí, muốn tìm những công việc quan trọng lớn tuyệt đối không phải việc khó, ngộ nhờ bọn họ đi làm nơi khác, đối với tập đoàn Vũ thị sẽ không tốt.

Cho dù có phải là cô quan tâm tập đoàn Vũ thị hay không, nhưng cô không hy vọng công ty anh xảy ra chuyện gì, vì anh là ông chủ của cô mà.

Vũ Chiêu Duy liếc cô một cái, cầm Hamburger lên ăn, - tay cầm nước uống.

"Đợi chút, ly nước kia là của tôi." Đã không kịp rồi, cô ầm ực.

Anh cong cong khóe miệng, "Trà cô."

"Anh đã uống rồi!" Lâm Nghi Trăn phồng má, "Thôi, tôi uống cái. . . . kia. Anh!" Ai ngờ anh nhanh tay nhanh chân, đem một ly khác uống mất. Cô đành mặt, nhăn nhó. Chẳng lẽ anh muốn cô uống nước miếng anh hay sao?

"Uống!" Vũ Chiêu Duy đem Hồng Trà để trên tay cô. Thật kì lạ, anh cảm thấy một cảm giác vui sướng không cách nào nói rõ đang ở trong lòng nhộn nhạo, nhất là khi cô vịn bát đặc dĩ xoa xoa ông hút, cuối cùng vẫn hé đôi môi đỏ mọng ngậm ông hút.

Đây chính là bữa ăn tối anh cảm thấy vui vẻ, anh cảm giác không thể tin được, giống như phát hiện vùng đất mới, tuy nói đó là thức ăn không tốt đối với bệnh nhân, nhưng đáy mắt thâm thụy của Vũ Chiêu Duy thối qua nụ cười thân nhiên cũng là kỳ tích trăm năm khó gặp.

Ý thức được có người vào cửa, Vũ Chiêu Duy hai ba lần nuốt Hamburger, như không có chuyện gì xảy ra lạnh lùng nghiêng mắt nhìn Vũ Chiêu Huân, "Sao lại không gõ cửa?"

"Em không có tay." Hai tay anh bung đĩa, cười nhạt, đi lên phía trước đặt bữa ăn tối xuống. "Lưu quản gia đâu?"

"Là em muốn đưa. ." Vũ Chiêu Huân mỉm cười, nhìn Lâm Nghi Trăn ăn như hổ đói, "Xin chào! Chị dâu tương lai, gặp mặt nhau cũng không chào hỏi?"

"Giáo sư khỏe!" Hồ ly này không biết có ý nghĩ xấu gì, vì để ngừa anh ta biết quá nhiều, cô nên ít mở miệng.

"Ngày mai đừng quên đi học." Vũ Chiêu Huân ranh mãnh nhắc nhở cô.

"Không cần anh nhắc nhở." Cô cũng cười giả tạo lại Chiêu Huân. Nhìn bề ngoài anh như người lịch sự, vô tội, nhưng làm việc lại quỷ dị xảo trá, thần bí khó dò, xưng hồ ly là khá lịch sự, đây là danh hiệu cô đặt cho anh.

Nhìn Chiêu Huân và Lâm Nghi Trăn liếc mắt đưa tình, Vũ Chiêu Duy thô tục nghiêm nghị, khuôn mặt không có bất kỳ biến hóa nào, vẫn trầm tĩnh nhưng tim giống như có khối đá đè ép, thật không thoải mái.

"Nghi Trăn, hôm nay không cần cô ở đây, cô có thể đi về." Anh chỉ muốn bọn họ tách ra.

Lâm Nghi Trăn từ chối cho ý kiến, thói quen đối thoại của Vũ Chiêu Duy là ra lệnh.

"Đồ còn lại anh ăn hết sao?" Nếu không cô có thể mang về làm bữa ăn đêm, còn có thể xin Chu Đình, hỏi báo Chu Đình một chút, tránh cho Chu Đình nói cô không có lương tâm.

Vũ Chiêu Duy gật đầu một cái.

"Nghi Trăn, tôi tiễn cô." Vũ Chiêu Huân hào hứng đề nghị.

Lâm Nghi Trăn không biết có nên cự tuyệt hay không, ai ngờ có người còn nhanh miệng hơn, "Chiêu Huân, em ở lại, anh có việc muốn nói." Con mắt Vũ Chiêu Duy chăm chú nhìn cô.

Cô ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc chạm ánh mắt âm trầm u ám như đêm huyền bí, lại bén nhọn khiếp sợ như muốn nhìn thấu lòng người, nhất thời trong lòng cô như có con nai hốt hoảng chạy, luống cuống cúi đầu, thu dọn đồ đạc, tay lại không tự chủ mà run rẩy. Cô làm sao vậy?

"Anh hai, để cho cô ấy một mình đi về nhà không tốt lắm?" Vũ Chiêu Huân ung dung đứng xem "Xã hội bây giờ trị an kém như vậy, giao thông lại loạn, nếu lại lần nữa bị đụng." Dưới ánh mắt lạnh lùng của Vũ Chiêu Duy, anh đột nhiên cảm miệng, nhưng bờ môi vẫn như cũ giương nhẹ nụ cười.

"Gọi lão Lưu lái xe đưa cô trở về."

"Nhưng xe của tôi ở bệnh viện." Bình thường thì sáng sớm cô sẽ cưỡi con cừu nhỏ đến bệnh viện cùng anh ăn điểm tâm, sau đó có giờ học liền kêu lão Lưu lái xe đưa đón.

"Tôi sẽ tìm người đưa xe về." Vũ Chiêu Duy liếc nhìn Vũ Chiêu Huân đầy ý vị sâu xa.

Sống lưng Vũ Chiêu Huân cảm thấy lạnh run. Không thể nào? Muốn anh đi chiếc xe rách nát cũ kĩ đó hả, nếu vứt xuống bãi phế thải chưa chắc có người thu mua! ?

"Như vậy cũng được! Ngày mai gặp." Đang nói cô liền ngừng. Bởi vì hai mắt cô tròn xanh, khiếp sợ nhìn Chiêu Duy hôn cô, sau đó không tới ba giây liền bị đẩy ra, đầu óc cô rất trống rỗng.

"Cô có thể đi." Vũ Chiêu Duy ra lệnh.

Chương 4

Nụ hôn đầu của cô!

Lâm Nghi Trần không biết mình đã ra khỏi bệnh viện như thế nào, chợt hơi lạnh của gió đêm lướt qua khuôn mặt nóng bừng của cô, cô mới thanh tỉnh lại.

Lúc này đèn đường đã rực rỡ, cô nhìn xung quanh, thì ra cô đã đến nhà.

"Cậu đứng ở đây làm gì?" Ở phía xa xa Chu Đình nhìn một bóng người đứng nghiêm trước cổng nhà trọ, không biết đứng đó làm gì, cô còn tưởng là người có ý đồ bất lương.

"Không có!" Lâm Nghi Trần lăm bằm nói nhỏ.

"Cái gì không có?" Chu Đình mở khóa, hồn nhiên không phát hiện sự khác lạ của Nghi Trần.

"Nụ hôn đầu của mình."

"Cạch!" Chìa khóa trong tay Chu Đình rơi xuống đất, cô chậm rãi xoay người, giật mình nhìn gương mặt của Lâm Nghi Trần giống như mất đi sinh khí, cô khản trương.

Cô do dự mở miệng, "Lâm Nghi Trần, cậu. Cậu làm sao vậy?" Trong lòng cô bắt đầu sợ hãi.

"Mình không sao." Lâm Nghi Trần thở sâu. Cũng chỉ là cái hôn thôi mà, ở nước ngoài còn là phương thức chào hỏi, sao cô lại kinh hoàng như vậy chứ? Thật là! Như vậy chẳng phải bọn họ sẽ biết rõ cô không có kinh nghiệm hôn sao? Đến lúc đó Vũ Chiêu Duy hủy bỏ hiệp ước này, không phải cô sẽ tổn thất thảm sao!? Không được! Không thể để bọn họ coi thường. Ủ! Cứ như vậy quyết định.

"Lâm Nghi Trần!" Thấy Nghi Tẩn không nói gì, sắc mặt lại thay đổi hơn thoi tiết, Chu Đình càng thêm lo lắng, cô hỏi: "Có muốn mình cùng cậu đi gặp bác sĩ không?"

"Làm gì?" Nghi thông suốt xong tâm tình cũng nhẹ nhõm không ít, nhưng cô không hiểu vì sao Chu Đình lại hỏi như vậy.

"Nếu là mang thai còn có thể bỏ tức."

"Mang thai?" Lâm Nghi Trần không hiểu gì, sao Chu Đình lại nhìn như muốn khóc? Chẳng lẽ. Cô chợt thở dốc vì kinh ngạc. "Chu Đình, cậu có khỏe không?"

Chu Đình là chỗ chờ chực khóc, lắc đầu một cái, giận chính mình sao lại không chăm sóc tốt cho Nghi Trần, còn để cho cậu ấy bị tổn thương, "Thật xin lỗi, đều do mình sai."

"Cậu đừng khóc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là ai ăn hiếp cậu?"

Chu Đình thút tha thút thít khóc, cắn bản không cách nào mở miệng.

"Đáng chết! Chúng ta lập tức lên lầu gọi điện thoại báo cảnh sát." Lâm Nghi Trần kéo Chu Đình, xông lên phòng trọ, vào lúc này chỉ có thể bình tĩnh.

"Báo cảnh sát? Cũng được, thuận tiện đi bệnh viện kiểm tra." Chu Đình hít sâu một hơi, vừa lau nước mắt, vừa chậm rãi cầm điện thoại lên.

"Kiểm tra? Trên người cậu có thương tích? Mình đi lấy thuốc." Lâm Nghi Trần kích động quay người lại.

"Không! Phải là cậu ngồi xuống, trên người cậu nhất định rất đau nhức." Chu Đình dần dần khôi phục lý trí, mới nghĩ đến người chịu vũ nhục chính là Lâm Nghi Trần, Chu Đình vội vàng kéo cô ngồi xuống.

"Đau nhức? Sao mình lại đau nhức?" Ngược lại Chu Đình như vậy mà vẫn đứng mới để cho cô lo lắng.

"Không phải là cậu bị người ta cưỡng bạo sao?"

"Không phải cậu sao?". Nghi Trần ngẩn người.

Mà lúc này trong điện thoại có giọng nói truyền đến, "Này, tôi là cảnh sát, đã xảy ra chuyện gì? Người nào bị cưỡng bạo sao? "

Hai người nhìn nhau, Lâm Nghi Trần tỉnh táo lại, không chút nghĩ ngợi nhấn nút tắt điện thoại, "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Chu Đình cũng cảm thấy không giải thích được, "Không phải cậu nói cậu bị ăn hiếp sao?" Hại cô rớt vài lu nước mắt.

Cầm Lâm Nghi Trần như muốn rơi xuống đất, mặt ửng đỏ mà nói: "Mình nói bị ăn hiếp khi nào?"

"Bộ dạng cậu như một nửa chết một nửa sống, nói cái gì nộ hôn đầu, mình dĩ nhiên nghĩ đến phương diện không tốt kia."

Trời ạ! Xem một chút là đã báo cảnh sát, may nhờ cô nhanh nhẹn cúp điện thoại, nếu không thì chết mất thôi. Lâm Nghi Trần xụi lơ trên ghế sofa, không khỏi ôm bụng cười lăn lộn.

Mặt Chu Đình lúng túng, lúc trắng lúc xanh, cũng nhịn không được buột miệng cười. Nhớ tới việc mình lãng phí nước mắt, cô tức giận đá Lâm Nghi Trần.

"Sao không giải thích rõ ràng?"

"Nộ hôn đầu không phải là chuyện lớn kinh thiên động địa, sao cậu lại khóc đến đau lòng như vậy? Hại mình giật mình, còn tưởng rằng cậu xảy ra chuyện gì." Cùng Chu Đình biết lâu như vậy, đây là lần đầu Lâm Nghi Trần thấy Chu Đình khóc, hơn nữa còn vì lo lắng cho cô mà rơi lệ, trong lòng cô như có một dòng nước ấm chảy qua.

Chu Đình nhớ lại Lâm Nghi Trần vì cô mà gấp gấp hoảng hốt, cũng rất cảm động.

Hai người nhìn nhau, cuối cùng cũng không nhịn được cười. Cuộc sống có bạn bè như vậy, còn cầu gì nữa? Những người đến thăm nối đuôi nhau đi vào, tiếng ồn ào không cách nào làm cho người ta làm việc, cuối cùng Vũ Chiêu Duy đành phải cho những phụ tá về công ty, buổi tối sẽ đến bệnh viện báo cáo tình huống công ty cho anh. Mặc dù trước mắt trong công ty đã có Chiêu Ngọc, nhưng với tính hoa tâm, phong lưu nhàn hạ của Chiêu Ngọc, anh thật sự không an tâm.

"Cốc cốc cốc!" Tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi!"

"Đại Thiệu Gia, có vị Chủ Văn Tinh tiên sinh cùng Hồng Nghiêm tiên sinh tới thăm."

Là mấy người trong Thiên Địa môn. Vũ Chiêu Duy nói: "Cho bọn họ vào!"

Thiên Địa môn được thành lập từ thời Thanh, ông nội anh có tham gia tổ chức này, đảm nhận chức đường chủ Vũ đường. Trải qua thời cải cách, phát triển, tổ chức nghiêm nhiên trở nên lớn mạnh, có thể sánh ngang tổ chức Mafia. Kéo dài đến nay, Thiên Địa môn đã phát triển sự nghiệp kinh doanh khắp toàn cầu, nắm trong tay cả hai thành phần hắc bạch. Mà người thừa kế trước mắt theo nguyện vọng của ông nội chính là Chiêu Huấn, người ta còn gọi là Vũ Diêm.

Người đầu tiên đi vào cửa chính là một người ăn mặc lịch sự, Văn Khôi - Chủ Văn Tinh, còn một người khác to con khôi ngô giống như người khổng lồ là Bóng Kiếm - Hồng Nghiêm. Từ khi ở trong tổ chức mới xưng hô như vậy, còn lại đều dùng tên gọi bình thường.

"Hai người rảnh rồi hay sao lại tới đây?"

"Làm sao lại ăn đến nỗi bị như vậy? Thật là kém quá đi! Sao cậu lại có thể là anh hai của lão đại chúng tôi?" Hồng Nghiêm kèm theo tiếng nhạo báng trong lời nói. Bệnh viện đã đủ không khí trầm lắng, hơn nữa Vũ Chiêu Duy lại vô tình nguội lạnh như vậy, nếu không phải là Chiêu Duy còn sống, Hồng Nghiêm còn tưởng rằng mình tới nhà tang.

"Hai người đến thăm thì mời ngồi, nếu không phải, cửa ở đó!" giọng nói của Vũ Chiêu Duy trầm thấp, không mang theo một tia nhiệt độ.

"Nếu cậu đã không có việc gì, tôi muốn về nhà với vợ." Đang đắm chìm trong bể tình ái, Hồng Nghiêm không chịu nổi loại trời đông giá rét tháng mười hai này, nên anh liền xoay người rời đi.

"Không tiễn!" Vũ Chiêu Duy biết những người bạn trong Thiên Địa môn đều là những người trong nóng ngoài lạnh, nói không cảm động là gạt người, chỉ là sớm theo thói quen lấy khuôn mặt lạnh lùng đối đãi người khác.

Anh liếc nhìn Văn Khôi - Chủ Văn Tinh ưu nhàn ngồi lại, "Cậu đến thăm tôi sao?"

Chủ Văn Tinh cười nhạt, "Còn bạn gái cậu nữa." Nghe Vũ Diêm nói tảng đá lãnh khốc biết cười rồi, anh tò mò tới dò xét đến cùng, rốt cuộc là cô gái nào lại có thể hòa tan băng thạch này?

"Chờ chúng tôi đính hôn, tự nhiên sẽ có cơ hội gặp." Xem ra toàn thế giới đã biết anh có bạn gái. Nhưng lại rất kỳ quái, bà nội và tiểu U vẫn không có động tĩnh, là bởi vì vợ vàng hôn sự của Chiêu Ngọc mà bỏ quên anh sao? Tuyệt không có khả năng này! Có lẽ là muốn đợi anh từ từ lùi lui. Vũ Chiêu Duy tỉnh táo thông minh, khéo môi mỉm cười lạnh nhạt, muốn so tính nhẩn nại đúng không?

Chủ Văn Tinh quan sát Vũ Chiêu Duy thâm trầm, từ nhỏ hai người đã biết nhau, Chiêu Duy luôn là đứa trẻ trầm mặc, luôn lẳng lặng tiếp thu mọi thứ. Khuôn mặt hồ hững, không có một tia tâm tình biến hóa. Ban đầu Âm đế trước đây còn muốn Chiêu Duy tới kế nhiệm Thiên Địa môn, nếu không phải cha mẹ anh hi vọng anh thừa kế gia nghiệp, có lẽ người hiện tại đảm nhiệm Âm đế chính là Chiêu Duy. Anh vừa là đối thủ đáng sợ, vừa là bạn bè đáng

kính. Nhưng có lẽ do khi còn nhỏ tuổi đã có quá nhiều trách nhiệm nặng nề cùng trọng trách, hơn nữa được Ám Đế khen ngợi, nên cha mẹ đối với anh đầy kỳ vọng, trách nhiệm, thành công, đứng đầu. Cho đến hôm nay, anh chưa từng thấy anh cười qua.

Đột nhiên tiếng gõ cửa phá vỡ yên lặng.

"Đại Thiếu Gia, Lâm tiểu thư tới, còn dẫn theo bạn.

"Nói cô ấy ở bên ngoài đợi một chút." Vũ Chiêu Duy lạnh lùng nói Lưu quân gia. Chử Văn Tĩnh nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Chiêu Duy xẹt qua trong tích tắc, anh mỉm cười. Có lẽ tình yêu là một cơ hội, mà cô ấy có thể coi bỏ phong ấn trong trái tim Vũ Chiêu Duy.

"Ngồi một chút đi!" Lâm Nghi Trăn vừa phiền muộn vừa nhúc nhích nhìn Chu Đình.

Bởi vì nụ hôn đầu, cô không cẩn thận mà lỡ miệng, nói chuyện Vũ Chiêu Duy là bạn trai, kết quả là bị Chu Đình ép dẫn tới. Rất may là không đem chuyện bán mình tiết lộ ra, nếu không Chu Đình sẽ không yên tĩnh mà ngồi ở đây.

Bề ngoài Chu Đình rất điềm tĩnh, thanh nhã, bên trong lại rất tình cảm, điểm này có thể thấy từ việc Chu Đình đột nhiên vì cô mà khóc. Nghĩ lại ngày đó, Lâm Nghi Trăn vẫn buồn cười không thôi.

"Tiểu thư, mời uống trà." Tổng quản nhà họ Vũ - Lưu quân gia bụng lý sử tình xảo đặt trước mặt họ, nhất thời hương trà tỏa bốn phía.

"Cám ơn, lão Lưu, Chiêu Duy đang có khách phải không?" Lâm Nghi Trăn nhìn trên lầu.

Lưu quân gia chỉ cười không nói, ít nói chính là nguyên tắc của ông, cho nên ông mới có thể hầu hạ ba đời nhà họ Vũ.

"Trà này là Bích Loa Xuân?" Chu Đình ngửi một cái, uống cạn một hộp, nhìn Lưu quân gia dịu dàng mỉm cười."Tiểu thư, kiến thức thật rộng rãi!" Trong mắt Lưu quân gia thoáng qua tia kính ngạc.

"Cái gì Bích Loa Xuân?" Lâm Nghi Trăn đột nhiên nhấp một hộp, "Ai nha! Thật là nóng." Tiếp theo là âm thanh vỡ vụn của đồ sứ rơi xuống.

Cô hoảng hốt đứng lên, chột dạ nhìn mảnh vụn đầy đất. Ly trà đắt giá như vậy liền bị hủy trong tay cô, nếu như cho cô cầm đi bán, ít nhất có thể một số lợi nhuận.

"Nghi Trăn, cậu có sao không?" Chu Đình vội vàng đứng dậy hỏi.

Lâm Nghi Trăn lắc đầu một cái, xấu hổ liếc nhìn Lưu quân gia, ". Thật xin lỗi."

"Không sao." Mặt Lưu quân gia không đổi sắc, sai người tới quét dọn, "Tôi rót ly khác cho tiểu thư."

"Không. Không cần." Lâm Nghi Trăn vội vàng nói, tránh cho mình lại đánh vỡ một cái khác, bán cô đi cũng không bồi thường nổi.

Lưu quân gia không nói gì nhiều, lúc này chuông điện thoại reo lên, ông nghe máy, "Được! Tôi sẽ mời tiểu thư đi lên." Ông gác điện thoại, đưa tay ra hiệu mời hai cô.

"Chu Đình, chúng ta đi." Lâm Nghi Trăn quay đầu lại nhìn Chu Đình đứng nghiêm tại chỗ, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, theo tầm mắt của Chu Đình cô mới chú ý chẳng biết từ lúc nào mà ở cuối cầu thang đã có một người đàn ông.

Bước chân nhẹ nhàng như không có tiếng động, nếu không phải chuông điện thoại cắt đứt, chỉ sợ anh ta đi ra ngoài họ cũng sẽ không chú ý.

Chử Văn Tĩnh cũng phát hiện các cô, liền gạt đầu rời đi.

"Thật là đẹp trai." Lâm Nghi Trăn nhìn người đó đi xa.

"Nghi Trăn, mình về trước, mình nhớ buổi chiều có cuộc hẹn." Chu Đình nhàn nhạt cười một tiếng, "Mình đi trước. Cám ơn ông chiêu đãi, hẹn gặp lại." Cô lễ độ cúi đầu chào lão Lưu, sau đó ưu nhã đi ra cửa, chỉ là bước chân có vẻ chệnh choáng.

"Chu Đình, sao lại như vậy?" Vì sao Chu Đình lại đột nhiên phải đi? Còn hại cô lo lắng, thật là không giải thích được.

Lâm Nghi Trăn theo Lưu quân gia đi tới phòng Vũ Chiêu Duy, ông thay cô mở cửa sau đó đóng lại.

Vừa tiến vào căn phòng, Lâm Nghi trăn nhìn quanh, "Mọi người đâu rồi? Hôm nay không cần làm việc sao?" Bình thường mọi người sẽ ở đây bày bình bố trận, miệt mài làm việc mà.

"Bởi vì bọn họ biết hôm nay cô tới." Vũ Chiêu Duy không phát hiện khuôn mặt nghiêm túc của mình không tự chủ mà toát ra vẻ cung chiêu nhu tình.

"Tôi có làm gì bọn họ đâu!?" Sao bọn họ sợ cô như vậy? Hôm nay cô chỉ làm chuyện xấu duy nhất là đánh vỡ cái ly mà thôi.

"Tới đây, ngồi xuống." Luôn nghe cô nói về người khác, Vũ Chiêu Duy có chút không vui.

"Dạ, ông Chiêu Duy." Thiếu chút nữa đem "Ông chủ" nói ra.

"Tôi rất già sao?" Vũ Chiêu Duy nhớ lại số tuổi chênh lệch giữa hai người, không khỏi nhú mày.

"Không hẳn! Là cậu có vẻ đúng hơn." Đây là thật.

"Cậu!" Vũ Chiêu Duy đối với vai vế này cảm thấy chán ghét, hai hàng lông mày cơ hồ muốn dính lại.

Cuối cùng cũng thấy anh có vẻ không lãnh băng nữa, Lâm Nghi Trăn hồ hởi nói, "Tôi còn có một người chú nhỏ hơn anh, đã là cha của ba đứa bé rồi, cho nên theo số tuổi mà tính, có thể nói anh là bạn của cha tôi, còn muốn nghe tôi gọi tôn kính? Chú?"

"Về sau chỉ cho phép cô gọi Chiêu Duy, nghe chưa?"

Lâm Nghi Trăn le lưỡi nói: "Dạ! Tuân lệnh."

"Còn nữa, ngày mai bà nội tôi sẽ đến bệnh viện, ngày mai tan lớp lập tức đến nơi này trình diện."

Không phải ngày nào cô cũng như vậy sao? Nhưng mà cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu, "Nếu không còn chuyện gì, tôi muốn trở về." Vừa đứng dậy, vội vàng không kịp chuẩn bị, cô liền bị anh kéo. Lối còn chưa dứt liền bị môi anh chặn lại. Con mắt cô trừng to, ấp úng muốn nói cái gì, nhưng đầu lưỡi của anh lại trơn trượt chui vào trong miệng cô, cô chấn kinh, đầu óc trống rỗng, cho đến khi không thở nổi, cô mới nhớ đến giấy gựa, mà anh cũng tức thời buông cô ra.

"Cô vẫn còn chưa lưu loát, dễ dàng lộ ra sơ hở, trở về luyện nữa đi."

Cái gì! Anh được tiện nghi còn ra vẻ! Lâm Nghi Trăn thở dốc, che hai má đang nóng ran, không chịu thua, nâng cằm lên, "Rất xin lỗi, hàng hóa vừa ra, không cho đổi!" Cô bày ra tư thế giống bộ dáng của người làm ăn.

Vũ Chiêu Duy cười, hơn nữa so với lần trước còn dữ dội hơn, tiếng cười to lớn sáng khoáy từ cổ họng anh mà ra. Không dám nói, thời điểm anh cười so với không cười càng có sức quyến rũ phái nam hơn. Điều đó quyến rũ cô, khiến cô rung động, trái tim nhảy loạn vừa thông suốt.

Xong rồi! Không phải là cô thích anh chứ, "Tôi đi đây!" Lâm Nghi Trăn như muốn chạy chết trốn. Chu Đình đột nhiên hỏi: "Cảm giác yêu một người là như thế nào?" "Ách. Mình không rõ lắm, tại sao hỏi như vậy?" Lâm Nghi Trăn chột dạ, chăm chú gặm gà rang muối, uống nước cacao lạnh giải nhiệt.

"Chẳng lẽ cậu không yêu bạn trai?"

"Phốc!" Lâm Nghi Trăn kịp thời che nước miếng phun ra, cổ họng ho khan liệt.

"Uống một ngụm trà đi." Đưa ly nước, Chu Đình tò mò hỏi: "Cậu còn chưa nói cho mình biết hai người quen nhau như thế nào?"

Lâm Nghi Trăn đổ nước trà, cái khó ló cái khôn mà nói: "Chính làvào ngày người ta mời mình làm công việc chăm sóc liền gặp được anh ấy."

"Đúng rồi, cậu không nói thì mình thiếu chút nữa quên mất, công việc chăm sóc cậu không làm nữa à?"

"Đã nghỉ lâu rồi." Cũng biến thành vị hôn thê. Ở trong lòng, cô bồi thêm một câu.

"Nói cũng phải, chỉ cần chăm sóc bạn trai là đủ rồi." Ánh mắt Chu Đình đầy ám muội khiến Lâm Nghi Trăn càng thêm ngượng ngùng.

Chỉ cần tính tình anh ta không kỳ quái, động một tí là trộm đi nụ hôn của cô, nhưng anh ta cũng là người không tệ lắm, có lúc còn có thể cho cô tiền tiêu vặt.

Không muốn bị tra hỏi về vấn đề này nữa, Lâm Nghi Trăn nhanh chóng chuyển đề tài, "Hôm nay cậu có chuyện gì vậy?"

Chu Đình nhún vai. "Không phải mình nói tạm thời có chuyện sao?" Cô tức giận, hút cạn nước uống. Sau đó lại nói, "Ngày mai mình còn có cuộc thi, về phòng trước đây." Cô bình tĩnh đi vào phòng, biến mất sau cánh cửa.

Lâm Nghi Trăn nghiêng đầu, nghĩ mãi không thông, nhưng cô cũng không đi truy hỏi. Bởi vì, thứ nhất nguyên nhân là lười; thứ hai là mỗi người đều có quyền lợi riêng tư; thứ ba là không thể kiếm tiền, cho dù có hiểu rõ cũng không thể cảm nó bán lấy tiền, chỉ tăng thêm phức tạp mà thôi, cho nên muốn sống vui vẻ khoái lạc, không nên biết quá nhiều.

"Này, Chiêu Duy, tôi mang." Khi Lâm Nghi Trăn xách mang bữa ăn đêm xông vào phòng bệnh thì không ngờ lại thấy một lão phu nhân vóc người nhỏ nhắn ngồi bên giường. Tóc trắng hoa râm cùng nếp nhăn bên trán biểu hiện dấu vết của năm tháng, bên dưới cặp mắt kiếng gọng vàng là đôi mắt tinh nhuệ, sắc bén. Bề ngoài lại ưu nhã cao quý, đáng vẻ giống như phu nhân của hoàng thất Anh quốc, để cho cô, cái người lỗ mãng, thô bỉ bình thường cũng không khỏi xấu hổ, cô hoảng hốt giống như đứa trẻ phạm sai lầm.

"Ách. Thật xin lỗi, tôi nghĩ tôi sẽ trở lại sau."

"Không sao, ngồi một lát rồi đi." Lão phu nhân đẩy gọng kiếng, cẩn thận nhìn tiểu nữ sinh, từ đầu đến chân chỉ có mười chữ hình dung: bình thường bình thường, không có gì hay để nói. Thật không biết tại sao Chiêu Duy lại coi trọng cô nhóc này. "Cháu qua đây."

Bà nội Vũ trời sinh đã có sự uy nghi, giống như nữ vương cao quý lại hiền lành, làm không người nào có thể cự tuyệt mệnh lệnh của bà. Lâm Nghi Trần run run rẩy rẩy đi lên trước, chỉ sợ thất lễ mà mạo phạm bà.

Bà cầm bàn tay nhỏ gầy của cô xem kỹ, "Cháu trải qua không ít cực khổ."

Lâm Nghi Trần run sợ, ánh mắt chán nản, chột cười cười, "Không có gì đâu ạ! Chỉ là thừa dịp thời gian sau khi học làm một ít công việc, trải nghiệm cuộc sống."

"Vậy cháu đã trải nghiệm bao nhiêu rồi?" Bà mỉm cười, đưa mắt nhìn cô, ánh mắt sắc bén như muốn nhìn thấu lòng người, so với Vũ Chiêu Duy còn cao thâm khó lường hơn, làm người ta kinh hồn bạt vía.

Lâm Nghi Trần lo lắng nhìn Vũ Chiêu Duy, vẻ mặt luống cuống làm ngực anh có chút thất lại.

"Bà nội, cô ấy còn là học sinh."

Bà im lặng nhìn anh một cái, muốn anh im lặng, sau đó vỗ vỗ tay Nghi Trần.

"Vẫn còn đi học, học nơi nào?"

"Đại học T, hệ anh văn, năm thứ ba, sang năm sẽ tốt nghiệp." Lâm Nghi Trần thận trọng trả lời. Khó trách Chiêu Duy nhắc cô chuyện bà đến, muốn cô chuẩn bị.

"Như vậy sao! Vậy nhà cháu ở đâu? Trong nhà có những ai?"

"Ba cùng mẹ đã ly hôn, hiện tại cháu đang ở cùng với bạn." Cô lạnh nhạt sơ lược qua.

Bà cảm thấy tâm cô được phòng vệ, không dễ dàng đột phá, xem ra Chiêu Duy nếu thật lòng yêu cô thì có một phen đau khổ rồi. Như vậy cũng tốt, thỉnh thoảng chịu một chút ngăn trở, áp chế tính tình trầm tĩnh, lạnh băng của anh một chút.

"Hai đứa đã quen biết bao lâu rồi?"

"Cũng không lâu lắm ạ." Lâm Nghi Trần thân nhiên trả lời, cô cảm thấy không có gì giấu giếm, sự thật chính là sự thật.

"Cháu biết thân phận của nó sao?" Cô gái khá thẳng thắn. Đáy mắt bà không khỏi tán thưởng, mặc dù trước đó cũng đã điều tra qua rồi, nhưng không nghĩ tới cô sẽ thẳng thắn như vậy.

"Trước kia cháu có nghe nói, nhưng cũng không rõ lắm, về sau nói chuyện mới biết được." Ông chủ này của cô có nhiều tiền khiến người ta phải chặc lưỡi hít hà, sáu trăm vạn ở trong mắt của anh cũng chỉ là số tiền lẻ trong một ngày làm ăn mà thôi.

"Nghe nói cháu là người cứu Chiêu Duy?"

"Chỉ thuận tiện thôi ạ." Quan trọng là tiền. Trong lòng cô bổ sung câu này.

Bà hiểu ý mỉm cười, chợt phát hiện cô và Chiêu Duy có điểm giống nhau, phòng ngự tâm đặc biệt mạnh, một khi người ngoài xâm nhập thế giới nội tâm, sẽ xây lên một vách tường thật cao, đối với việc xâm nhập của người ngoài lại càng bình tĩnh hơn.

"Bà nội, lần này người hài lòng?" Vũ Chiêu Duy dù bận vẫn ung dung quan sát.

"Lúc này cháu thẳng, nhưng mà lần sau không đơn giản như vậy." Bà buông Lâm Nghi Trần ra, bám gậy trụ đứng lên, "Cháu gái, lần sau chúng ta tán gẫu tiếp." Bà ưu nhã rời đi, làm cho người ta không nhìn ra bà đã là lão phu nhân gần trăm tuổi.

"Bà chính là bà nội của anh?" Lâm Nghi Trần như trút được gánh nặng thở ra. Hi vọng không có chuyện gì.

"Cô biểu hiện rất tốt."

"Cảm tạ, đừng quên thay tôi thêm tiền." Nếu mỗi ngày đều đến tra hỏi mấy lần như vậy, trái tim của cô khẳng định sẽ không chịu nổi.

"Cô sẽ nhận được những gì xứng đáng với mình." Khóe miệng Vũ Chiêu Duy nhẹ nhàng mỉm cười nham hiểm, làm người ta rợn cả tóc gáy.

"Vậy thì cảm ơn! Tôi ăn bữa đêm thôi."

"Đây là cái gì?" Khuôn mặt anh như bôi đen. Anh chưa từng thấy qua.

"Anh đừng nói với tôi là gà rang muối là cái gì anh cũng chưa từng ăn qua."

"Cái gì là gà rang muối?" MacDonald, KFC thì anh biết. Nhưng trước đây chưa từng ăn, lần đầu tiên là do ngày trước cô mang đến.

"Không thể nào?" Thậm chí gà rang muối cũng không biết. Lúc này Lâm Nghi Trăn mới nhớ anh xuất thân cao quý, đều ăn những sơn hào hải vị cùng món ăn quý và lạ, làm sao cảm nhận được mùi vị quán ăn ven đường.

Vũ Chiêu Duy không nói lời nào, liếc mắt nhìn chằm chằm những thứ kia bị chiên rán nhìn không ra màu sắc thức ăn, nhưng lại nghe thấy mùi rất thơm. Do dự chốc lát, anh cầm lên cắn một cái gì đó, sau đó nuốt xuống. Hình như cũng không khó ăn.

"Cái anh đang ăn là phao câu gà!" Cô nói cho anh biết.

Anh thiếu chút nữa phun ra, miễn cưỡng nuốt xuống, khó có thể tin, giận dữ nói: "Cô mua cái loại này cho tôi ăn?" Cô ý chính anh sao?

"Này! Cái gì gọi là cái loại này? Anh có biết ở con gà ngon nhất là cái gì không?"

"Đừng nói với tôi là phao câu"

"Không sai! Còn cả nội tạng. Chỉ là trong nội tạng có mỡ và cholesterol quá cao, không thích hợp cho bệnh nhân." Nói xong, cô lấy mỡ và ruột gà, vừa ăn vừa nói:

"Một con gà chỉ có một cái phao câu, mà cái phao câu là nơi được vận động nhiều nhất, so với cánh gà còn nhiều hơn, không tin anh ăn lại xem." Dám hoài nghi cô, mặc dù không dám tự xưng là bậc thầy thức ăn, nhưng đối với đồ ăn ở phố lớn ngõ nhỏ, cô thuộc như lòng bàn tay.

Chân chửi một lát, nhìn cô ăn say sưa ngon lành, rốt cuộc Vũ Chiêu Duy không nhịn được hấp dẫn mà cắn cái phao câu gà, chậm rãi nhai, thật sự là càng nhai càng ngon.

Nhìn anh không nhịn được mà cắn 3, 4 cái liên tục, Lâm Nghi Trăn nở nụ cười, "Thử bánh ngọt, khoai lang chiên đi, ăn rất ngon." Cô xiên một chuỗi dài thức ăn đưa cho anh.

Vũ Chiêu Duy nuốt một ngụm nước bọt, không nhịn được mùi thơm xông vào mũi. Cuối cùng cũng vứt đi những quy phạm giáo điều về vệ sinh dinh dưỡng, anh cũng như cô ăn liên tục ăn.

Thình thoảng anh vì giành một cái khoai lang chiên mà giống như đứa bé, cùng với cô tranh nhau, nhưng mà người chiến thắng đương nhiên là cô. Kể từ khi Lâm Nghi Trăn mua bữa sáng và bữa đêm đến, dần dần ngày nào Vũ Chiêu Duy cũng mong đợi cô đến.

Giống như ngày hôm nay, đột nhiên cô gọi điện thoại nói không tới, anh không khỏi thất vọng, uống phở anh đặc biệt kêu mọi người nghỉ sớm. Giờ phút này, trong phòng bệnh to lớn lại trống trải như vậy, chỉ có laptop và máy fax, cùng anh. Đáng ghét!

Không sao, cô không đến, anh tìm Lưu quản gia đi mua cũng được.

Anh dè dặt bên giường, chỉ lát sau tiếng gõ cửa vang lên, "Vào đi."

"Đại Thiệu Gia, có. . ." Lời của Lưu quản gia còn chưa dứt đã bị đánh gãy.

"Đi xung quanh đây mua chút gà rang muối, đừng quên thêm phao câu gà. . . ." Lời nói của anh liền dừng ở cổ họng, nhìn vị nữ bác sĩ đang đứng sau lưng Lưu quản gia, "Chiêu Nghi."

"Em quên em mới giải phẫu sao? sao lại ăn những thứ dầu mỡ kia, còn nói Quản gia đi mua nữa?" Đây thật là đứa em cuồng công việc của cô sao? Bình thường đem công việc mang tới bệnh viện, cô mở một con mắt còn chưa tính, nhưng bây giờ lại để công việc sang hai bên, còn việc ăn để chính giữa, hơn nữa lại ăn gà rang muối có hại cho cơ thể. Hôm nay bất luận Chiêu Duy muốn gì, thân là bác sĩ cô không thể ngồi coi anh không coi trọng thân thể như vậy.

"Đại Thiệu Gia, đại tiểu thư, tôi đi xuống trước." Lưu quản gia xoay người đóng cửa lại, chính là lo lắng Đại Thiệu Gia làm việc quá độ nên mới tìm tiểu thư. Hiện tại có tiểu thư ở đây, ông có thể yên tâm.

Không để ý sắc mặt xanh mét của Vũ Chiêu Nghi, Vũ Chiêu Duy nhàn hạ đưa ngón tay đặt trên bụng, "Sao chị lại rảnh rồi tới đây? Cô vợ mới cưới của Chiêu Ngọc sao rồi?"

"Con bé khôi phục trí nhớ rồi. Đừng đổi đề tài!" Vũ Chiêu Nghi tiến lên đo nhịp tim cho anh, "Em không biết chăm sóc thân thể mình sao? Công việc đã có Chiêu Ngọc và Chiêu Huân lo rồi, đừng cứ mãi đem trách nhiệm ồ ồ đổ lên thân mình, em là người, không phải siêu nhân, dù là người sắt cũng cần nghỉ ngơi."

"Em biết rồi." Vũ Chiêu Duy đối với quan tâm của Chiêu Nghi không phải là thờ ơ, nhưng mà từ trước đến nay hi vọng không ai ở anh đều không lộ ra ngoài, dần dần không biết biểu đạt như thế nào. Nếu không có Lâm Nghi Trăn, chỉ sợ ngay cả hi vọng ai ở anh cũng không biết. Nghĩ tới Lâm Nghi Trăn, anh liền nhớ đến bữa ăn cô mang đến, khóe môi anh liền nở nụ cười.

Mới vừa thay Chiêu Duy kiểm tra tình trạng sức khỏe, Chiêu Nghi nhìn thấy đứa em trai của mình nở nụ cười liền sợ hãi như thấy quỷ, "Chiêu Duy, em khỏe chứ?"

"Em rất khỏe, chỉ làm sao vậy?" Anh chợt khôi phục lại khuôn mặt cùng giọng nói lạnh lùng.

"Không có. Không có gì." Cô khó có thể tin đứa em trai lãnh ngạo của mình lại nở nụ cười. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ như lời Chiêu Huấn nói, Chiêu Duy đang dần dần thay đổi, mà nguyên nhân có thể là cô gái kia?

Có lẽ nên tìm thời gian để gặp thôi, nhìn xem rốt cuộc cô ấy có sức quyến rũ gì, có thể làm đứa em mặt lạnh, cuồng công việc biến thành người đàn ông nhu tình.

"Chiêu Huấn, em có phát hiện gần đây Chiêu Duy có gì là lạ không?" Ngồi bên ngoài phòng bệnh, Chiêu Nghi hỏi thăm hai người em còn lại.

"Anh hai có cái gì là lạ? Không có việc gì, em muốn trở về với Kinh Hi." Vũ Chiêu Ngọc nhớ thương vợ mới cưới của mình, không rảnh trông nom những người khác.

"Chúng ta cứ yên lặng theo dõi sự thay đổi." Vũ Chiêu Huấn nâng gọng kính vàng, bờ môi dâng lên nụ cười thâm bí.

Vũ Chiêu Nghi không tra ra được đầu mối, có chuyện gì đang xảy ra mà cô không biết?

Lúc này chuông cửa vang lên, Lưu quản gia bước nhanh mở cửa, lò qua cửa là một một cái đầu nhỏ tinh quái, "Hi! Các người đều ở đây à?"

"Tiểu U!" Vũ Chiêu Nghi kinh ngạc nói.

"Lão đại, sao lại tới đây?" Vũ Chiêu Huấn hơi nhíu mày, cô xuất hiện ở đây, chắc chắn là có chuyện.

"Tôi mới đi thăm Chiêu Ngọc và Kinh Hi, thuận đường tới thăm Chiêu Duy luôn."

Quả nhiên! Vũ Chiêu Huấn cùng Chiêu Nghi nhìn nhau, lắc đầu cười khổ.

Tiếng chuông cửa lại lần nữa vang lên, Lưu quản gia mở cửa, lần này là Lâm Nghi Trăn.

"Xin lỗi, tôi đã quấy rầy, tôi lên thăm Chiêu Duy trước." Cúi chào tất cả, cô cùng Lưu quản gia đi lên lầu.

"Chính là cô gái nhỏ đó?" hàng lông mi dày của Mai Như U chớp chớp như quạt lông.

Vũ Chiêu Nghi cùng Chiêu Huấn nhìn nhau, gật đầu một cái.

"Chúng ta cũng đi lên nhìn một chút có được hay không?" Mai Như U tươi cười như bông hoa mới nở, tuy là hỏi, nhưng bước chân đã chuyển hướng lầu hai.

"Chúng ta cũng theo sau?" Vũ Chiêu Huấn cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận. Nếu như anh đoán không sai thì giờ phút này Chiêu Ngọc đang rất tức giận.

Vũ Chiêu Nghi do dự một chút, trong lòng hết sức tò mò, nhưng sợ Chiêu Duy đem bệnh viện phá hủy, cho nên nói:

"Chỉ trở về phòng làm việc đây! Không biết tiểu U nói gì với Kinh Hi."

Vũ Chiêu Huấn đứng dậy, cũng đi lên lầu hai, nhìn người đang đứng ở cạnh cửa nghe lén ra dấu tay im lặng với anh. Mai Như U còn ngoắc ngoắc ngón tay muốn anh cũng ngồi xổm xuống cùng nhau nghe lén, anh thật là dở khóc dở cười.

Mai Như U là lãnh đạo của Thiên Địa môn, cho dù ai cũng không thể nào tin nổi tiểu nha đầu này lại là U hoàng, khổng chế thế giới kinh tế, bao gồm khai thác mỏ, dầu hỏa, điện tử, khoa học kỹ thuật. Cùng với Âm đế, hai người một sáng một tối, thống lĩnh Thiên Địa môn.

Mà phía bên kia cánh cửa --

"Chiêu Duy, thật xin lỗi, lâu như vậy không tới thăm anh." Một chút áy náy trên mặt cũng không có, Lâm Nghi Trăn xách theo thức ăn ngon ven đường đi đến bên cạnh Vũ Chiêu Duy "Tôi có mang thức ăn tới."

"Thi cuối kỳ như thế nào?" Từ Lưu quản gia anh biết gần đây cô bận việc thi cử.

"Tạm được!" Cô vừa nói vừa mở túi nhựa ra.

"Đây là cái gì?" Sao lại có mùi thối thối! ? Anh cảm thấy kỳ quái.

"Chao. Ăn rất ngon! Há mồm." Lâm Nghi Trăn cầm đĩa gấp lên một khối.

"Không cần, tôi có thể tự mình động thủ." Bởi vì cô đột nhiên dụ dăng làm gương mặt lạnh lùng của Vũ Chiêu Duy dần dần cứng ngắc.

"Đến nha! A!"

Không hiểu sao Vũ Chiêu Duy lại há miệng nuốt vào.

"Ăn ngon chứ?" Cô tươi cười rạng rỡ, như hoa sen hé nở trên mặt nước nở rộ, cười rất ngọt, thật là đẹp.

Vũ Chiêu Duy cảm giác trái tim đập dồn dập. Là do dị ứng ăn chao sao?

"Tôi còn mua gà quay, khoai môn chiên." Lâm Nghi Trần hồn nhiên không biết anh khác thường. Vừa mới ngậm một viên khoai lang chiên, cô hỏi anh: "Anh muốn ăn không?"

"Đợi lát nữa." Giờ phút này anh chỉ muốn hôn cô.

Tay của anh lặng lẽ đưa đến sau gáy cô, nhân lúc cô chưa ý thức, môi của anh từ từ hôn xuống, dịu dàng liếm miệng cô, cảm giác ngứa làm cô há miệng ra.

Đầu lưỡi của anh trơn trượt như rắn, nhanh chóng thăm dò vào miệng cô, mút lấy mùi vị ngọt ngào, thậm chí còn cắn thức ăn trong miệng cô, cùng cô khuấy động thức ăn. Đầu lưỡi chạm nhau, trong nháy mắt giống như chạm điện, một dòng nước ầm lập tức chảy qua lòng cô. Cô cảm giác cả người nóng lên, trái tim giống như muốn nhảy ra ngực, cả người mơ màng, hai chân như nhũn ra, nếu không có anh đỡ hông, cô sợ rằng sẽ co quắp thành một đống bùn. Đợi chút, tại sao anh lại hôn cô? Đây là phạm quy đấy!

Lý trí xông vào đầu, cô vội vàng giơ tay lên chống trước ngực anh, tránh ra nụ hôn, sau đó không ngừng thở dốc, mà tình huống của anh cũng không khá hơn chút nào.

"Thế nào?" Đôi mắt thâm thúy của Vũ Chiêu Duy chứa đầy dục hòa, như muốn cắn nuốt cô.

Lâm Nghi Trần phồng má, "Còn hỏi tôi thế nào, sao anh lại có thể ăn khoai môn trong miệng tôi?" Còn dùng phương thức hôn cô mà giành thức ăn.

Anh ngẩn ra, nhện không được mà cười to. Anh thật sự bại rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Giật Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

"Đây thật sự là anh hai sao?" Vũ Chiêu Huân cứng lưỡi, há hốc mồm, cùng Mai Như U thận trọng nhìn trộm qua khe cửa.

"Hai người đang làm gì vậy?" Vũ Chiêu Nghi nhàn hạ bỏ đôi tay vào áo blouse đi lên lầu, kinh ngạc nhìn hai người đứng ở cửa.

Ngay tức khắc hai người đồng thời làm tư thế im lặng, mà Mai Như U lấy tay ngoắc ngoắc cô, muốn cô ngồi xỏm xuống.

Mặc dù Vũ Chiêu Nghi không rõ chuyện gì, nhưng cũng tò mò ngồi xuống. Thấy cảnh xuân bên trong phòng, mặt cô phỉm hồng.

"Chiêu Nghi, sao miệng cô lại sưng tấy vậy?" Mai Như U liếc cô một cái, ngoài ý muốn phát hiện miệng cô giống như là bị muỗi chích.

Nghe vậy, Chiêu Nghi theo phản xạ che miệng lại, cảm giác nóng rực lan tràn bên tai.

"Nếu như tôi đoán không sai, Kinh Hi đã rời đi rồi." Vũ Chiêu Huân liếc nhìn Mai Như U chột dạ le lưỡi. Chắc chắn chuyện của Kinh Hi có liên quan đến Như U, có lẽ giờ này Chiêu Ngọc gấp đến nỗi giống như kiến bò trên chảo.

Vũ Chiêu Nghi chỉ có thể gật đầu một cái, không dám mở miệng.

"Chiêu Nghi đưa tài liệu cho Chiêu Ngọc chưa?" Mai Như U cười mờ ám hỏi.

Vũ Chiêu Nghi gật đầu lần nữa.

"Đừng che miệng, nói chuyện đi chứ!" Mai Như U dứt khoát đứng dậy kéo tay Chiêu Nghi xuống. "Oa! Thật sự rất sưng, giống như bị người ta đánh một quyền."

"Đâu có đâu? Phải. Mới vừa rồi ăn phải ớt." Vũ Chiêu Nghi tránh Mai Như U, đối với cô nhóc ranh mãnh, kỳ dị này phải giữ khoảng cách an toàn, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

"Là do Chiêu Ngọc hạ ốt chỉ thiên với chị?" giờ phút này đại khái là Chiêu Ngọc đã giận điên lên. Vũ Chiêu Huân chứa đựng hài hước cười, đáy mắt thoảng qua tia ranh mãnh.

"Nó mới không có lá gan đó." Theo phản xạ Vũ Chiêu Nghi phản bác, suýt nữa cắn rơi đầu lưỡi. Vậy chẳng phải là không đánh đã khai sao? Bọn họ thông minh lợi hại kinh khủng, chỉ sợ đã sớm đoán được.

"Đó! Không phải Chiêu Ngọc nha! Như vậy có thể làm cho miệng người sưng thành như vậy, nhất định là một người Mĩ siêu cấp nóng tính đặc chế ốt nha." Mai Như U ranh mãnh nhìn Chiêu Nghi.

"Hai người thật chán ghét!" Vũ Chiêu Nghi đỏ mặt, khi hai người đứng đầu Thiên Địa môn đứng trước mặt bạn, chắc chắn sẽ không giấu được bí mật gì. Mặc dù tình yêu của cô còn chưa đến lúc công khai, nhưng mà, xem ra dù cô có ngụy trang, giấu giếm khá kỹ, cũng không thể thoát khỏi ánh mắt sắc bén của họ.

"Chị không muốn nói cũng không sao, chỉ cần chị cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi." Vũ Chiêu Huân vỗ vỗ vai cô.

Vũ Chiêu Nghi xấu hổ gật đầu, nở nụ cười cảm kích, "Chị biết rồi."

"Hur! Ngồi xuống mau." Mai Như U kéo bọn họ xuống, tiếp tục rình coi. Muốn chết cũng có hai cái đệm lưng này. Hắc!

Mà bên trong phòng, Lâm Nghi Trăn cùng Vũ Chiêu Duy vì một miếng đậu hủ mà suýt đánh nhau.

"Đây là tôi mua mà!" Lâm Nghi Trăn kháng nghị nói, bữa tiệc này đúng là bữa ăn tối kiêm bữa đêm của cô, động tác ăn của anh cư nhiên so với cô còn nhanh hơn.

"Đừng quên là tiền của tôi." Do Chiêu Nghi cấm, nên đã rất lâu anh không có nếm những món ăn ven đường này.

"Vậy chúng ta chơi đoán số."

"Chơi đoán số?" Lòng mày Vũ Chiêu Duy nhú lên, bộ dáng không giận mà uy, nếu là người bình thường sớm đã bị hù dọa đau tim rồi, nhưng mà Lâm Nghi Trăn không phải người bình thường. Không, cô là người bình thường, chỉ là tương đối yêu tiền.

"Đừng nói với tôi là anh sẽ hỏi trò chơi đoán số là gì chứ?" Anh là người ngoài hành tinh sao? Cô cảm thấy thật không thể tin được.

Đừng nói là thức ăn ven đường, ngay cả chò trôi đoán số, trốn tìm, đóng kịch đùa giỡn cũng không biết. Trời ạ! Rốt cuộc anh là một thiên tài, hay là đầu óc tối dạ vậy?

Hiện tại cô cực kỳ tán thành với câu nói đầy chí lý, "Thiên tài cùng ngu ngốc chỉ cách một đường chữ".

Vũ Chiêu Duy không mở miệng, khuôn mặt lạnh lùng trầm mặc rất dễ làm người ta hiểu lầm anh đang tức giận. Đối với thói quen trên mặt không có biểu tình gì của anh, Lâm Nghi Trăn đã cảm thấy không thấy lạ, nếu là ngày nào đó anh giận đến nổi khóc lớn mới hay.

"Tôi dạy cho anh." Cô tự nhiên kéo tay của anh, bàn tay của anh thật dày thô ráp, ngón tay dài mà vững chắc có lực, còn có những vết chai nữa, cô không nghĩ tới anh là nhân vật lãnh tụ, cao cao tại thượng trên thương trường cũng sẽ có vết chai, nhưng mà, xúc cảm cũng không tệ lắm, thật ấm áp, cơ hồ cùng bàn tay lạnh lẽo, trắng mịn của cô mãnh liệt đối lập. Không biết bàn tay cường tráng của anh vuốt ve mặt cô sẽ cảm giác như thế nào. Ai nha nha, cô nghĩ đi đâu vậy?

Bỏ rơi hình ảnh trong đầu làm người ta mất đồ này, cô chuyên chú kéo kéo khớp xương ngón tay thon dài của anh, làm ra hình dạng một cây kéo, "Đây là cây kéo, mà nắm lại thành quả đâm chính là tảng đá, tay xòe ra chính là cái bao, được không? Cây kéo, tảng đá, cái bao. Cây kéo có thể cắt cái bao, cho nên cây kéo thắng cái bao, mà cái bao có thể bao tảng đá, cho nên cái bao thắng tảng đá, nhưng tảng đá lại cứng hơn cây kéo, cho nên tảng đá thắng cây kéo. Như vậy hiểu không?"

"Cây kéo, tảng đá, cái bao?" Vũ Chiêu Duy nghe cô giảng giải xong, rất nhanh luyện tập một lần.

"Chính là như vậy, chúng ta bắt đầu đi!" Lâm Nghi Trăn hưng phấn giống như đứa bé vỗ tay, cùng anh bắt đầu so tài, kết quả thắng lợi lại là kẻ mới học, Vũ Chiêu Duy. Mắt thấy động tác của anh mau lẹ nuốt miếng đậu hủ kia vào miệng, cô chỉ có thể oa oa kêu to, "Không công bằng, mau phun ra."

"Cho cô một nửa." Giọng nói kết thúc với một nụ hôn nóng bỏng.

Mà những thường dân đều tròn mắt, há hốc mồm, vô ý đẩy cửa mở ra, ba người ngã chổng lên nhau nằm trên mặt thảm.

Vũ Chiêu Duy khôi phục tỉnh táo, "Các người đang làm gì vậy?" Lúc nói chuyện, một tay anh đỡ Lâm Nghi Trăn đang thẹn thùng ngồi xuống, nghĩ thầm, xem ra không thể bình an rồi.

Ba người nhìn nhau, lúng túng quơ tay múa chân, "Không có việc gì, không có việc gì, hai người cứ tiếp tục đi." Còn bọn họ sẽ tiếp tục bỏ chạy.

Lâm Nghi Trăn chỉ cảm thấy thật là mất mặt, bị anh hôn trộm đã không nói, còn bị bắt quả tang nữa chứ, về sau gặp người như thế nào đây?

"Mấy ngày nữa tôi xuất viện, cô dời đến chỗ tôi ở." Vũ Chiêu Duy ra lệnh, như vậy coi như bà nội có khôn khéo thế nào cũng không dám tùy tiện phải

mặt thám đến nhà anh nhìn ngó.

"Như vậy chẳng phải là dễ dàng bị người ta nói xấu sao?" Ở chung sao? Tuy nói kiếm tiền quan trọng hơn, nhưng cô hiểu danh tiết con gái cũng phải cần chú ý. Cô rất do dự.

"Như vậy mới tốt." Miệng mồm mọi người sẽ làm lời đồn nhanh hơn, kế hoạch của anh cũng sẽ đơn giản hơn, có lẽ không tới một năm liền kết thúc. Nhưng mà, suy nghĩ như vậy lại làm trái tim anh đau đau như bị đè nén, đây là sao?

"Nơi đó có mấy phòng?" Lâm Nghi Trăn giả bộ tự nhiên hỏi.

"Ba phòng, ngoài phòng của tôi, cô có thể tùy tiện chọn một phòng. Yên tâm, tôi không đến nỗi nửa đêm đi nhăm phòng." Anh trào phúng cười một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô căn bản không giấu được tâm sự.

"Tôi mới không lo lắng, nhưng mà, anh không thể tính tiền mướn phòng, mỗi tháng còn phải cho tôi tiền xài vặt."

"Không thành vấn đề, nhưng cô cũng phải toàn lực phối hợp với tôi, như hôm nay hôn vậy, biểu hiện quá kém cỏi." Chỉ vì bị người ta phá đám! Trong lòng anh bồi thêm một câu.

"Tôi đã hy sinh nhiều lắm rồi!" Thức ăn đến tận miệng còn bị anh cướp về! Cô đưa ngón trỏ chọc thẳng vào lồng ngực anh. Cô nhìn anh chăm chăm, "Đám cưới tôi, thật ra thì chính anh cũng không có gì đặc biệt, cả chơi đoán số cũng không biết." "Vậy sao? Chúng ta thử lại lần nữa." Vũ Chiêu Duy tà tà cười một tiếng, không để cho cô có cơ hội mở miệng, nụ hôn nóng bỏng, bá đạo giữ chặt cái miệng nhỏ nhắn lẩm nhảm của cô, dò xét trong miệng cô như trời hạn gặp mưa.

Đáng chết! Mỗi lần đều dùng một chiêu này không để cho cô có cơ hội nói, lần sau cô nhất định phải nghiêm chỉnh cảnh cáo anh, không nên đánh gãy lời của cô. Nhưng mà, hiện tại phải hôn cái đã, hòa nhau một chút mặt mũi, cho anh biết cô mới không phải người học nghề! "Cô thật sự muốn dọn tới?" Sau giờ học, Vũ Chiêu Huân đi lại chỗ Lâm Nghi Trăn. Đối với tiểu nữ sinh không hiểu đời này anh có chút lo lắng. Thật không biết anh hai suy nghĩ gì!

"Coi như là nghỉ hè." Cô cười nói. Còn có thể đến công ty anh kiếm tiền lương, có sao không làm.

"Bạn cô biết không?"

Lông măng của Lâm Nghi Trăn như muốn xù lên, liếc xéo anh. Thật sự không nhìn ra ý nghĩ trong lòng anh, cô cảnh giác gât đầu.

"Cô ấy đồng ý cô làm vậy sao?"

Làm sao có thể? Ở chung nha! Nếu cô nói cho Chu Đình là cô muốn dọn đi ở cùng bạn trai, Chu Đình nhất định sẽ ngăn cản cô. Cô chỉ nói nghỉ hè phải về quê nhà ở nam bộ.

Lâm Nghi Trăn sừng mặt lên: "Anh không cảm giác mình quản nhiều chuyện quá sao? Hôm nay là buổi cuối cùng lên lớp, hơn nữa đã tan học, giáo sư!"

"Giọng điệu nói chuyện của cô cùng anh hai tôi giống nhau như đúc." Vũ Chiêu Huân cong cong khóe môi.

Lâm Nghi Trăn quay mặt hừ lạnh một tiếng, người nào giống cái tên lạnh băng kia chứ ?

"Cô không sợ anh hai tôi đối với cô như thế nào sao?" Lá gan của phụ nữ hiện đại hình như lớn thì phải? Anh thật là không hiểu.

"Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc." Vốn là muốn người ta hiểu sai, chỉ cần mọi người nhận định cô thật sự là vị hôn thê của Vũ Chiêu Duy, sau đó sẽ bị ném bỏ, giả kết hôn. Không! Căn bản không dùng đến kết hôn, cô mà có thể bắt được tiền, tiếp theo sẽ Say-good-bye!

Vũ Chiêu Huân không khỏi hỏi: "Cô thích anh hai tôi sao?"

"Thích chứ! Là phụ nữ ai cũng sẽ thích dạng người trẻ tuổi nhiều tiền, vừa anh tuấn, phóng khoáng như anh ấy."

Anh chưa bao giờ nghe qua có người nói anh hai anh tuấn, phóng khoáng, trừ vì tiền mà đến gần thôi, mà cô là sao?

"Nếu không có chuyện gì, tôi phải đi, không gặp." Mặc dù anh dạy không tệ, bạn cùng lớp cũng nhiệt liệt cổ động, hơn nữa phái nữ càng thiết tha, nhưng đối với cô mà nói, anh là người tâm cơ thâm trầm, đề phòng anh phá hư kế hoạch kiếm tiền của cô nên phải tránh anh thật xa, huống chi cô chưa bao giờ tính toán cưới chồng giàu có, người nhà giàu tâm cơ sâu như biển nha!

Lâm Nghi Trăn đeo balô lên lưng, đi xuống lầu, cuối kỳ thi cô không bị vương môn gì. Nhìn lên ánh mặt trời chói chang giống như cô gái nhỏ thẹn thùng núp sau đám mây. Sau giữa trưa có những cơn gió thổi qua, một trận mát mẻ thoải mái, cô thật muốn đi ra ngoài chơi một chuyến.

Mỗi ngày đều chỉ ở bệnh viện, trường học, một chút tự do cũng không có, chẳng lẽ đây chính là trả giá của việc yêu đương sao? Giả yêu cũng đã thờ không nổi, cô không dám nghĩ lúc yêu thật sự thì như thế nào, chỉ sợ thời gian kiếm tiền cũng không có.

Nếu như yêu đương nam nữ đều mỗi ngày dính chung một chỗ, cô tuyệt đối sẽ nổi điên, tựa như mỗi ngày đều ăn McDonald, ăn nhiều cũng sẽ ngán, cô tình nguyện nhảy qua yêu, trực tiếp gả cho ông chồng có tiền thôi! Trong đầu bất ngờ hiện lên gương mặt Vũ Chiêu Duy nam tính dương cương, lòng của cô áy náy giật mình, sao lại đột nhiên nghĩ đến anh? Chẳng lẽ cô thật sự đối với anh có ý tứ?

Không thể! Cô lắc lắc cái đầu nhỏ. Anh chỉ lợi dụng cô để trốn tránh hôn nhân, anh đã từng nói cho cô biết, anh không muốn hôn nhân cũng không cần tình yêu, mà trong mắt anh chỉ có sự nghiệp mà thôi.

Lâm Nghi Trần ở đáy lòng cảnh cáo mình, tuyệt đối, tuyệt đối không yêu anh.

Đêm khuya, Lâm Nghi Trần vội vàng xách bọc hành lý, chỉ có đơn giản vài bộ quần áo tắm rửa, balô cũng không chứa đầy, mà đây chính là toàn bộ gia sản của cô.

"Lâm Nghi Trần, trước kia nghĩ hè không phải cậu đều bận rộn đi làm kiếm tiền sao? Có khi còn kiêm cả ba công việc, bận đến nỗi không có thời gian về nhà?" Đáy lòng Chu Đình cảm giác là lạ.

"Cũng là bởi vì quá lâu không trở về, muốn trở về xem một chút, thuận tiện đi dâng hương cho bà ngoại." Đúng nha! Ngày giỗ bà ngoại cũng sắp tới rồi.

"Vậy cũng không cần vội như vậy, vừa mới thi xong, cậu không thư giãn một chút? Như cùng bạn trai hẹn hò, đi xem phim."

"Như vậy sẽ xài tiền." Mặc dù Chiêu Duy sẽ trả, nhưng mà, nghĩ đến tiền ở trước mặt từ đi ra ngoài, cô đã cảm thấy đau lòng.

Chu Đình không hiểu hỏi: "Cậu làm gì phải tiết kiệm như vậy? Tiền về sau kiếm lại cũng được, cậu không muốn tốn tiền là để lại cho con cháu sao?"

"Cậu không hiểu đâu." Từ nhỏ cha mẹ ly dị, Lâm Nghi Trần sớm hiểu tình yêu, hôn nhân cũng không tuyệt đối vĩnh viễn, ngay cả nhà cũng không phải an toàn nhất, chỉ có tiền tài mới có thể cho cô cảm giác an toàn.

"Nghi Trần!" Chu Đình thật sự lo lắng cho cô.

"Bụng của mình đói lắm, đã lâu không ăn đồ cậu nấu." Lâm Nghi Trần nhanh chóng dời đề tài, mắt nháy nháy nhìn Chu Đình. Mỗi ngày đều đến bệnh viện lúc sáng sớm, tối trễ mới về nhà, cũng đã lâu không có cơ hội nếm tay nghề của Chu Đình.

"Biết rồi!" Chu Đình bĩu môi, đứng lên đi tới phòng bếp, liền đơn giản nấu mì. Thật không biết Vũ Chiêu Duy coi trọng kẻ ham tiền như mạng này ở điểm nào?

Có lúc Chu Đình cũng rất hoài nghi, nhưng lại không hỏi nhiều, dù sao tình cảm là chuyện của hai người họ, cô là người ngoài không thể xen vào.

"Đừng quên thêm trứng." Lâm Nghi Trần lò cái đầu nhỏ vào phòng bếp, "Còn phải thêm thịt, táo tương, cà ớt tương nữa. . ."

"Biết rồi, biết rồi! Cậu làm việc của cậu đi." Chu Đình mắt tròn trắng, có Lâm Nghi Trần trong phòng bếp chỉ thêm bận rộn. Đang lúc cô nấu xong, bỏ vào tô thì trong phòng khách truyền đến giọng nói của Lâm Nghi Trần.

"Chu Đình, cậu đã từng yêu chưa?"

"Keng!" Tiếp theo là tiếng chén vỡ cùng thanh âm của Chu Đình bị phỏng mà la lên, cô phản ứng mau lẹ, lập tức đem tay mình vào vòi nước lạnh.

"Chu Đình!" Lâm Nghi Trần chạy như bay vào phòng bếp, kinh sợ thấy cô bị phỏng cùng đầy mảnh vụn trên đất, tự nhiên cảm giác xấu hổ.

"Đừng vào, cẩn thận mảnh vụn." Chu Đình ngăn lại, vừa cầm cây chổi, vừa cẩn thận nhịn đau quét dọn, tránh cho Nghi Trần không cẩn thận bị thương.

"Vậy mình đi lấy hộp cấp cứu." Đều do cô làm hại, nếu không phải là cô muốn ăn, Chu Đình cũng sẽ không bị thương.

Khi cô lo lắng tìm được hộp cấp cứu, Chu Đình đã quét dọn sạch sẽ, đang muốn cầm tô mì, Lâm Nghi Trần lại đau lòng áy náy.

"Chu Đình, mình muốn ăn mình sẽ tự lấy, trước tiên xử lý vết thương đã."

"Không sao, chỉ là phỏng nhẹ."

"Nhưng mà, tay cậu đang chảy máu." Mắt nhìn thấy vết máu từ ngón tay giữa của Chu Đình rỉ ra, làm cô càng lo lắng.

"Vậy sao? Mình không có cảm giác, có lẽ là mới vừa rồi không cẩn thận bị mảnh vụn cắt trúng, không cần gấp, đợi lát nữa mình xoa một chút thuốc sẽ không sao." Chu Đình vừa nói vừa đưa tô mì cho Nghi Trần, "Cẩn thận, rất nóng."

Lâm Nghi Trần nhận lấy, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, "Mình sẽ nhớ cậu."

"Làm ơn, cũng không phải là sinh ly tử biệt, nghĩ hè cũng chẳng hơn hai tháng, chớp mắt một cái đã trôi qua, thời điểm tựu trường chúng ta không phải lại có thể gặp mặt? Nếu như cậu không bị một, hai điểm nha." Chu Đình ranh mãnh nói thêm câu cuối cùng.

"Mình mới không kém như vậy!" Mặc dù cô đàn độn, nhưng công phu nước tới chân mới nhảy cũng không kém đâu.

Chu Đình cũng chỉ cười cười, "Đừng nói nhiều như vậy, ăn mì đi, tránh cho cậu đói đến váng đầu, đem chân người ta biến thành đùi gà."

"Chỉ có lần đó thôi mà." Nhớ tới cũng đầy xấu hổ, cô le lưỡi một cái.

"Một lần là đủ rồi, nếu là cậu thật sự cần mình, mình còn có thể đứng ở nơi này sao?"

"Phi phi phi! Đừng nói gở." Trái tim Lâm Nghi Trăn mơ hồ lo lắng, giống như có chuyện gì muốn xảy ra, "Mình không trở về nam bộ nữa." Cùng lắm thì chạy qua chạy lại hai nơi.

"Không thể được. Từ khi cậu học cao trung đến giờ, đã nhiều năm cậu chưa trở về?"

"Hơn sáu năm!" Quê quán này đáng giá để cô lưu luyến, trở về làm gì?

"Đó! Chính vì vậy cậu nên trở về một chút, đến lúc đó có thể mình cũng sẽ về nhà."

Lâm Nghi Trăn chần chừ chốc lát, "Vậy cũng được! Cậu phải bảo trọng."

"Mình biết rồi, nhanh ăn mì đi, nguội hết rồi."

Lâm Nghi Trăn sầu sã nghĩ, đây là lần cuối cùng cô ăn đồ Chu Đình nấu, ngày mai cô sẽ đến nhà Chiêu Duy trình diện rồi. Sáng sớm, ánh mặt trời dịu dàng xuyên qua cửa sổ của những tòa nhà cao sừng sững, chiếu rọi cây cối, xe cộ lui tới cùng người đi đường, khiến cho cả vùng đất đắm chìm trong một tấm màng mỏng màu vàng hoa mỹ.

Lâm Nghi Trăn tạm biệt Chu Đình, ngồi lên xe lão Lư.

Đi ra khỏi thành phố, chiếc xe đi về phía núi Dương Minh. Bọn họ chạy vào một khu biệt thự to lớn, đi qua ngôi nhà có nhiều cảnh vệ, sau đó dừng lại trước sân rộng lớn.

"Lâm tiểu thư, tôi dừng ở đây."

"Được, cảm ơn!" Lâm Nghi Trăn đeo balô lên lưng rồi đi xuống xe.

"Tự mình cẩn thận."

"Cháu biết rồi." Cô mỉm cười đưa mắt nhìn lão Lư, hít một hơi thật sâu, nhìn vào biệt thự to lớn kia, cô không chút do dự đi vào. Trời sinh voi sinh cỏ.

Ở lầu một hoàn toàn là đá cẩm thạch cùng đá hoa cương tổ hợp mà thành, quả thật tựa như đại sảnh của một công ty.

Vừa đi vào cửa, gặp nhân viên quản lý, Lâm Nghi Trăn trực tiếp hỏi: "Thật xin lỗi, xin hỏi Vũ Chiêu Duy ở lầu mấy?"

"Cô là Lâm Nghi Trăn tiểu thư?" Thấy cô gật đầu, anh ta nói tiếp: "Vũ tiên sinh đã thông báo cô có thể trực tiếp đi lên, đây là chìa khóa." Anh ta đưa cho cô một tấm thẻ, "Cô đem thẻ cắm vào khe dưới thang máy, đến lầu mười tám là được rồi."

"Được! Cảm ơn." Người giàu có khác. Đi vào thang máy, cô bấm tầng mười tám.

Thang máy dừng ở lầu mười tám, cửa vừa mở ra thì đối mặt với cô là cửa làm bằng gỗ lim cao quý, cô không biết mở cửa như thế nào, lại sợ có người nhấn nút thang máy nên không thể làm gì khác hơn là vội vàng gõ cửa, "Có ai không?" Không người nào đáp lại, cô thử chuyển động tay cầm cửa, cửa lại không khóa. Vì để tránh cho những người khác sử dụng thang máy, cô lấy thẻ ra, đi vào trong nhà.

Đi vào trong giống như đi tới nguồn sáng thế giới, ánh mặt trời chiếu khắp cửa sổ sát đất: trên đất là một màu trắng bạc, không gian rộng rãi chỉ có tám loại đồ dùng đơn giản, không thể xưng là hoa lệ, nhưng đường cong thanh thoát gọn gàng, không cần đoán cũng biết tất cả đều do nhà thiết kế dốc hết tâm sức lên tác phẩm.

Đường gấp khúc kéo dài đến lầu hai, mặc dù cô rất tò mò cách bài trí nơi đây, nhưng chủ nhân không có ở đây, chưa được cho phép, làm sao cô dám tự tiện.

Vì vậy, cô ngồi trên sofa dài chờ Vũ Chiêu Duy trở lại, chờ, chờ, mí mắt càng lúc càng nặng

Không biết qua bao lâu, đột nhiên, ánh sáng chói mắt theo khe hở hàng lông mi thật dài chiếu rọi vào mắt cô. Tỉnh lại, cô phát hiện trên người có một cái nệm, mà Vũ Chiêu Duy đang ngồi trên cái sofa một người ngồi, vừa đánh laptop vừa nghe điện thoại.

Cô xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, "Bây giờ là mấy giờ rồi?"

"12h30 tối." Vũ Chiêu Duy liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, thân nhiên nói. Mới ra viện anh lập tức trở về vị trí công tác, dọn dẹp cục diện rồi rảo do Chiêu Ngọc để lại, sáng sớm hôm nay còn bị Chiêu Ngọc kéo đi tìm vị hôn thê mất tích, mãi đến tối anh mới trở về công ty. Nếu không phải là Lư quản gia nhắc Nghi Trăn đã dọn tới, có lẽ anh sẽ ở lại công ty.

"Oa! Tôi ngủ suốt cả một ngày." Cô kinh ngạc kêu lên, khó trách bụng không ngừng kêu rừ... ừ... ừ..., "Anh có cái gì ăn không?"

"Cà phê." Anh bung lên một ly cà phê nồng nặc, chuẩn bị thức đêm làm việc.

"Tôi là nói ăn, không phải uống." Nhìn anh cổ quai, không nói nhiều, lại ưa thích bản mặt lạnh lùng, Lâm Nghi Trăn nhìn cũng biết hỏi không ra cái gì, "Thôi, tự tôi đi tìm." Xuyên qua ánh đèn bao phủ phòng ăn, cô đi tới phòng bếp tối đen, "Công tắc điện ở đâu?"

Cô gái này sao lại om sòm như vậy? Anh không nhịn được nói: "Bên trái trên tường."

"Tôi tìm được rồi. Oa! Phòng bếp thật sạch sẽ."

Nói nhảm! Anh có bao giờ đi vào nhà bếp đâu, "Cuối tuần sẽ có người tới quét dọn, cho nên chuyện nhà cô không cần lo lắng." "Tôi cũng nghĩ vậy, đàn ông như anh có thể sẽ không bước vào phòng bếp." Lâm Nghi Trăn tìm kiếm trên dưới, thậm chí trong hộc tủ cũng trống rỗng, chứ đừng nói tủ lạnh, trừ tủ lạnh nhỏ bên quầy bar có một lon cà phê, "Không thể nào! Trong nhà của anh thực sự chỉ có cà phê?"

"Đi thôi!" Vũ Chiêu Duy rút cuộc cũng đầu hàng, vứt bỏ công việc. Có cô ở đây, anh không thể tập trung.

"Làm gì?" Lâm Nghi Trăn đi ra phòng bếp, nhìn anh mặc áo khoác đi tới trước cửa, không khỏi hỏi: "Đã trễ thế này anh phải đi đâu?" Cô nhìn vòng quanh gian phòng này sạch sẽ không có nhiều đồ đạc, bóng đèn yên tĩnh làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

"Dẫn cô đi ăn cơm." Đỡ khỏi bị cô ghế vào lỗ tai anh làm nhảm.

"Tuyệt vời!" Lâm Nghi Trăn kích động chạy đến bên người anh, hí hửng ôm cánh tay của anh. Chỉ cần đừng bỏ lại cô một mình đợi ở gian phòng lớn trống vắng lạnh lẽo này là được.

Thân thể Vũ Chiêu Duy cương cứng một chút, cúi đầu ngắm nhìn đôi mắt sáng trong, không biết thế nào, nhưng anh lại hung ác quyết tâm đẩy cô ra, ai! Quan hệ của bọn họ chỉ có một năm mà thôi.

"Bây giờ cửa hàng ăn còn mở sao?" Cô vui mừng hỏi, quán ăn chợ đêm cô biết không ít.

"Cô muốn ăn cái gì?" Vũ Chiêu Duy dắt cô đi vào thang máy.

"Hà tử tiên, bún xào, cá nước ngọt. . ."

Thang máy thẳng xuống dưới, dọc theo đường đi nghe cô đối với đồ ăn vặt thuộc như lòng bàn tay, thần thái hưng phấn, anh xúc động yên lặng, tấu lên bản nhạc âm áp. Hạnh phúc như nhét đầy ở ngực, dần dần, khoe miệng anh mỉm cười nhàn nhạt, mà anh không hề hay biết. Không nghĩ tới màn đêm đã buông xuống mà ở một vài nơi của nội thành Đài Bắc vẫn còn đèn dầu sáng rõ, sóng người mãnh liệt, phải chen lấn mới có thể đi vào. Vũ Chiêu Duy cảm thấy rất kinh ngạc.

Lâm Nghi Trăn lôi kéo anh, "Nơi này là chợ đêm nổi danh, nhất định là trước kia anh chưa ghé qua."

Đúng là anh chưa từng tới! Ngay cả Cửa hàng bách hóa anh cũng chưa từng đi vào, đừng nói gì đến gọi là đi dạo phố.

"Đi cẩn thận, người ở đây rất nhiều." Cô nắm chặt bàn tay to của anh, chỉ sợ anh lạc rồi sẽ không có người trả tiền.

Mà trái tim của anh lại áy náy giật mình, bàn tay cô mềm mại không xương, mềm mại ấm áp bọc lấy tay anh, anh cảm giác nhiệt độ bốn phía từ từ lên cao, lòng bàn tay toát ra mồ hôi. Cảm giác cả vật ở cổ làm cản trở hô hấp, anh liền cời cả vật ra, tùy ý bỏ vào áo khoác trong túi.

"Thả lỏng một chút, nơi này hơi nóng. Chờ một lát cơm nước xong, chúng ta đi ăn nước đá bào, tôi biết rõ ở đây có Hồng Đậu sữa tươi băng ăn rất ngon."

Tiếng người huyền ảo, căn bản Vũ Chiêu Duy không nghe được cô đang nói cái gì, chỉ thấy đôi môi kiều diễm ướt át của cô lúc mở lúc đóng, anh không khỏi cảm thấy một hồi phiền não, trong đầu lại có một cỗ ý niệm kích động, anh muốn hôn cô. Đáng chết! Anh xưa nay vẫn luôn tự hào mình làm chủ tốt, tại sao đến gần cô liền không cách nào tỉnh táo lại?

"Chúng ta ngồi đi. Ông chủ, tôi muốn hai chén hà tử tiên." Lâm Nghi Trăn hồn nhiên không hay sự khác thường của anh, đôi mắt tinh nhìn thấy một bàn khách đứng lên, cô không ngừng kéo anh lại chiếm chỗ ngồi đó.

Cho đến khi cô buông lỏng bàn tay, hô hấp của anh mới thoáng thuận xuống, cũng mới thu hồi tinh táo quan sát quanh mình. Nhiều người, nóng bức, xốc xếch, bản thủ, đây chính là chợ đêm sao? Thật không thể tin được lại có nhiều người như vậy, đêm khuya không có chuyện làm chạy tới ăn bữa đêm, bình thường lúc này anh vẫn còn ở công ty làm việc. Tại hoàn cảnh như vậy, bọn họ lại có thể ăn say sưa ngon lành, trên mặt tràn đầy thỏa mãn cùng hạnh phúc? Tại sao bọn họ giống như là nhệ nhóm sung sướng? Thức ăn nơi này thật sự ngon lắm sao?

Vũ Chiêu Duy thật không hiểu, ở nơi này không gian chật hẹp, trên ghế chỉ có một cái quạt máy, trên bàn còn sót lại chén bát ngổn ngang cùng dầu mỡ, trên đất là những đồ bỏ đi, cả chó hoang, mèo hoang cũng tới tham gia náo nhiệt, loại địa phương này lại có thể hấp dẫn nhiều người tụ tập như vậy! Tại sao?

"Đừng để ý đến bọn họ, chúng ta ăn thôi." Lâm Nghi Trăn cầm một đôi đũa đưa cho anh, sợ anh mặc âu phục sẽ cảm thấy không được tự nhiên, bởi vì rất ít người mặc âu phục tới ăn bữa đêm, trừ lãnh khốc quai thai trước mắt cô đây.

"Hai phần hà tử tiên, còn cần gì nữa không?" Ông chủ lễ độ hỏi, động tác rất nhanh bung lên.

"Chúng tôi cần sẽ kêu, cảm ơn." Lâm Nghi Trăn nhìn ông chủ thân thiện gật đầu.

Vũ Chiêu Duy nhìn ông chủ chạy như bay đến một cái khác bàn, bận rộn giống như ong thợ. Nhưng mà, trên mặt vĩnh viễn là nụ cười thân thiết chân thành, giống như một ông lão hiền lành đón chào đứa cháu về nhà, không giống phòng ăn trong khách sạn lớn hào hoa, vĩnh viễn rập theo khuôn khổ, nụ cười nghề nghiệp, càng nhìn càng cảm thấy dối trá.

Giờ phút này, anh rút cuộc hiểu rõ tại sao tới nơi này ăn cơm mọi người lại thoải mái như thế, bọn họ cơ hồ cùng ông chủ hoà mình, đã tới lần thứ nhất sẽ không nhìn được muốn trở lại, tạm thời bất luận thức ăn có ngon, phong phú hay không, nhưng sự thân thiết, hòa thiện, nhiệt tình này ở trong đô thị lạnh lùng không dễ tìm được .

"Đừng ngại người chứ, ăn lúc còn nóng, nguội rồi mùi vị sẽ không ngon đâu. Ăn xong, chúng ta tới quán nữa."

Vũ Chiêu Duy không tự chủ gật đầu, nụ cười thân nhiên nhu hòa bộ mặt dương cương nguội lạnh.

Đáy lòng Lâm Nghi Trăn đột nhiên giật mình. Ghét ghê! Anh cười với cô làm gì? làm hại trong lòng cô giống như có con nai nhỏ đi lạc. Vì để không bị nụ cười của anh mê hoặc hấp dẫn; cô cúi đầu vào ăn, rất nhanh đã ăn xong, mà anh ăn rất lịch sự tao nhã.

"Được rồi! Tôi sẽ trả trước, trở về" Lời của cô còn chưa xong, chỉ thấy anh lấy ra một tờ 1000 đồng đưa cho ông chủ, sau đó muốn nắm bàn tay cô rồi đi."Đợi chút, chưa lấy tiền dư." Mặc dù tiền của anh nhiều đến nỗi xài không hết, nhưng cũng không cần phải lãng phí. Cô tránh anh ra, đang muốn quay lại lấy tiền, ông chủ cười ha hả cầm tiền lẻ tới.

"Tiền sinh, anh chưa lấy tiền dư."

"Không cần." theo phản xạ, Vũ Chiêu Duy tính mở miệng, lại bị Lâm Nghi Trăn nhanh chóng che miệng lại.

"Cảm ơn!" Cô đưa mắt nhìn ông chủ rời đi, sau đó trừng mắt nhìn anh, "Anh ngu ngốc a! 1000 đồng có thể ăn được tới mấy quán lận, tiền nhiều hơn cũng không thể phung phí!" Người có tiền như anh căn bản không hiểu được người nghèo kiếm tiền rất khổ cực, nếu thật sự làm vợ của anh, cô cần phải trông coi tốt tiền của anh, tránh cho anh phung phí. Ai nha! Cô lại nghĩ đến nơi nào rồi? Cô che hai má đang nóng lên, bỏ đi suy nghĩ lung tung.

Mặt Vũ Chiêu Duy âm trầm. Lớn như vậy, đây là lần lần thứ hai bị cô mắng ngu ngốc, thuở nhỏ anh được tôn sùng là các bậc thiên kiêu chi tử, làm việc gì cũng biểu hiện hoàn mỹ vô khuyết, cả Âm đế cũng khen ngợi anh là nhân tài trăm năm khó gặp, mà cô gái nhỏ lỗ mãng này lại vì 1000 đồng mà chửi mắng anh một trận? ! Anh thật không biết nên tức hay nên cười, cảm thấy giá trị của anh lại không bằng tờ giấy 1000 đồng.

Lâm Nghi Trăn tức giận đi nhanh, nắm tay anh nói: "Chúng ta sẽ dùng 1000 đồng ăn đến món cuối cùng." Không chừng ăn no còn có tiền dư lại ! Nghĩ đến có ăn còn có tiền, cô không khỏi cười a a.

Vũ Chiêu Duy cũng đành phải tức giận thờ dài, ai kêu anh yêu cái người không có thần kinh này. Yêu! ? Anh yêu cô? ! Trong đầu đột nhiên có ý niệm sợ hết hồn, anh lập tức lắc đầu phủ nhận, đây tuyệt đối không thể nào, trong sinh mệnh của anh trừ công việc, sự nghiệp, cũng không cần gì cả.

Đi ra khỏi quán ăn thứ hai, Lâm Nghi Trăn nấc cục một cái, "Thật là no!" Cô vẫn như cũ ôm cánh tay Vũ Chiêu Duy, giống như là thiên kinh địa nghĩa, hồn nhiên quên nghĩ lễ nam nữ, cho đến khi có một tiếng kêu sợ hãi.

"Lâm Nghi Trăn!"

"Là tên nào đang gọi tôi?" Cô quay đầu, hết nhìn đông tới nhìn tây, trên dưới khắp nơi đều là người, "Có lẽ là tôi nghe nhầm rồi. Chúng ta trở về thôi!"

"Lâm Nghi Trăn!"

Lần này rõ ràng hơn rồi, hơn nữa trên vai của cô còn bị kéo lại một chút, đau đến nỗi cô nhủ cả lông mày, cô không vui quay đầu lại, đứng phía sau là người con trai cao lớn lịch sự, "Anh là. . ."

"Anh là học trưởng đây, đã lâu không gặp. Đúng rồi, lần trước giới thiệu công việc cho em. Sao anh đi lại không gặp em?"

Cuối cùng cô cũng nhớ cái người học trưởng nhiệt tình mà học giỏi này.

"Đã lâu không gặp, học trưởng, công việc kia tôi đã nghỉ lâu rồi." Hiện tại cô còn có công việc lợi nhuận hơn nhiều.

"Làm sao lại như vậy? Không phải làm tốt lắm sao?" Anh ta có chút tiếc nuối, lúc này mới chú ý Vũ Chiêu Duy ngao ngễ xuất chúng đứng phía sau cô, vị này là."Là vị hôn phu." Cô đem Vũ Chiêu Duy ôm càng chặt hơn.

"Tại sao có thể? ! Em đang là sinh viên?" Chưa từng nghe nói qua cô đã có hôn ước? ! Anh kinh ngạc.

"Tại sao không thể? Luật pháp có quy định sinh viên không thể kết hôn sao?"

"Nhưng em còn trẻ tuổi như thế!" Anh ta nhủ nhủ mày. Trong mắt anh, cô là đàn em của mình, anh tự nhiên phải bảo vệ, chăm sóc cô, cô lại quá đơn thuần, kinh nghiệm sống chưa nhiều, "Hơn nữa em cũng chưa có công việc ổn định gì, kết hôn sớm như vậy, cuộc sống tương lai."

"Không cần anh lo lắng, anh ấy sẽ nuôi tôi." Lâm Nghi Trăn không khỏi ở trong lòng lâu bầu, người này cũng không phải là gì của cô, tại sao lại quan tâm nhiều như vậy?

"Anh là lo lắng." Anh tràn đầy địch ý quan sát Vũ Chiêu Duy, nghĩ thầm, người đàn ông cao lớn ngạo mạn, thành thực hiểu đời này không biết từ đâu xuất hiện, đừng tưởng rằng khổ người lớn hơn anh sẽ sợ.

"Tôi không cần anh lo lắng, bạn của anh tới tìm kia." Thừa dịp anh vừa quay đầu lại, Lâm Nghi Trăn kéo Vũ Chiêu Duy quay người bỏ chạy.

Chạy một đoạn xa, xác định học trường không đuổi kịp, cô mới dựa vào đèn đường thở dốc.

Mà Vũ Chiêu Duy mặt không đỏ, hơi thở không gấp, thâm trầm chăm chú nhìn cô, "Hắn thích cô?"

"Đó là chuyện của anh ta." Lâm Nghi Trăn cũng không quên ông chủ cũ kia, không riêng gì tiền lương ít còn bị trừ, cả công việc nặng cũng không thêm lương, nếu không phải là vừa làm vừa học, cô sớm đi ăn mắng khác rồi. Khi đó, bị đuổi cũng tốt, nếu không cũng sẽ không bị Chiêu Duy đụng.

"Cô không phải thích hắn?" Vũ Chiêu Duy bật thốt lên hỏi.

"Sao tôi phải thích anh ta?"

"Hắn còn trẻ, tuấn lãng, số tuổi tương đồng với cô, còn chăm sóc cô, không phải sao?" Tâm tình Vũ Chiêu Duy bất ổn dần dần hòa hoãn xuống.

"Hừ! Tôi không cần người khác chăm sóc." Vị học trưởng hơi lung tung này kia, trông nom đồng trông nom tây. Nếu không phải là khi đó gấp muốn tìm việc làm, căn bản cô cũng không muốn liên quan tới. Quá nhiều quan tâm đối với cô là một gánh nặng, cả Chu Đình cũng không hỏi chuyện riêng của cô, mà hẳn ý là thân phận học trưởng, cư nhiên dùng lý do quan tâm để tra hỏi cô?

"Đừng nói nữa, chúng ta đi mua gà rang muối." Lâm Nghi Trăn nói sang chuyện khác.

Một giây trước cô còn thờ phỉ phò phồng má lên, sau một giây đồng hồ lại cười nói vui vẻ, khiến Vũ Chiêu Duy không khỏi tán thưởng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thay đổi thất thường, hi vọng ái ố toàn bộ viết ở trên mặt. Anh phát hiện càng cùng cô chung đụng, mình càng không tự chủ được mà bị cô hấp dẫn, hoạt bát tràn đầy, tinh thần phấn chấn của cô như vật sáng, khiến người hoa mắt thần mê.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Giật Tiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

Ánh nắng sớm xuyên qua tấm rèm mỏng, một màu vàng nhạt tỏa sáng khắp nơi, cuối cùng hôn lên khuôn mặt của người đang nằm trên giường.

Lâm Nghi Trăn cảm giác gương mặt có chút nóng, tính phản xạ giờ tay lên che một chút, nhưng đầu óc đang ngủ mê từ từ khôi phục lại. Cùng Chiêu Duy đi chợ đêm ăn uống, chơi đùa cho đến đêm khuya, sau đó lên xe, cô cảm thấy mệt mỏi liền nhắm mắt lại, kể tiếp. Đợi chút, đây là đâu?

Đột nhiên cô mở mắt ra, nhìn khắp gian phòng lịch sự tao nhã này. Màu xanh dương nhạt của giường cùng màu xanh lá cây của thảm, bên ngoài rèm cửa sổ màu trắng là không gian bát ngát. Nếu như nói nơi này là nhà Chiêu Duy, như vậy người nào ôm cô đi lên? Quần jean và áo khoác đều bị cởi ra, nhưng rất may vẫn còn lớp quần áo mặc trên người.

Không cần suy nghĩ cũng biết nơi này chắc chắn là nhà của tên quái vật khổng lồ, Chiêu Duy! Anh đã không làm gì cô đấy chứ? Nghĩ đến việc bị anh ôm, còn bị cởi cả quần áo, mà cô lại ngủ say như heo không phản ứng chút nào, cô cảm giác gò má mình nóng lên như tôm bị luộc chín.

Cô vội vã đi vào phòng tắm, dùng nước lạnh xông đi cảm giác nóng, sau đó mới nhìn kỹ phòng tắm này. Nó to hơn rất nhiều so với căn phòng cô và Chu Đình thuê, có cả phòng thay đồ, ngay cả bệ rửa mặt cũng toàn xà bông thơm, bàn chải đánh răng, kem đánh răng, khăn lông . . . cô không khỏi bội phục sự tỉ mỉ của Vũ Chiêu Duy.

Sau khi rửa mặt, cô đi ra phòng tắm, lơ đãng liếc thấy quần jean và áo khoác của mình được đặt trên tủ đầu giường, còn có balô, cô thở phào nhẹ nhõm. Mới vừa đến cảm giác tất cả còn xa lạ, nhìn thấy đồ đạc của mình lại cảm thấy tương đối quen thuộc.

Vì vậy, cô quyết định thoải mái ngâm mình trong bồn tắm. Cùng Chu Đình ở chung một chỗ mà phòng tắm chỉ có vòi hoa sen nho nhỏ, căn bản không thể nào ngâm mình như vậy được. Thật là thoải mái! Cô vui vẻ nghĩ.

Chợt tiếng gõ cửa vang lên làm cô hốt hoảng từ bồn tắm bò dậy, vội vàng bọc khăn tắm đã được chuẩn bị đi mở cửa, không ngờ chân lại trơn trượt, "A --"

"Nghi Trăn!" Nghe thấy tiếng cô kêu thảm thiết, Vũ Chiêu Duy vọt vào bên trong, chỉ thấy cô chổng vó nằm ngửa trong bồn tắm, tay vội vàng che giấu.

"Không được nhìn!" Lâm Nghi Trăn la to.

"Muốn nhìn thì ngày hôm qua tôi đã nhìn rồi, không cần chờ đến bây giờ." Vũ Chiêu Duy nén cười, "Cần tôi giúp không?"

"Không cần! Anh đi ra ngoài nhanh lên."

Anh mím môi để không cười to, xoay người thay cô đóng cửa phòng tắm thì chợt nhớ đến, "Đúng rồi, quần áo."

"A! Sốc lạng!" Cô thét chói tai, ngã ngồi trên bồn tắm, lúc này bị té cái mông đã rất ê ẩm, giờ lại đụng lần hai, làm cô đau đến nỗi muốn roi nước mắt.

"Đừng la nữa!" Vũ Chiêu Duy cau mày, tiếng kêu chói tai của cô làm màng nhĩ anh như muốn thủng luôn.

"Anh lại muốn gì?" Thật là đau! Nhất định là bị bầm rồi. Cô ở trong lòng gào khóc.

"Tôi quên nói cho cô biết, trong tủ quần áo có đồ của em gái tôi, vóc người cô với nó không khác lắm, cô có thể lấy ra mặc." ‘

"Cám ơn anh, anh có thể đi ra ngoài hay không, để tôi đứng lên?" Lâm Nghi Trăn đau khổ cầu xin anh thương xót, làm cho anh phải nhin cười.

Anh xoay người, lại nghĩ đến, "Đúng rồi! Bữa ăn sáng tôi đặt trên bàn."

Lâm Nghi Trăn vốn muốn đứng lên, bởi vì anh xoay người lại nên cô ngồi vào bồn tắm, "Được rồi! Tôi biết rõ rồi, anh nhanh đi làm đi!"

Vũ Chiêu Duy nhẩn nại gật đầu, sau khi đóng cửa lại liền nghe thấy âm thanh khóa cửa bên trong. Anh rút cuộc cũng không không chế được mà ôm bụng cười lăn lộn.

Chỉ mới là bữa sáng ngày thứ nhất cô đến đây mà đã như vậy, anh không dám nghĩ cuộc sống tương lai sẽ như thế nào? Trong lúc bất chợt, anh lại có sự mong đợi nào đó. "Anh hai, Chiêu Ngọc đã bị bắt nhốt, chẳng lẽ anh. . ." Ngay cả Sonny là bạn tốt nhiều năm cũng không cho phép ngủ lại, vậy mà một cô gái xa lạ lại có thể tiến vào đây ờ.

Vũ Chiêu Huân không hiểu chút nào, đương nhiên là anh hi vọng anh hai sẽ có được tình yêu đích thực, mà giờ khắc này, người anh hai toàn năng, một mặt tinh táo xử lý công sự, một mặt còn có thể phân thân thay Chiêu Ngọc tìm Kinh Hi mất tích, thật là lợi hại, mặc dù trên thực tế anh hai là bị Chiêu Ngọc kéo đi.

Trong đôi mắt đen tinh mịch của anh hai hoàn toàn không nhìn thấy màu sắc của người đang yêu. Nó toát ra khí phách tự tin bình tĩnh, không giống như Chiêu Ngọc khi không thấy Kinh Hi liền mất đi tinh táo, làm công tư bất phân lại còn bắt anh hai đi tìm người, thật nể phục anh ba lớn mật như vậy. Mà rốt cuộc trong tim anh hai tồn tại cái gì? Chiêu Huân hoàn toàn không hiểu.

Mây rậm của Vũ Chiêu Duy chau lên. Thật vất vả với chuyện của Chiêu Ngọc, hiện tại Chiêu Huân lại đến quản việc của anh.

"Em không tin anh sẽ cùng cô bé kia ở chung một chỗ, em biết rõ anh không thể nào vì bà nội bức hôn mà ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ ."

"Chiêu Huân, hãy nhớ kỹ, cô gái trong miệng em sẽ là chị dâu tương lai đấy." Tên nhóc này chẳng lẽ không hiểu được tai vách mạch rừng? Khôn khéo quá mức hồ đồ rồi, cả chuyện gì nên nói, chuyện gì không thể nói cũng không biết!

"Anh hai, chẳng lẽ thật sự anh muốn cùng cô ấy kết hôn?" Vậy sẽ hại người ta, anh biết, anh hai căn bản sẽ không yêu cô ấy.

"Có gì không thể? Nếu đã phải kết hôn, vậy cưới cô ấy hay cưới một thiên kim của công ty nào đó do bà nội chọn, thật ra thì cũng không khác nhau lắm." Vũ Chiêu Duy vừa nói vừa lật tài liệu xem, sau đó đề phím call điện thoại "Thư ký Chu, gọi trợ lý Ngô, trợ lý Chu, Lý Đặc tới đây."

"Trợ lý Ngô đã ra nước ngoài công tác, trợ lý Chu cùng Lý Đặc đi phía Nam xem xét công trình rồi."

"Lập tức liên lạc bọn họ, tôi muốn bọn họ trong vòng hai ngày trở về công ty". Giọng nói không nóng không lạnh, trầm thấp của Vũ Chiêu Duy phát ra.

"Nhưng mà trợ lý Ngô là do Tổng giám đốc phái đi công tác, mà trợ lý Chu cùng Lý Đặc đi phía nam để sửa lại những sai phạm do Tổng giám đốc tính sai. . ." Thư ký Chu khiếp sợ, giọng nói ngập ngừng truyền trong điện thoại, "Tôi. Tôi không biết có thể liên lạc với họ không."

"Nếu như hai ngày sau bọn họ không xuất hiện tại phòng làm việc của tôi, vậy tôi nghĩ cô cũng không cần tới công ty." Vũ Chiêu Duy tức giận nói. Thật bội phục Chiêu Ngọc, không biết tên nhóc này đã điều thư ký khôn khéo, thông minh của anh đi nơi nào rồi, mà điều thư ký Chu ngực lớn nhưng không có đầu óc đến đây.

Nhấn tắt phím call nội tuyến, Vũ Chiêu Duy xoay tròn nửa vòng ghế, thấy Vũ Chiêu Huân nhàn rỗi ngồi, mà trên mặt lại có chút ý cười.

"Anh hai, cần gì phải làm khó dễ một cái thư ký nho nhỏ? Mặc dù cô ta là do Chiêu Ngọc tìm đến, cũng có thể là do mới đảm đương công việc, vẫn chưa thuần thục; hơn nữa lượng công việc của anh gấp ba lần những người khác, cô ta không đuổi kịp bước chân của anh cũng là chuyện đương nhiên. "

"Vậy anh mời cô ta đến đây để làm cái gì?" Phụ nữ quả nhiên là phiền toái. Vũ Chiêu Duy hỏi tiếp: "Thư ký Tiền cùng trợ lý Vương đâu rồi?"

"Tiền tiên sinh bị điều đi bộ tài vụ ở nước ngoài, thăng lên làm quản lý; về phần trợ lý Vương, bởi vì năng lực xuất sắc, bị Chiêu Ngọc chọn trúng bay lên

làm thư ký Tổng giám đốc bên nước ngoài của anh ba." Nói cách khác Chiêu Duy đường đường là tổng giám đốc có thể chiều mộ nhân tài đều bị người ta mang đi dùng hết. Trong lòng Vũ Chiêu Huân cười trộm.

"Cái tên chết tiệt!" Vũ Chiêu Duy tức giận nhíu mày một cái. Tên nhóc kia không biết tự mình bồi dưỡng nhân tài, lại dám ôm người bên cạnh anh. Còn làm cả công ty rối loạn lên, thật là. . .

"Là do anh quá cưng chiều thôi, chuyện gì cũng giúp, ngay cả tìm vợ của anh ấy nữa, chút chuyện nhỏ này cũng muốn anh ra tay." Không thể bởi vì anh hai tài giỏi mà việc gì cũng phải nhờ anh hai, hết lần này tới lần khác đều đổ hết trách nhiệm lên đầu anh hai, khiến Chiêu Ngọc càng thêm tùy hứng phóng túng. Một khi anh hai bỏ hết gánh nặng trên vai, thật không biết công ty sẽ biến thành hình dáng gì, chỉ sợ anh hai vừa đi, trọng trách của tập đoàn Vũ thị này sẽ đến phiên anh, suy nghĩ một chút đã cảm thấy thật là khủng khiếp!

"Đó là anh ba của em!"

"Cũng bởi vì là người trong nhà, cho nên càng không thể cưng chiều, nếu không ban đầu bà nội sẽ không phái anh ấy đi nước ngoài lo sản nghiệp bên đó, chính là hi vọng anh ấy tự mình đứng vững." Vũ Chiêu Huân trầm ngâm nói.

Vũ Chiêu Duy không khỏi hoài nghi nghĩ, chẳng lẽ thật sự là anh đã nhúng tay quá nhiều? Nhưng anh em ruột dù sao cũng là anh em ruột, anh không cách nào không để ý tới.

"Anh hai, anh là người, không phải siêu nhân. Chiêu Ngọc không phải đàn, năng lực tài hoa cũng không kém, cũng là bởi vì anh quá bảo vệ, che chở, nhưng điều đó cũng hạn chế sự phát triển, điểm này anh có nghĩ tới hay không?" Vũ Chiêu Huân lo lắng, ngộ nhờ anh hai có ngày mệt mỏi, mà Chiêu Ngọc tuyệt đối không có khả năng tiếp nhận vị trí chủ tịch tập đoàn, như vậy. Cho nên, anh hai tuyệt không thể quan tâm quá nhiều.

"Mọi người thực sự không tốt sao?" Cho bọn họ tự do đi làm những gì họ thích, đây là phương thức tình cảm anh đối với anh em

"Không phải như vậy! Chúng em cũng đã trưởng thành, cũng có đầy đủ năng lực, có lúc cũng hi vọng chia sẻ một chút trách nhiệm của anh."

"Cám ơn ý tốt mọi người, anh chỉ muốn tất cả vui vẻ, anh không mong gì cả." Vũ Chiêu Duy tiến lên vỗ vỗ vai Vũ Chiêu Huân.

"Anh hai!" Vũ Chiêu Huân cũng chỉ có thể thở dài cảm thán, rốt cuộc thì ai mới có khả năng ngăn cản cổ chấp này của anh hai đây? Trong đầu anh liền hiện lên ra cô nhóc hoạt bát, tinh thần phấn chấn kia. . . Lâm Nghi Trăn, cô lẽ đáp án chính là cô. Mãn đêm buông xuống, bao phủ khắp chốn phố hoa đô thị, trong khi mọi người đang trở về ngôi nhà ấm áp của mình hoặc thả mình trong những nơi vui chơi về đêm, thì Vũ Chiêu Duy vẫn còn ở công ty vui đùa vào công việc.

Cho đến khi tiếng điện thoại vang lên, là điện thoại của anh.

"Alo!"

"Chiêu Duy, anh có thể trở về hay không?" Trong loa truyền đến tiếng nói ghen ngào của Lâm Nghi Trăn.

Lập tức, một cỗ lo lắng níu chặt tim của anh, "Được! Tôi lập tức trở về." Cúp điện thoại, tắt laptop rồi xếp gọn công văn lại, anh hận không có đôi cánh để có thể bay trở về. Cô rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

"Nghi Trăn!" Vũ Chiêu Duy giống như bị lửa thiêu mông đít chạy về, chỉ thấy Lâm Nghi Trăn co ro thân thể ngồi trên ghế sa lon, cũng không sợ cảm lạnh.

Anh cởi áo khoác, nhẹ nhàng trùm trên người cô, "Tại sao không lên giường ngủ?"

"Tôi chờ anh." Lâm Nghi Trăn xoa xoa mắt, không để ý cái gì gọi là thực nữ mà ngáp một cái.

"Gọi tôi trở về là có chuyện gì?" Nhìn cô bình an không việc gì, anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà giọng nói vẫn cứng nhắc lạnh nhạt như thói quen, không cách nào biểu hiện ra cái gì là cảm xúc lên xuống.

"Bụng của tôi đói." Cô nhìn anh nói, nếu không phải hiểu rõ anh trời sanh tính lạnh lùng, bình thường cũng trưng ra khuôn mặt này, cô nghĩ, người không biết thật đúng là sẽ cho rằng anh đang tức giận.

"Chỉ vậy mà cô gọi điện thoại?" Hắn không khỏi nghĩ, phụ nữ quả thật là phiền toái, đói bụng sẽ không tự mình nghĩ biện pháp?

"Điều này cũng không thể trách tôi, xung quanh đây không có cửa hàng nào cả, những nhà hàng cao cấp kia lại bán cực kỳ đắt, muốn đi xa một chút nhưng không có xe máy của tôi ở đây, muốn đi xe buýt lại không biết tuyến xe thế nào, hơn nữa xung quanh đây tôi lại không quen, ngộ nhờ lạc đường cũng không tiện gọi điện thoại, sợ quấy rầy anh, cho nên tôi nghĩ tốt nhất nên gọi anh trở về." Cô thật sự là đói bụng đến không chịu nổi.

"Vì vậy, cô đói bụng đến bây giờ?" Vũ Chiêu Duy nghe cô om sòm một chuỗi, cuối cùng nói "trong tủ lạnh có một ít thực phẩm đơn giản, sao không tự mình làm?"

"Tôi sợ đem phòng bếp nhà anh làm dơ." Nhưng thật ra là cô sợ mình sẽ sợ ý một chút mà đem phòng bếp đốt đi, nhưng mà cô ngại không dám nói ra.

"Phòng bếp vốn là dùng để xử lý thức ăn, nếu như sợ làm dơ mà không dùng, vậy tôi xây làm chi? Huống chi làm dơ thì dọn dẹp sạch sẽ, nếu không thì ngày mai người dọn vệ sinh đến, tôi sẽ dặn họ quét dọn cẩn thận." Anh lắc đầu một cái, thật là thua cô rồi.

"Tôi chỉ biết nấu mì ăn liền." Cô không có tài nấu nướng nên mới phải nhịn đói.

Vũ Chiêu Duy liếc cô một cái, thờ ra, kéo lồng cà vạt rồi đứng dậy đi về phía phòng bếp.

"Anh muốn làm gì?" Cầm lấy áo khoác mang theo mùi hương nam tính của anh, Lâm Nghi Trăn một bước đi thông thả theo anh.

Anh không nói lời nào, gọn gàng cuộn tay áo sơ mi lên, từ tủ lạnh lấy ra một ít thực phẩm.

"Anh muốn nấu sao?"

Nói nhảm! Anh không để ý cô, sạch sẽ gọn gàng băm băm, bỏ mì vắt vào nồi. Chỉ chốc lát sau, mùi thơm ngào ngạt bốc lên.

"Oa! Anh thật lợi hại." Lâm Nghi Trăn hí hửng vỗ tay, lại không cẩn thận làm cho áo khoác của anh rơi xuống sàn, còn đạp lên.

Cái áo Armani đắt giá của anh! Thôi! Anh lạnh lùng nói: "Có thể mời cô đem quần áo của tôi nhặt lên hay không?"

"Áo?" Lâm Nghi Trăn nhìn xung quanh, rốt cuộc cũng chú ý dưới lòng bàn chân là áo khoác cao cấp của anh, "A! Thật xin lỗi." Cô cúi xuống nhặt áo, nhưng vừa ngẩng lên, kết quả là --

"Cẩn thận!" Vũ Chiêu Duy bùng cao tô mì bị đầu của cô đụng trúng, cả tô mì lật tới trên người anh.

Vừa nhặt áo khoác lên, Lâm Nghi Trăn phát hiện mình đã làm gì chuyện tốt, lúng túng le lưỡi một cái, nhìn toàn bộ mì dính trên áo sơ mi cao cấp của anh, cô hốt hoảng giơ tay lên lau, nói nhỏ, "Đứng Thật xin lỗi." Sau đó cô lại lần nữa ý thức rằng mình đang sử dụng áo khoác đắt giá của anh làm khăn lau thì lỗ tai của cô giống như bị lửa thiêu, cô xong đời!

Mà sắc mặt Vũ Chiêu Duy không chút thay đổi, cô thật sự không nhìn ra sắc mặt của anh rốt cuộc là tốt hay là xấu. Ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô, hại cô ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, hoàn hảo cả một bộ tây trang cứ như vậy bị cô phá hủy.

"Anh. Anh còn tốt đó chứ?" Cô lấy dũng khí, run run rẩy rẩy ngập ngừng hỏi.

"Cô nghĩ tôi như vậy có tốt không?" Vũ Chiêu Duy hừ lạnh cười. Không nghĩ tới lúc này mình còn có thể cười được.

"Thật xin lỗi! Tôi đã nói qua là tôi sẽ làm dọn phòng bếp mà." Nhìn anh cười, lá gan Lâm Nghi Trăn cũng lớn lên, "Tôi giúp anh dọn dẹp."

"Không cần, cô lại phòng khách ngồi đi, cái gì cũng không cần động." Phụ nữ là kẻ gây họa, câu này ngạn ngữ cổ nói một chút cũng không sai, anh có thể nghiệm được.

"Nhưng. Anh có bị phỏng không? Có muốn tôi đi lấy hộp cứu thương không?" Nhìn anh giống như không có chuyện gì? Người bình thường bị phỏng nhất định sẽ đau đến kêu to lại gọi tới gọi lui mà.

"Tôi không cần, nơi này không cần cô." anh lạnh lùng trả lời, có cô còn tệ hơn.

Lời nói lạnh lùng của anh như khê đâm cô bị thương, trong nháy mắt giận tất nhiệt tình của cô. Đứng nha! Cô cái gì cũng không tốt, chỉ là hiệp ước vị hôn thê giả, chân tay vụng về lại cái gì cũng không biết, đối với người hoàn mỹ như anh, cô cảm thấy mình thật là không xứng với anh, coi như thích anh, làm sao anh có thể coi trọng con vẹt xấu xí cô chứ?

"Vậy tôi đi phòng khách ngồi xem ti vi."

"Như vậy tốt nhất!" Vũ Chiêu Duy cúi đầu, bị phỏng làm da thịt truyền đến từng trận bỏng rát, giống như hàng vạn con kiến chui vào, nhưng mà xưa nay anh sẽ không đem tâm tình biểu lộ trên mặt.

Dọn dẹp sơ lược, anh bung một tô mì đi vào phòng khách đặt trước mặt cô, "Ăn bữa tối đi!" Sau đó đi lên lầu.

"Đợi đã nào...!" Nhìn anh không có tinh thần, cứng đờ đi chuyển, cô nuốt một ngụm nước bọt, nở nụ cười cảm kích, "Tôi chỉ là muốn nói tiếng cảm ơn."

Khóc môi Vũ Chiêu Duy giãn ra, như có như không cười nhạt, "Không khách khí, nhanh ăn đi!" Ngực của anh như có một dòng nước ấm áp chảy qua.

Nhìn bóng lưng cao lớn biến mất ở chỗ rẽ cầu thang, Lâm Nghi Trăn cảm thấy một hồi uất ức, trong lúc vô tình, cô phát hiện mình không cách nào đè nén mà thích anh rồi.

Ăn ngon! Ăn ngon thật! Tay nghề của anh thật không tệ.

Lâm Nghi Trăn ăn hết một tô còn chưa thấy đã, vốn định chạy tới phòng bếp, nhưng vừa nghĩ tới phòng bếp cùng cô bát tự xung khắc quá, cô liền giẫm chân tại chỗ. Suy tính một lát, cô quyết định phiền toái anh một lần nữa.

Lấy dũng khí đi lên lầu hai, ăn no là lý do làm cô trừ khử dè dặt cùng cảm giác áy náy. Cô gõ nhẹ cửa hai cái, lại không thấy anh lên tiếng.

Lâm Nghi Trần nghĩ thầm, chẳng lẽ anh xảy ra chuyện gì? Nhớ tới anh vừa mới bị phỏng không biết như thế nào, cô cảm thấy một tia lo lắng.

Thử vận tay cầm cái cửa, không khóa, cô cẩn thận đẩy ra --

"Cô muốn làm cái gì?"

Giọng nói trầm thấp như sấm vang trên đỉnh đầu cô, dọa cô giật mình, trợn tròn con mắt, thẳng tắp nhìn vào thân thể to lớn của Vũ Chiêu Duy đứng trước cửa, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt. Anh. . . . Anh cư nhiên chỉ quần khăn tắm ngang hông! ? Nhưng mà, đáng người của anh thật đúng là. . . !

Bờ ngực rộng lớn màu đồng tron bóng, bắp thịt rắn chắc mê người từ bả vai đi xuống, biến mất dưới khăn tắm màu trắng, để cho cô than vãn đáng tiếc không thể nhìn. Thật không nghĩ tới bên dưới bộ tây trang dày cộm nặng nề lại là thân thể bền chắc cân xứng, ngay cả model trên tạp chí hay vận động viên thể hình còn phải ghen tỵ.

Anh lạnh lùng nhìn Lâm Nghi Trần hỏi: "Nhìn đủ rồi chứ?" Cô gái này thật đúng là không hiểu xấu hổ là gì.

"Wase! Vóc người của anh thật tốt nha, nếu có thể cho tôi mượn chụp vài bức cầm đi bán, khẳng định sẽ bán đắt."

"Tôi không thiếu tiền." Nói xong anh liền muốn đóng cửa lại, ai ngờ bắp chân của cô chặn cửa lại, suýt nữa bị kẹt.

"Đội đã nào...! Tôi có việc nhờ anh."

Vũ Chiêu Duy xiết chặt lông mày nghĩ, cô gái này chẳng lẽ muốn giả trở thành sự thật chứ? Tuy rằng anh đối với cô có một chút xiu hứng thú, nhưng cũng không bày tỏ anh sẽ tự động nhảy vào tình yêu hoặc hôn nhân, hiện tại một mình anh quả thật rất tốt, không cần thiết tự tìm phiền toái.

Cô chần chừ chỉ chốc lát, "Tôi. . . . Bụng của tôi còn có chút đói, nhưng lại không dám bước vào phòng bếp, cho nên có thể hay không làm phiền anh?" Sớm biết ở cùng anh còn phải vì ăn mà khom lưng, cô cũng đã không đến rồi.

"Tôi đã đặt nồi trên bàn ăn rồi, cô không thấy sao?" Nếu không phải không biết trời sinh cô có chút mơ hồ, anh thật sự sẽ cho rằng cô đến gần anh là có lý do.

"Thật? Thật tốt quá, cảm ơn anh." Lâm Nghi Trần hưng phấn nhón chân lên hôn má anh, chờ khi ý thức được bởi vì kích động mà làm cái gì, má lúm đồng tiền của cô như dính một áng mây hồng, ngượng ngùng le lưỡi một cái, mau trốn khỏi hiện trường. .

Lau hơi ẩm nụ hôn bên má. Chân tình, ôn nhu ấm áp dao động trong ngực anh, đó là một loại rung động. Không nghĩ tới một tô mì lại có thể lấy được nụ hôn của cô, đường đường là chủ tịch tập đoàn Vũ thị lại không bằng một tô mì. Mấy ngày sau, Lâm Nghi Trần đã dần dần quen với lịch làm việc và nghỉ ngơi của Vũ Chiêu Duy.

Anh đi sớm về trễ, đi làm như một quy luật, đối công tác yêu cầu kỷ luật nghiêm khắc. Thời gian làm việc một ngày cũng vượt qua hai mươi hai giờ. Trái ngược với anh, anh em của anh ai cũng nhàn hạ, rỗi rảnh, một người suốt ngày chạy theo vợ yêu, một người ở bên ngoài kinh doanh khách sạn, có thời gian liền chạy tới cùng cô tán dóc, quấy rầy công việc của Chiêu Duy.

"Anh hai!" Bước ra thang máy, Vũ Chiêu Huân tươi cười rạng rỡ, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, đã là hai giờ sáng, sau đó tầm mắt rơi vào túi đồ ăn "Đây là bữa ăn sáng sao? Em tới thật vừa lúc."

Lâm Nghi Trần nhanh chóng che một túi, cảnh giác nhìn chằm chằm Vũ Chiêu Huân, "Đây không phải là bữa ăn sáng." Đây chính là bữa ăn đêm do Chiêu Duy mua cho cô. Buổi sáng Chiêu Duy sẽ chuẩn bị bữa ăn sáng, buổi tối sẽ mang công việc và mua bữa ăn đêm trở về, việc này đã trở thành thói quen.

"Em đến làm gì?" Vũ Chiêu Duy liếc xéo Chiêu Huân, vừa xem công văn vừa đưa tay nhận lấy cánh gà rang muối mà Lâm Nghi Trần đưa tới.

Thừa dịp Vũ Chiêu Duy không để ý, Vũ Chiêu Huân nhận lấy gà rang muối trong tay Nghi Trần, cắn một cái.

"Này! Anh làm gì vậy?" Sợ Chiêu Duy không rảnh động thủ, cô mới đưa cho anh ăn, ai ngờ người này lại dám giành.

Tay Vũ Chiêu Duy nắm khoảng không, vì vậy dễ xuống, không nóng không lạnh nói: "Muốn ăn tự mình động thủ, đừng giành với Nghi Trần."

"Vậy sao? Không phải anh muốn ăn?" Vũ Chiêu Huân giả bộ ngu mà nhai.

"Anh quản chúng tôi." Lâm Nghi Trần nhìn cái tên nhàn rỗi không có việc gì làm, chơi bời lêu lổng, uống phí Chiêu Duy yêu thương anh.

"Rốt cuộc có chuyện gì?"

"Chiêu Ngọc muốn kết hôn."

"Anh biết, Chiêu Ngọc đã xin anh ba tháng nghỉ phép."

"Ba tháng?" Trừ thanh âm khó tin của Vũ Chiêu Huân, còn có cả thanh âm bất bình của Lâm Nghi Trần.

"Đúng vậy! Có chuyện gì sao?" Vũ Chiêu Duy nói, kết hôn còn phải hưởng tuần trăng mật, lượn quanh thế giới du lịch một vòng, đây là dự kiến ban đầu của Chiêu Ngọc.

"Anh cho phép sao?" Quá phận! Muốn Chiêu Duy của cô làm trâu làm ngựa!

"Tôi không có lý do gì không cho phép." Tại sao Nghi Trăn lại giống như kích động như vậy? Vũ Chiêu Duy cảm thấy không hiểu.

"Người anh em kia của anh không có tính người sao? Công việc ném một bên, cùng vợ đi nghỉ phép, đem công việc toàn bộ đẩy trên người anh, anh lại còn đồng ý? Nếu là tôi, muốn hưởng tuần trăng mật cũng được. . . Công việc mang đi!". Lâm Nghi Trăn càng nghĩ càng phát hỏa, khó trách Chiêu Duy bị viêm ruột thừa cấp tính, đã vậy ngày cũng !@#%\$#@, đêm cũng !@#%\$#@, sớm muộn có một ngày. Phi, phi! Tại sao có thể nghĩ tới điểm xấu này? Không được! Cô tuyệt đối muốn thay anh tranh thủ quyền lợi cùng công đạo.

"Nếu không thì vẫn còn có người rảnh rỗi này ở đây. Nhờ Chiêu Huân nhận công việc của Chiêu Ngọc." Ngón tay ngọc thon dài của cô chỉ hướng Vũ Chiêu Huân, giọng nói chờ đợi trò vui. .

"Tôi? Tôi làm sao rảnh rỗi?" Vũ Chiêu Huân kêu oan, Thiên Địa môn, khách sạn, quán rượu, nếu thêm cả công việc của Chiêu Ngọc, anh làm sao chịu được?

Lâm Nghi Trăn nói: "Là đó! Anh là người bận rộn, người bận rộn còn có thời gian ở bên ngoài kinh doanh khách sạn? Người bận rộn còn có thời gian rảnh rỗi đi khắp nơi?"

"Tôi. Đây là." Chung quy thì anh cũng không thể giải thích khách sạn cũng là một trong những sự nghiệp của Thiên Địa môn. Vũ Chiêu Huân thật là không biết nên giải thích như thế nào.

"Nghi Trăn, thôi." Không nghĩ tới cô là bởi vì chút chuyện nhỏ này mà suy nghĩ cho anh, Vũ Chiêu Duy dờ khóc dờ cười, nội tâm chảy qua dòng nước ấm

"Cái gì thôi! Anh quá dung túng bọn họ rồi, mặc cho bọn họ làm xằng làm bậy, không làm việc đảng hoàng, ra cửa điều oai, sớm muộn sẽ hại bọn họ."

Làm xằng làm bậy, không làm việc đảng hoàng, ra cửa điều oai? Vũ Chiêu Huân chưa từng nghĩ tới mình ở trong mắt chị dâu tương lai này lại ác liệt như thế, nhìn cô hung hãn bảo vệ anh hai như thế, anh bật cười to.

"Anh còn có mặt mũi cười, anh rốt cuộc có phải là em ruột của Chiêu Duy? Mặc dù anh ấy là anh hai, nhưng cũng không thể chuyện gì cũng đẩy trên người anh ấy, người nào quy định là anh hai phải làm mọi chuyện? Nào có ai làm anh hai phải chăm sóc em cả đời? Các người còn lương tâm hay không? Tôi."

"Đợi chút, chị dâu, tôi nghĩ cô hiểu lầm." Vũ Chiêu Huân ức chế nụ cười ở khóe miệng, cắt đứt kích động của Lâm Nghi Trăn, "Không phải bọn tôi không giúp, là anh hai làm quá hoàn mỹ, đem tất cả công việc làm xong, vậy chúng tôi còn phải làm gì nữa?". "Oh! Như vậy a!" Lâm Nghi Trăn cười nham hiểm, làm cho Vũ Chiêu Huân sợ hãi, "Chiêu Duy, ngày mai tôi đến công ty với anh."

"Làm gì?" Vũ Chiêu Duy đã quên mình phải sắp xếp việc làm cho cô.

"Trước quen thuộc hoàn cảnh, ngày mai bắt đầu tôi muốn đến công ty đi làm." Đáy mắt Lâm Nghi Trăn lóe ra ánh sáng tà ác.

"Cũng được, cô ở bên cạnh trợ giúp tôi cũng được." Dù gì thư ký Chu cũng không ứng phó được công việc anh giao.

"Cô sắp xếp như vậy sao?" Vũ Chiêu Duy lạnh lùng liếc nhìn thư ký Chu đứng trước bàn làm việc, thanh âm trầm thấp cứng nhắc "Tại sao ông Hoàng không đến cuộc họp? Còn nữa, không phải tôi đã thông báo cả buổi chiều hôm nay tôi muốn đến Nam bộ quan sát công trường, hội nghị chỉ nhánh đôi sang buổi sáng ngày mai sao?"

"Tôi. Tôi quên mất, tôi sẽ lập tức đổi lại." Thư ký Chu không ngừng run rẩy, không dám ngẩng đầu lên.

"Thôi, tiến trình cũng đã sắp xếp rồi." Lâm Nghi Trăn đứng một bên nói đỡ cho thư ký Chu đang khẩn trương khiếp đảm. Thật là kỳ quái, Chiêu Duy cũng không nổi giận, chỉ là khuôn mặt nghiêm nghị không cười mà thôi, tại sao tất cả cấp dưới đối mặt với anh đều toàn bộ run rẩy, như đứng trên đồng lửa vậy?

"Cô đi xuống đi!" Vũ Chiêu Duy thờ ra.

"Dạ!" Thư ký Chu như nhặt được đặc xá, trước khi đi nhìn Lâm Nghi Trăn bằng một ánh mắt cảm kích, vừa đến cạnh cửa liền gặp Vũ Chiêu Huân đang đi vào liền không run sợ như lúc nãy nữa, "Tổng giám đốc, chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng!" Vũ Chiêu Huân cười ôn hòa đáp lễ, nhìn sang người anh hai đang ngồi làm việc, bận tới mảy tới mọt, "Anh hai, anh tìm em à?"

"Anh? Không có!" Vũ Chiêu Duy chau mày, bận đến trời đất mù mịt, làm sao có thời giờ.

"Là tôi! Chị dâu tương lai của anh." Lâm Nghi Trăn cười mỉ mỉ mà nói, lấy hai phần tư liệu thật dày của Vũ Chiêu Duy mang ra, nhỏ giọng hỏi: "Đây không phải là bản hợp đồng của lão Hoàng sao? Đây nhất định là dùng để báo cáo trong cuộc họp?"

Vũ Chiêu Duy gật đầu một cái, tiếp tục thẩm duyệt văn kiện kế hoạch đầu tư hàng năm.

"Chiêu Huấn, hôm nay anh không có việc gì chứ?"

"Cũng tạm tạm, buổi chiều có thể phải đi Nam kiểm tra tình trạng của một cái khách sạn."

"Phải đi Nam? Vừa đúng lúc nha!" Lâm Nghi Trần cầm một phần công văn khác lên, toàn bộ giao cho Vũ Chiêu Huấn, "Những thứ này liền làm phiền anh. 10h sáng các chi nhánh sẽ báo cáo, buổi trưa cùng lão Hoàng ăn cơm, buổi chiều đi kiểm tra khách sạn rồi thuận tiện đi công trường luôn. Cứ như vậy nha!"

Cầm Vũ Chiêu Huấn muốn rơi xuống đất. Không phải cô tới trợ giúp anh hai sao? Thế nào lại biến thành người chỉ huy? Nhưng anh là Tổng giám đốc tập đoàn Vũ thị mà!

"Chê ít sao? Oh! Đúng rồi, buổi tối Chiêu Duy muốn cùng tôi đi ăn cơm, mà buổi tối lại có bữa tiệc của ông chủ Ngô. Bây giờ ở Phúc Hoa, cuộc xã giao này cũng phải giao cho anh rồi." Cô đem thư mời đặt lên chồng tài liệu trên tay anh.

"Cô. . ." Lòng mảy Vũ Chiêu Huấn giương cao. Bây giờ anh mới hiểu nụ cười gian của cô. Anh nhìn sang Vũ Chiêu Duy, "Anh hai." Ai ngờ anh hai cũng chỉ khoát khoát tay, đắm chìm trong công việc, căn bản không rảnh để ý đến anh.

"Còn chưa đủ sao?" Lâm Nghi Trần cười nham hiểm, lại rút ra một phần công văn, "Ồ đây còn có."

"Đủ rồi, đủ rồi! Tôi đi ra ngoài rồi." Đang cầm một đồng tài liệu, Vũ Chiêu Huấn vội vàng cáo lui. Nữ nhân này tính khôn kinh khủng, dám âm mưu trên đầu anh.

"Ah! Chiêu Huấn đâu?" Vũ Chiêu Duy thẩm duyệt được một lúc, ngẩng đầu lên mới chú ý trên bàn hình như có bớt ít tài liệu.

"Đó! Anh ta đi rồi, anh ta nói mình rảnh rồi không có việc làm, thuận tiện giúp anh chia sẻ một ít công việc." Lâm Nghi Trần trở lại chỗ ngồi, hời hợt nói.

"Như vậy, mấy phần báo cáo kế toán này cô thay tôi mang về, còn có những công văn quan trọng này mang ra ngoài. Mang toàn bộ văn bản chính trong E-mail in xuống, tôi muốn xem qua. Còn nữa, gọi thư ký Chu liên lạc nhà hàng đặt trước một bàn tiệc. . . ."

Nghe Vũ Chiêu Duy nói liên tục không ngừng, giao phó một đồng công việc, nếu không phải cô có kinh nghiệm đi làm phong phú, cũng học được một ít phương pháp ghi chép nhanh, nếu không thì khó mà theo kịp anh. Lâm Nghi Trần vừa nhớ vừa cười khổ nghĩ, đối với danh hiệu "Điên cuồng công việc", Chiêu Duy quả là không thẹn. Bận rộn một ngày, bận đến nỗi hồn nhiên không hay thời gian trôi qua, Lâm Nghi Trần đuổi thẳng cái lưng mệt mỏi, nhìn đồng hồ đeo tay, oa! Cũng đã tám giờ. Khó trách bụng ừng ực ừng ực kêu lên.

"Chiêu Duy." Nhỏ giọng kêu người đàn ông vẫn đang vui đầu làm việc, cô đi về phía anh, không chút nghĩ ngợi liền dùng đôi tay ôm lấy anh từ phía sau, đem đầu dựa sát vào cổ anh, ý đồ gọi lên sự chú ý của anh.

Thân thể Vũ Chiêu Duy cứng đờ, cảm thấy sau lưng là cơ thể mềm mại ấm áp, làm khắp người anh nóng ran khác thường, thành công khiến cho anh dừng công việc lại.

"Bụng của tôi đói." Sớm biết đi làm với anh khổ cực như vậy, cô tình nguyện đi làm nhân viên cửa hàng.

Vũ Chiêu Duy mỉm cười, "Thì ra là đói bụng rồi." Anh không biết là nên khóc hay cười, chỉ vào thời điểm muốn ăn cô mới có thể nghĩ đến anh, nhưng mà, hôm nay cũng đều nhờ cô.

Anh hoàn toàn không hay giờ phút này không khí có biết bao thân mật, trở tay lại nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, "Vậy muốn ăn cái gì?" Anh ngẩng đầu lên, đậm đặc hơi thở nam tính không hề báo trước phả vào lỗ tai cô, làm lòng của cô không khống chế được mà cuồng dã đánh trống reo hò, thân thể cũng chạy loạn từng trận cảm giác tê dại, hô hấp nhét đầy hơi thở đàn ông của anh, là một loại hương tóc nhân nhật cùng mùi xà phòng, lại không thấy khó chịu mùi thuốc lá, cũng không có mùi nước hoa, là một mùi sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, thuộc về anh, mê hoặc thần trí cô.

"Muốn ăn." Khi cái ý niệm "Anh" xông vào đầu thì Lâm Nghi Trần thiếu chút nữa cắn roi đầu lưỡi, một trận nóng rục vọt lên. "Cái gì?" Vũ Chiêu Duy cố gắng đem cô tách ra một chút, nhưng một khi đã gần sát làm thế nào cũng không buông ra được, mà luật động trái tim dần dần tăng nhanh.

"Tôi chưa từng đến bữa tiệc lớn nào cả, anh có thể dẫn tôi đi mở mang kiến thức một chút được không?" Bỏ đi cảm giác ngượng ngùng và suy nghĩ kỳ lạ kia, cô thản nhiên cười, cả người dán trên người anh, đem trọn trọn lượng thân thể bám vào anh.

Phụ nữ háms tiền! Trong khoảnh khắc đó, lý trí anh trở lại, cô chỉ là vị hôn thê giả của anh, "Được rồi! Thu dọn đồ đi, chúng ta đi thôi!" Buông cô ra, lắng đọng trong lòng lại âm ỉ sôi sục, mạng sống của anh chỉ có sự nghiệp, sao dung nạp tình yêu được? Khi hai chữ này thoáng qua, đột nhiên trong đầu như có một tiếng rầm vang, chẳng lẽ anh đối với cô động lòng?

"Thế nào? Tại sao sắc mặt lại khó coi như vậy?" Lâm Nghi Trần xốc balô lên, đi tới bên cạnh anh, "Nếu thân thể anh không thoải mái, chúng ta về nhà thôi." Thật ra thì cô thích ném thử tài nghệ của anh hơn. Khuôn mặt anh rất tuấn tú, tài hoa, chỉ số thông minh cao, năng lực vượt trội, giàu có, hình thể cường tráng, nam nhân thập toàn như vậy còn tìm ở đâu được? Duy chỉ có tình yêu anh lại không cần! Điều này làm trái tim cô như cảm giác mất mát, cô thật không nên hy vọng hảo huyền.

Vũ Chiêu Duy không nói gì, đem công văn thu hồi, tắt laptop.

"Đi thôi!" Anh đứng dậy đi ra cửa chính.

Lâm Nghi Trăn không ngừng đuổi theo.

Đi ra phòng làm việc thì bên ngoài vắng vẻ, chỉ có tổng giám đốc đáng thương nhất còn phải làm thêm giờ, hơn nữa mỗi ngày làm thêm giờ cũng không có tăng lương. Càng nhìn càng khiến Lâm Nghi Trăn thay Vũ Chiêu Duy bất bình, thì ra là làm tổng giám đốc so với nhân viên còn khổ cực hơn, không chỉ phải nuôi người nhà mà còn phải gánh chịu nguy hiểm, phải biết công ty cũng không phải là một người, mà là toàn thể nhân viên, công ty mà sụp đổ thì tệ lắm là anh còn có thể đi làm đầu bếp, nhưng tất cả nhân viên sẽ thất nghiệp, phải tìm cách mưu sinh. "Đình đang!" Thang máy đã đến, cô theo anh đi vào, không kìm hãm được mà ôm lấy cánh tay cường tráng của anh, cô muốn ôm lấy anh từng khắc một.

Vũ Chiêu Duy nhận nhặt liếc cô một cái, cũng không có mở miệng.

Thang máy từ từ đi xuống, trong hai người ai cũng không đánh vỡ không khí trầm mặc này, cho đến khi dừng ở một lầu nào đó, đi vào là một đám tam cô lục bà, họ không chú ý tới anh và cô đang đứng trong góc liền bắt đầu ồn ào.

"Năm nay kinh tế sa sút, không biết tiền thưởng cuối năm có giảm hay không?" Cô gái mặc đồ đỏ, trên mặt ló lóp phần thật dày nói.

"Ai biết? Những lão Đại phía trên nói cái gì chính là cái đó, hưởng chi năm nay các công trình đã xuống dốc, cả thị trường chứng khoán cũng không được xem trọng, tôi đoán những lão Đại kia có chơi cổ phiếu nhất định tổn thất rất thảm, vào lúc này cũng gấp đến độ giờ chân, đến lúc đó sẽ lấy một ít của nhân viên chúng ta bù vào, tôi thấy tiền thưởng cuối năm nhất định sẽ bị giảm." Cô gái mặc đồ đen, mặt trát đầy son phấn cũng nói.

"Tiền thưởng cuối năm bị giảm còn tạm, nếu là giảm lương biên chế mới gọi là hồng bét! Các người có nhớ tiểu Trương ở bộ phận nghiệp vụ bị đuổi khỏi công ty vào tháng trước không, thời gian trước tôi có gặp lại anh ta, mấy người biết tại sao anh ta bị đuổi không? Anh ta nói là bởi vì ông sếp của anh ta làm sai một công trình, cho nên muốn tìm một con dê thay mặt nhận tội." Người phụ nữ mặc áo lam càng trang điểm đậm hơn ra về hiểu chuyện.

"Có thật không? Tiểu Trương không phải bộ nghiệp vụ sao? Tại sao công trình bị lỗi anh ta lại gánh chịu?" Cô gái áo đen rất kinh ngạc.

"Ừm hừm! Sếp lớn muốn đuổi người cần gì lý do?" Cô gái áo đỏ chê cười.

"Có thật không? Nhưng thời gian trước không phải Chủ tịch ngã bệnh nằm viện?" Người áo lam cảm thấy nghi ngờ.

"Làm ơn! Đây chẳng qua là tin tức công ty truyền ra ngoài, cô còn tưởng là thật sao? Nói không chừng Sếp lớn chúng ta đã chạy đến quốc gia nào đó nghỉ phép rồi không chừng!"

Lâm Nghi Trăn khó có thể tin, đám tam cô lục bà này trừ việc nói những tin vớ vẩn bên ngoài, lại còn vu oan cho Chiêu Duy bán mạng vì công ty. Lửa giận của cô dâng cao, muốn mắng to thì miệng lại bị một bàn tay che lại.

Vũ Chiêu Duy lắc đầu một cái, sử dụng ánh mắt ý bảo cô không cần lo lắng.

"Nhưng" Lâm Nghi Trăn đẩy tay anh ra.

Anh cười nhạt. Nghe nhiều thành thói quen, những nhân viên dưới không thường gặp được anh, coi như có gặp qua, anh luôn luôn vội vàng, gương mặt không giận mà uy, cho dù là ai cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn anh. Cho nên, trong công ty trừ phụ tá thân cận cùng quản lý cấp cao, cũng không có mấy người nhận ra anh. "Suy! Cần thận tai vách mạch rừng." Cô gái áo lam chú ý tới hai người đứng phía sau. Người đàn ông lạnh lùng nghiêm khắc, ánh mắt có chút kinh người, còn cô gái mặc áo T shirt, quần jeans, vừa nhìn chính là bộ dáng học sinh.

Cô gái áo đen khi dễ, "Làm ơn, có cái gì sợ? Xã hội bây giờ người người ngang hàng, mỗi người đều có tự do ngôn luận, ta sợ cái gì? Cùng lắm thì lão nương không làm."

"Hắc! Coi như không làm ít nhất cũng phải bắt được tiền thưởng cuối năm." Áo đỏ cười nói.

"Đình!" Lầu một dừng, tam cô lục bà đi ra ngoài.

Lâm Nghi Trăn giận đến nổi muốn đuổi chạy ra ngoài mà la mắng, hoàn hảo động tác của Vũ Chiêu Duy nhanh hơn, kéo cô lại.

"Chiêu Duy, sao trong công ty anh lại có dạng nhân viên này? Dứt khoát khai trừ thôi." Cô tức giận mà nói.

"Họ nói cũng không sai." Anh khách quan nói. Đúng là năm nay công ty làm ăn không được thuận lợi như mọi năm.

"Nhưng mà, anh không cảm thấy họ thật rất quá đáng sao? Anh là người, không phải sắt thép, dù là sắt thép cũng sẽ rỉ sắt, anh ngã bệnh nằm viện còn có thật, giả!" Ngay cả nằm viện cũng vì công ty, cô cảm thấy anh thật sự là quá ngu.

"Thôi, chúng ta đi ăn cơm, đừng vì loại chuyện nhỏ chọc tức thân thể." Vũ Chiêu Duy trầm nghĩ, xem ra vụ việc của tiểu Trương xảy ra khi anh đang nằm viện, không biết Chiêu Ngọc đã làm gì?

"Giận muốn no luôn rồi." Càng nghĩ càng đau lòng cho anh, Lâm Nghi Trăn không tự chủ ôm sát cánh tay của anh. Nếu tất cả mọi người ức hiếp anh,

đẩy trách nhiệm cho anh, như vậy trong một năm này liền do cô bảo vệ anh đi.

“Đưa ngốc!” Anh yêu thương nhéo nhẹ mũi thon của cô, tâm tình cảm động không cách nào nói rõ. Cô là người đầu tiên lo lắng cho anh, vì anh mà phần nộ, cho dù anh cho đó là chuyện nhỏ hời hợt.

Vũ Chiêu Duy cảm thấy buồn cười, chân tình nho nhỏ đã bắt giặc này sinh trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Giọt Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

"Những món kia có phải rất mắc hay không?" Lâm Nghi Trần giờ cao quyền menu, tránh tầm mắt của nhân viên, hỏi nhỏ Vũ Chiêu Duy ngồi đối diện. Nhìn nhà hàng xanh vàng rực rỡ như cung đình hoa lệ nước Pháp, cả phục vụ cũng là người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, cô vừa đi vào cửa đã thấy hồi hân.

Giọng nói e lệ của cô làm Vũ Chiêu Duy mỉm cười không dứt, "Hiện tại hỏi cái này không phải là đã quá muộn?" Anh ngẩng đầu lên nói với người nước ngoài một cách lưu loát mà cô nghe không hiểu, phục vụ gạt đầu, sau đó lấy menu rồi rời đi.

"Này, tôi còn chưa gọi món mà!" Long mày Lâm Nghi Trần nhăn lại, sớm biết ăn một bữa cơm phiền phức như vậy, cô sẽ không vì tò mò mà đến. Nhìn lướt qua cái bàn đã sắp xếp gọn gàng dao nĩa cùng cái ly, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền suy sụp.

Nếu là Chu Đình thì cô đã gõ đầu cô ấy một cái rồi, nhưng mà giờ phút này đối mặt với cô là vị hôn phu giả, nếu như ở trước mặt anh phạm sai lầm nhất định rất mất thể diện. Ô! Làm thế nào đây? Cô lo lắng, cái đầu đẹp hết nhìn đông tới nhìn tây, muốn từ người khác xung quanh mà học trộm nghi thức dùng cơm, nhưng mà ánh sáng ở đây mờ mờ tối tối căn bản không xem rõ, cô không khỏi ở trong lòng trách mắng, thiệt là, không có việc gì sao lại đen như vậy?

"Cà thịt sườn dê cùng hải sản thịt hầm đình ở nơi này cũng không tệ, món ăn còn lại là hồng tiêu bơ canh đặc, canh Gà can hương cà Mộng Tư."

Về mặt Lâm Nghi Trần đau khổ, "Đó! Tôi ăn thịt sườn dê được rồi."

Lúc này phục vụ tặng một bình rượu trước, đứng tại chỗ mở bình rượu, xác định mùi rượu không thay đổi, sau đó mời bọn họ thử. Cô không biết phải thưởng thức rượu như thế nào, cũng sờ nhìn chăm chú nước rượu đỏ ở trong ly thủy tinh trong suốt của mình mà xoay xoay tròn.

"Sao không uống mà lại ngồi nhìn?"

Cô chần chờ một chút, hít sâu rồi giờ ly rượu lên uống hết một hơi, rượu chảy thẳng xuống như muốn đốt cháy cổ họng, cô bị sặc ho mãnh liệt, ho đến cả nước mắt cũng trào ra.

"Không cần uống gấp như vậy, uống rượu đỏ phải từ từ thưởng thức." Vũ Chiêu Duy ưu nhã uống cạn rượu trong ly, đồng thời bảo người phục vụ lui ra.

"Đây không phải là rượu Bồ Đào sao?" Lâm Nghi Trần le lưỡi, phẩy phẩy sự cay nồng của rượu còn sót lại trong miệng. Cô thường nghe người ta nói rượu Bồ Đào chính là rượu trái cây, là một loại sâm banh, làm sao sẽ cay như vậy, hơn nữa bụng giống như có một lò hỏa thiêu?

"Nó là rượu Bồ Đào, chỉ là thời gian càng lâu càng mùi vị càng nồng đậm."

Vậy sao?

Nhìn mặt cô ửng hồng giống như Thần Lộ trong Cửu Cô xinh đẹp, làm lòng người mê loạn, Vũ Chiêu Duy cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, vội vàng uống thêm ly rượu đỏ, ai ngờ rượu nóng rực bụng dưới, ngược lại khiến cho anh cả người nóng ran. Đây là xảy ra chuyện gì?

Hoàn hảo lúc này phục vụ đưa lên món ăn, tạm thời dời đi tâm tình thấp thỏm hốt hoảng của anh.

"Nác! Những dao nĩa này dùng như thế nào?" Cô cảm giác đầu mình có chút không tỉnh táo?

"Cô nghĩ thế nào thì dùng như thế đó, chỉ cần không giống như ăn gà rang muối lấy tay là có thể." Vũ Chiêu Duy cười, cánh tay dài đem dao nĩa bỏ vào tay trái tay phải của cô. Chia vào có chút khó khăn, Lâm Nghi Trần nhìn chăm chăm dao nĩa bị trơn trượt khỏi miếng thịt,

"Tại sao không sử dụng đũa?" Dưới con nóng giận, cô dùng nĩa cầm nguyên miếng thịt, sau đó không hề nhả nhận mà cắn luôn một phần tư miếng thịt, cực kỳ khoái chí rồi khanh khách bật cười, "Ăn ngon! Nơi này không hổ là nhà hàng Tây danh quý." Trạng thái say say choáng làm cô sớm mặc kệ người xung quanh nhìn cô bằng ánh mắt khác thường, lại lớn miệng cắn một cái, suýt nữa bị nghẹn, vội vàng lấy cái ly mà mình thuận tay nhất để uống -- rượu đỏ. Tiếp theo là "Đồng!" một tiếng, cô say ngã.

Vũ Chiêu Duy nhìn cô choáng váng, dờ khóc dờ cười, không nghĩ tới hai ly rượu Bồ Đào lại có thể giải quyết cô gái om sòm này.

"Nghỉ Trăn, mau dậy đi." Anh thấp giọng gọi cô hai lần, xác định không có hiệu quả liền kêu người bồi bàn đến tính tiền.

Sau đó anh ôm lấy Lâm Nghi Trăn đang bất tỉnh nhân sự trở về nhà. Anh không khỏi lắc đầu một cái, nếu anh thật sự có ý đồ, chỉ sợ cô đã sớm thất thân không biết mấy trăm lần, cô gái này thật đúng là không biết tự bảo vệ mình.

Đưa cô lên giường xong, anh tính rời đi thì tay áo ngoài ý muốn bị nắm chặt, chỉ nghe cô mê sảng nói --

"Ba, không cần bỏ lại con."

Coi anh là ba sao? gương mặt Vũ Chiêu Duy nhăn lại, cố gắng kéo cô ra, nhưng cuối cùng toàn bộ cánh tay cũng bị cô ôm lấy.

"Mẹ, tại sao không cần Trăn nhỉ? Trăn sẽ tự chăm sóc mình, cầu xin mẹ đừng đi." Lâm Nghi Trăn vẫn còn trong mộng thức tha thút thút khóc khê, "Trăn biết kiếm tiền nuôi sống mình, sẽ không liên lụy mẹ, mẹ đừng đi."

Xem ra cô đối với chuyện cha mẹ ly dị mặt ngoài là không lo lắng, nhưng sâu trong tâm hồn lại lưu lại một nỗi ám ảnh không thể xóa sạch.

"Không cần đi, không cần đi!" Cô khóc khê, nắm chặt cầu xin.

Thương.

"Được, tôi không đi, tôi ở lại nơi này với Trăn nhé." Vũ Chiêu Duy yêu thương nằm nghiêng trên giường, gương mặt cô dán chặt lên cánh tay của anh đang bị cô ôm lấy, nhất thời bên môi thỏa mãn dịu dàng mỉm cười, làm anh không kìm hãm được cúi đầu hôn lấy cô.

Rất cuộc cô có thể yên tĩnh ngủ.

Dịu dàng như nụ hôn của mẹ, Lâm Nghi Trăn không tự chủ mà ôm chặt cổ ấm áp này, rúc vào ngực mẹ.

"Đừng xa Trăn nhé." Cô mỉm cười nói nhỏ nhẹ, làm thức tỉnh Vũ Chiêu Duy.

Anh cảm giác eo như sắp đau nhức, cô ôm chặt cánh tay đã mất đi tri giác của anh, không nghĩ tới mình cứ như vậy mà tham lam nhìn dung nhan ngọt ngào đang ngủ. Ngày hôm qua công vấn còn chưa phê xong! Anh cẩn thận muốn rút tay của mình về thì chợt cô mở đôi mắt to tròn ra, dọa anh giật mình.

"Cô đã tỉnh." Anh nhéo nhẹ cái mũi thon của cô, hồn nhiên không hay cử động này rất thân mật.

"Anh. Làm sao anh ở đây?" Lâm Nghi Trăn chợt nghĩ đến mẹ đã vứt bỏ cô từ 10 năm trước, làm sao có thể ôm mẹ. Ôm! Cô chú ý tới đôi tay mình nắm chặt cánh tay thô to của anh. Trời ạ! Loạn căn chân người nhà còn chưa tỉnh, vào lúc này cư nhiên còn loạn ôm!

"Là cô ôm tôi không thả."

Thoáng chốc, máu sôi trào xông lên óc, cô hốt hoảng buông cánh tay anh ra, giống như bị phỏng vậy. "Đứng. Thật xin lỗi." Mắc cỡ chết người, tối hôm qua làm chuyện gì tốt? Chỉ nhớ mang máng uống ly rượu Bồ Đào rồi tiếp theo hình như là ăn sùrôn cừu.

Phá hủy! Cô một đời thanh danh. Kéo cao cái mền che kín đầu, cô không cần gặp người rồi.

"Cô không cần phải nói xin lỗi, cô cũng không có làm cái gì." Vũ Chiêu Duy đứng lên đuổi cái lưng dài tê mõi, "Cô ngủ tiếp đi, tôi đi xuống lầu trước chuẩn bị bữa ăn sáng."

"Chờ một chút." Lâm Nghi Trăn lộ đầu ra, xấu hổ dò xét anh, cô nuốt nước miếng một cái, phát ra âm thanh như tiếng muỗi vằn, "Cám ơn."

"Cô là vị hôn thê của tôi, cần gì nói cảm ơn." Anh cong cong khóe miệng, cười nhạt rồi đi.

Vị hôn thê! Trong đầu lần quần cái danh từ này, Lâm Nghi Trăn cảm thấy vui mừng, không nhịn được ha ha cười khúc khích, đem trọn người vui vào trong chăn bông hưởng thụ tư vị hạnh phúc.

Hôm nay là chủ nhật cũng phải làm việc! Tay Lâm Nghi Trăn gõ máy vi tính bàn, thỉnh thoảng liếc trộm Vũ Chiêu Duy đang chăm chỉ làm việc, đối với anh mà nói, nghỉ ngơi hai ngày có lẽ là chuyện xa vời, mà cô thân là trợ lý của anh, mặc dù trong lòng rất khát vọng đi chơi, nhưng lại không đành lòng để một mình anh làm thêm giờ.

"Chiêu Duy, sắp sáu giờ rồi, anh không cần nghỉ ngơi một chút sao?" Cô tiến lên thay anh xoa xoa vai, nghĩ thầm tương lai trở thành vợ anh chắc phải thường cô đơn một mình. Chỉ là, nếu là cô..., cô sẽ không ngại ngốc ở nhà một mình như vậy, cô sẽ quấn lấy anh, dính anh cả đời. Ai nha! Sao lại nghĩ đến việc gả cho anh chứ? Hoàn hảo mình đứng ở sau lưng anh, mới không bị anh phát hiện cô đang xấu hổ.

Vũ Chiêu Duy đang đắm chìm trong sự săn sóc xoa bóp của cô, không tự kìm hãm được hai mắt nhắm nghiền, lầm bầm nói: "Sáu giờ. Chết rồi!" Anh nhảy dựng lên, dọa cô giật mình.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Hôm nay chúng ta phải tham gia hôn lễ Chiêu Ngọc, thuận tiện để cho người nhà tôi biết cô." Anh không chút hoang mang, dọn dẹp mặt bàn, "Nhanh chuẩn bị một chút, chúng ta phải đi rồi."

Sao không hỏi cô có nguyện ý hay không đây? Thôi! Dù anh không là vị hôn thê của cô cũng là cấp trên, không thể làm gì khác hơn là phải nghe theo.

Vội vội vàng vàng đi xuống lầu, Lâm Nghi Trăn mặc quần jean áo thun đơn giản nhẹ nhàng, "Tôi mặc như vậy được không?"

"Không thể!" Anh đơn giản, tóm tắt trả lời.

"Vậy chúng ta có cần đổi bộ y phục không?" Cô cũng không hy vọng hại anh mất mặt.

"Không cần, chúng ta trên đường sẽ chuẩn bị."

"Nhưng không phải là đã trễ?" Thật ra thì Lâm Nghi Trăn biết, coi như lập tức chạy tới cũng đã trễ.

"Không sao, để cho bọn họ chờ, muốn nhìn người vợ xinh đẹp của Vũ Chiêu Duy thì phải kiên nhẫn một chút." Vũ Chiêu Duy hôn nhẹ đôi môi cô, "Kỷ xảo hôn của cô còn quá kém, đến lúc đó đừng làm lộ bí mật."

Một câu nói trước của anh làm cô như bay lên trên cao, nhưng câu tiếp theo lại đem cô đánh rơi xuống vực sâu vạn trượng. Sớm biết giữa bọn họ tồn tại chỉ có giao dịch, cô thể nhưng vẫn còn nằm mộng?

Lâm Nghi Trăn chưa chút cười cười, "Yên tâm, tôi sẽ toàn lực phối hợp, tuyệt đối không để anh mất mặt." Trái tim của cô giống như tiến vào hầm băng.

"Ừ, có lẽ không cần một năm, cô sẽ tự do." Nếu không bỏ cô, sợ rằng người mất đi tự do chính là anh.

Không nghĩ tới có ý tránh né hôn nhân cùng tình yêu, ôm cả đòi chủ nghĩa độc thân như anh lại có một ngày như thế. Anh không khỏi cười khổ, bất tri bất giác từ lúc nào, vật nhỏ nhu nhược này đã bước qua cánh cửa sắt đá của anh. Một cái nhăn mày, một nụ cười, sự nổi giận nho nhỏ dữ đã giam cầm lấy anh, yên lặng như giọt nước đọng hồ. Anh nghĩ, đây chính là yêu đi!

Từ dưới thang máy đến khi ngồi lên xe, hai người đều có tâm sự riêng, buồn bực ngưng đọng giữa bọn họ.

Lâm Nghi Trăn không chịu nổi sự ngột ngạt này, mở miệng hỏi: "Như thế này mà đi sao?" Đối với tiền cùng người, cô sớm lựa chọn tiền không phải sao? Cũng chỉ có tiền tài mới có thể cho cô cảm giác an toàn.

"Mua quần áo rồi trang điểm cho cô sau, tôi muốn để cho mọi người đối với cô phải lau mắt mà nhìn." Anh chọn lựa vợ sao có thể bại bởi những thiên kim thực nữ trong mắt bà nội.

"Cần phải cẩn thận như vậy sao?" Vậy chờ khi bọn họ đến tới chỉ sợ buổi tiệc đã tàn. Cô nghĩ thầm.

Đường cong mạnh mẽ trên mặt Vũ Chiêu Duy nhu hòa xuống, "Cô tin tưởng tôi được không?" Anh một cái chớp mắt cũng không nháy, đưa mắt nhìn cô, làm hai má cô ửng hồng.

Cô liền khụ khụ mấy tiếng, xua đi cảm giác ngượng ngùng kia, "Được rồi! Tùy anh. Làm sao làm, chỉ cần chó đem tôi thành bà đồng là được rồi."

"Yên tâm, tôi sẽ làm cô trở thành người vợ xinh đẹp nhất." Anh trắng trợn nói như vậy khiến cho Lâm Nghi Trăn mặt đỏ lên, nếu không phải vì tới nay anh mới như vậy, cô sợ rằng mình sẽ trầm luân trong những lời ngon tiếng ngọt của anh.

Sau đó hai người cùng đến cửa hàng nổi tiếng ở khu đông. Khi Lâm Nghi Trăn bị một cô gái kéo vào thử trang phục thì Vũ Chiêu Duy đã an vị trên ghế sa lon, mở Laptop ra, một chiếc cũng không rảnh rỗi.

Tổn ước chừng hơn hai giờ, mặc người chém giết Lâm Nghi Trăn cảm thấy toàn thân xương cốt muốn gãy rồi.

"Tiểu thư, da cô rất trắng, nhưng mà có chút khô, gần đây cửa hàng chúng tôi có ra một loại sản phẩm mới, có thể làm da cô mềm mại giống như trẻ con..."

"È hèm!" Thế nào còn không mau kết thúc? Lâm Nghi Trăn lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, nghe họ nghĩ một đằng nói một nẻo ca ngợi, cô chỉ có thể cười cười. Ghê tởm Chiêu Duy, muốn chết vì điên cuồng công việc, lại còn muốn cô khổ khổ sao, chẳng lẽ anh nghĩ chính cô đến chết để không cần phải giao năm trăm vạn chứ?

Rốt cuộc, ác mộng kết thúc.

"Tiên sinh, vợ ngài thật xinh đẹp!" Một đám nhân viên nữ túm tụm, Lâm Nghi Trăn cười cứng ngắc nhìn anh đi đến.

Ai ngờ anh chỉ nhân nhạ thoáng nhìn cô, liền đi hướng quầy, "Bao nhiêu?"

"Từ mỹ phẩm hóa trang, cộng thêm toàn thân bảo dưỡng, tiếp theo là tạo hình thiết kế, hơn nữa là lễ phục Chanel."

"Bao nhiêu?" Vũ Chiêu Duy ngượng lạnh lộ ra khí thế không giận mà uy, hù dọa tiểu thư ở quầy tính tiền.

"Ách. Bao gồm phí phục vụ, tổng cộng là 26 vạn 7920 nguyên."

Vũ Chiêu Duy không nói một từ, móc ra tờ chi phiếu, ký 27 vạn nguyên giao cho cô ta, "Không cần trả lại." Sau đó thu gom laptop lại, mặt không vẻ gì đi về phía Lâm Nghi Trăn mới lộ ra nụ cười nhàn nhạt, "Chúng ta đi thôi!" Anh kéo cánh tay ngọc ngà của cô rồi đi.

Không biết trong lòng anh nghĩ thế nào, Lâm Nghi Trăn một lòng bất ổn, mặc anh dẫn dắt ngồi lên xe, lại không thể mở miệng hỏi, chỉ có thể dùng ngón tay xoắn uốn éo bộ dạ phục xa xỉ. Mảnh đai an toàn ở nửa thân trên phía trên ngực thiết kế cơ hồ khiến rãnh ngực cô như ẩn như hiện. không thể mặc áo lót rất không thoải mái, ngộ nhờ đai an toàn rơi xuống chẳng phải...?

Vũ Chiêu Duy yên lặng lái xe, không khí so với lúc này càng căng thẳng hơn, cô không biết phải phá vỡ cục diện bế tắc này như thế nào.

Cho đến khi xe chạy nhanh đến một biệt thự Châu Âu xa hoa mới dừng lại, bên tai cô là lời thì thầm của anh.

"Cô rất đẹp, thật."

Không khỏi vui sướng ngưng tụ ở ngực, cô nhìn ở người làm mở cửa xe rồi đi xuống, dáng người cao lớn của Vũ Chiêu Duy đi về phía cô, khó nói lên lời kích động khiến cô không kìm được hôn nhẹ má anh. "Cám ơn!"

Đi vào bên trong biệt thự, đèn thủy tinh sáng chói, rộng rãi như khách sạn, yến khách tại đại sảnh đã tụ tập rất nhiều nhân sĩ thượng lưu, những người phi nữ thanh lịch đang khiêu vũ, cảm giác giống như một bộ cung đình, tao nhã đẹp mắt.

Lâm Nghi Trăn lo lắng kéo đai an toàn lại, có chút lo lắng lỡ mình sẽ phá hư trong hoàn cảnh này.

"Anh hai, cuối cùng anh đã tới." Một người đàn ông đẹp trai, khí thế hiên ngang đi tới bọn họ, tây trang trắng tinh lộ ra phong thái quý tộc của anh ta. Tầm mắt anh ta nhìn Lâm Nghi Trăn làm cô đỏ mặt, "Vị tiểu thư này là thiên kim nhà nào? Đáng đáp không tời, so với vị hôn thê hiện đang đảm nhiệm kia của anh hai thật tốt hơn nhiều. Tôi là Vũ Chiêu Ngọc."

Nghe anh ta nói một lúc, sắc mặt Lâm Nghi Trăn một hồi đen, một hồi trắng, bên ngoài thì cô cười nhưng trong lòng không cười mà nói: "Thấy anh mơ hồ như vậy, có lẽ nên thông báo cho anh biết tôi chính là chị dâu tương lai không chút thu hút của anh đây."

"Chị dâu." Vũ Chiêu Huân mặc một bộ tây trang màu đen, giống như công tử tao nhã, cúi chào Vũ Chiêu Ngọc còn đang sững sờ.

"Không biết. Ai da! Chiêu Huân, làm chi vậy?" Vũ Chiêu Ngọc nhíu mày, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc khó có thể tin.

"Ngọc, bà nội muốn anh đi qua kia." Một cô gái xinh đẹp luôn mỉm cười, không giấu thẹn thùng khoác tay Vũ Chiêu Ngọc, "Anh hai."

"Cô ấy là em dâu của tôi, Phương Vũ Tĩnh, đây là Lâm Nghi Trăn, vị hôn thê của anh." Vũ Chiêu Duy trước sau như một đều là âm điệu ôn hoà giới thiệu họ biết, "Về phần đây là em trai thứ hai Vũ Chiêu Ngọc, Chiêu Huân em đã thấy qua, về phần cha mẹ tôi, chắc em vẫn nhớ." Ánh mắt của anh dòi về phía đôi vợ chồng trung niên đi về phía họ.

"Nghi Trăn, đã lâu không gặp." Phong Như Chi không kiêng dè kéo tay Lâm Nghi Trăn, "Đi thôi! Bà nội Chiêu Duy rất hi vọng gặp được con." Nói xong liền lôi kéo cô rồi đi.

Lâm Nghi Trăn luống cuống ném ánh mắt cầu cứu tới Vũ Chiêu Duy, nhưng anh chỉ nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt kiên định như tiếp cho cô lòng tin, đưa mắt nhìn cô biến mất trong đám đông.

"Anh yên tâm để cô ấy một mình?" Vũ Chiêu Huân cười như không cười nói nhỏ.

"Anh hai, cô ấy không sao chứ?" Vũ Chiêu Ngọc ôm vợ, không khỏi có chút lo lắng.

"Hai người buồn lo vô cớ quá đấy, chẳng lẽ cách nhìn của Chiêu Duy kém lắm sao." Vũ Chấn Kỳ tuy nói như vậy, nhưng đáy mắt vẫn lóe một tia nghi vấn nhìn về phía Vũ Chiêu Duy, "Con xác định?"

Vũ Chiêu Duy từ từ gật đầu, "Nhưng vẫn chưa tới thời điểm."

"Cha tin tưởng lựa chọn của con." Vũ Chấn Kỳ vỗ nhẹ lên vai Vũ Chiêu Duy, đi vào gặp những người bằng hữu chào hỏi.

"Hai đứa không đi chào hỏi khách, theo anh phạt đứng sao?" Vũ Chiêu Duy cảm động, nhưng khuôn mặt lãnh khốc như không có gì.

Vũ Chiêu Huân đứng thẳng vai, cùng Vũ Chiêu Ngọc kề vai sát cánh, "Đi thôi! Hôm nay anh là nhân vật chính mà." Trước khi đi anh nói nhỏ với Chiêu Duy, "Anh hai, hi vọng anh có thể nắm chặt hạnh phúc của mình."

Gương mặt Vũ Chiêu Duy dần dần nhu hòa xuống.

"Chiêu Duy, cần giúp một tay sao?" .

Phía sau anh đột nhiên toát ra giọng nói nhỏ quý mị mà giao hoạt, không cần động não anh cũng biết là ai, nhảm chán như thế này chỉ có Mai Như U.

"Tiểu U." Không chút động đậy, Vũ Chiêu Duy lười quay đầu lại.

Mai Như U chu cái miệng nhỏ nhắn, "Sao không gọi tôi một tiếng đi chứ?" Uổng phí cô còn vui mừng bưng bưng nhận làm con gái của mẹ nuôi, kết quả mỗi một người cháu của bà đều không đem cô là trưởng bối ở trong mắt.

Vũ Chiêu Duy mặc kệ cô, hướng Lâm Nghi Trăn đi tới, vì để phòng ngừa có chuyện, anh nên đi xem một chút.

"Đội đã nào...!" Mai Như U vội vàng nhắm mắt theo đuôi, "Chẳng lẽ cháu không muốn biết xuất thân của vị hôn thê sao?"

"Không muốn!" Trong ngăn kéo bàn làm việc của anh đã có.

"Cháu cũng đã biết cha mẹ của cô ấy ly dị, từ nhỏ ăn nhờ ở đậu." thanh âm của Mai Như U như mắc kẹt tại cổ họng khi Lâm Nghi Trăn chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt cô ấy bình tĩnh lạnh lùng làm tim Mai Như U như lỡ một nhịp, khó trách Vũ Diễm nói anh hai cùng Nghi Trăn có chút giống nhau, "Ách. Tôi có việc, mẹ nuôi, con đi trước." Mai Như U vội vàng chạy đi!

"Xảy ra chuyện gì?" Bà nội Vũ chống gậy đi lại, đáy mắt lóe qua một chút tinh quang.

Lâm Nghi Trăn xoay người, lôi kéo cánh tay Vũ Chiêu Duy, cười nói: "Bà nội, không có việc gì." Cô lạnh lùng thì thầm bên tai anh, "Tôi nghĩ anh thiếu tôi một lời giải thích." Anh đã đồng ý không tiết lộ thân thế cô.

"Không có việc gì vậy thảo luận hôn sự của hai cháu đi."

"Quá nhanh, bà nội." Vũ Chiêu Duy tuyệt không lo lắng, dù sao kết hôn có thể ly hôn.

"Đúng vậy a, bà nội, cháu còn muốn học, muốn kết hôn ít nhất phải chờ cháu tốt nghiệp, hơn nữa kinh nghiệm xã hội của cháu còn chưa đủ, cháu muốn học tập nhiều một chút, tương lai mới có thể giúp được Chiêu Duy."

"Chiêu Duy không cần người giúp một tay, một mình nó có thể lo cho cả tập đoàn Vũ thị, bà muốn chính là một người cháu dâu có thể sinh chất cho bà."

Hai má Lâm Nghi Trăn phồng đỏ, không nghĩ tới bà nội lại nói thẳng như thế, "Bà nội, bà hãy cho cháu cùng Chiêu Duy một thời gian nữa được không ạ?"

"Cái gì lui tới? không phải Chiêu Ngọc còn chưa tới nửa năm thì đã cho bà cháu dâu sao."

"Bà nội!" Lâm Nghi Trăn cười khỏ, vội vàng nheo Vũ Chiêu Duy.

"Hai cháu ngoài miệng nói đính hôn, ai biết là thật hay giả, bằng không cử hành lễ đính hôn long trọng đi, làm cho người tin phục, như vậy bà nội cũng có thể yên tâm."

Không hổ là lão hồ ly xảo quyệt! Vũ Chiêu Duy bí ẩn cười cười, "Cũng tốt, liền thuận theo bà nội tính."

"Cái." Lâm Nghi Trăn mới mở miệng kêu lên thì ngoài ý muốn bị Vũ Chiêu Duy lấy miệng chặn lại lời của cô, nhiệt tình như lửa mà ở hiện trường hôn cô, khiến bà nội Vũ cũng không nhận được mà mặt đỏ tới mang tai.

"Các người muốn hôn thì đến gian phòng trên lầu, đừng làm tổn thương trái tim của lão nhân gia." bà vui mừng nghĩ, xem ra Chiêu Duy là thật, nhưng không biết ý đàn gái như thế nào, hôm nào phải gọi Tiểu U đi dò thám ý tứ xem sao.

Khi nhận lấy nụ hôn cuồng dã nóng bỏng của anh, đầu óc Lâm Nghi Trăn mơ màng, hai chân mềm yếu, ngay cả đi đi lên lên hai như thế nào cũng không biết.

Cô chưa từng nghĩ tới dưới khuôn mặt uy nghiêm kiên cường đó, anh cũng có một mặt cuồng ngạo không kiềm chế được, nụ hôn của anh cuồng chiếm lấy hô hấp của cô, linh hồn của cô, trái tim của cô dồn dập cô động, bên tai đều là tiếng thùng thùng trong lòng nhảy lên, không biết là anh, hay là cô.

"Cô làm không tệ!"

Một câu nói của anh đem cô từ mộng cảnh hư ảo đẩy ra hiện thực, "Đừng a! Anh đã là ông chủ, tôi đương nhiên phải phối hợp." Tâm cô đau, mặt ngoài xây đắp nụ cười hư ảo, "Anh ra giá bao nhiêu, tôi liền có thể diễn tới trình độ đó."

Vũ Chiêu Duy ngồi ở cạnh giường, nhượng mảy, "Nếu như tôi muốn cô?" Bờ môi của anh cong lên đùa cợt cô.

"Có thể a! Nhưng giá của tôi cũng không phải rẻ." Lâm Nghi Trăn đau buồn, nhưng vẫn cố chấp tình táo, "Mười triệu, hơn nữa tôi muốn chính là Đô-la." Cô không tin anh sẽ bỏ một khoản tiền lớn như vậy mà mua nữ nhân.

"Tới đây!"

"Làm cái gì?" Cô vẫn là ngoan ngoãn đứng trước mặt anh, thỉnh thoảng hai tay anh bừa bãi vuốt nhẹ lên bờ vai của cô, ôm ái đẩy mảnh đai an toàn, cô hoảng sợ ôm lấy trước ngực, "Anh làm gì?"

"Kiểm hàng, nhìn xem hàng có đáng giá hay không để tôi phải bỏ ra khoản tiền lớn như vậy." Mắt anh sâu thẳm tựa như đêm đen không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì.

Lâm Nghi Trăn bị lời nói chọc giận của anh mà thẹn thùng, không chút nghĩ ngợi vùng lên nắm đấm, lại vừa vịn bị anh cầm lấy.

"Cô gái nhỏ đừng sử dụng bạo lực như vậy." Anh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt trở nên âm trầm. Anh dùng sức kéo cô một cái, làm cô ngã vào người anh, chớp mắt cô cách mũi anh chỉ gang tấc.

Nếu không phải một tay cô chống đỡ lồng ngực anh, có lẽ cả người đã phải nằm sấp vào trong lòng anh rồi. "Không phải anh đã nói là sẽ không có hứng thú với tôi?"

"Đó là trước kia, huống chi cô đã đưa ra giá." Vũ Chiêu Duy nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, ngón tay ngăm đen mà thô ráp chạm trán cái cổ trơn nhẵn trắng nõn của cô, một đường đi xuống, dừng lại trước ngực cô mà vẽ nên các vòng tròn.

Lâm Nghi Trăn cảm giác cả người nóng ran, đặc biệt là đầu ngón tay lạnh lẽo của anh chạm vào da thịt ấm áp của cô, sinh ra một cổ dòng điện, kích thích thân thể cô một hồi rung động.

"Anh đã đồng ý." Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng hít thở bình thường, cô rất muốn giãy giụa, nhưng lại sợ y phục sẽ rơi xuống nên không dám giãy dụa quá kịch liệt. Thật hồng phúc! Cô cũng không hy vọng ở chỗ này thất thân.

"Tôi không nhớ đồng ý cô cái gì." Bàn tay thô dày vuốt ve đường cong trên ngực đã bị phơi bày, uyển chuyển mà đi lên bờ vai mảnh khảnh. Anh nhẹ nhàng mà sát, cảm giác người bên dưới co rúm lại một chút. Anh tà ác cong khóe môi hỏi: "lạnh không?"

"Không biết." Cô cắn môi dưới, đè nén nhịp đập dồn dập từ ngực trái, "Chỉ cần anh buông tôi ra, để cho tôi mặc quần áo." Cô cảm giác mình như chuột bị mèo trêu chọc! Anh là cố ý.

Vũ Chiêu Duy mím môi, nâng lên nụ cười lạnh nhạt, không nói một câu, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú gương mặt xinh đẹp, tóc đen như tơ nhưng gương mặt tròn trịa trắng nõn nà, làm người ta không nhìn được mà muốn cắn một cái. Anh nghĩ đến liền làm, tự thể nghiệm lấy.

Lâm Nghi Trăn chưa ý thức được ý đồ của anh thì chỉ thấy mắt đen của anh như toát ra hai luồng hỏa, cơ hồ muốn cắn nuốt linh hồn của cô, cô hét hoảng muốn lui về phía sau, nhưng đã quá trễ.

Môi anh ẩm ướt phớt qua cái miệng nhỏ nhắn kinh ngạc của cô, mà cô mở tròn đôi mắt đen, chỉ có thể trừng anh, một tay bị anh nắm lấy, một tay nắm chặt y phục. Sớm biết kỹ thuật hôn của kẻ điên cuồng công việc này rất tốt, nhưng cô vẫn không tránh được loạn ý mê tình.

Anh rừng rực hôn cô như muốn rút tận không khí trong phổi cô, hôn cô cả người giống như lơ lửng trên đám mây, lý trí dần dần thoát khỏi. Cô hơi thuận theo, lặng lẽ di động đầu lưỡi chạm lấy cái lưỡi nhẹ dịu của anh, làm anh phản ứng kịch liệt hơn.

Anh điên cuồng ôm lấy cô, muốn ôm cô trọn vào trong thân thể của anh, không tự chủ lại buông cô ra, vòng chắc hông cô, để cho cô gần sát thân thể cứng rắn của anh, cảm thụ dục vọng của anh.

Lúc này, "Cóc cóc!" Tiếng cửa đột ngột như dội cho anh một thùng nước lạnh, anh ngạc nhiên khôi phục lý trí. Anh đang làm gì?

"Anh hai, cha, mẹ muốn hai người đi xuống." Ngoài cửa là giọng của Vũ Chiêu Huân.

"Anh biết rồi." Nếu không có Chiêu Huân quấy rầy, anh sợ rằng mình sẽ ở chỗ này mà muốn cô. Vũ Chiêu Duy nhìn chăm chú đôi mắt mờ mịt của Lâm Nghi Trăn, nghĩ đến cô đôi với anh cũng không phải là hoàn toàn không có phản ứng, anh không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái, cười một tiếng hôn đôi má phớt hồng của cô, cũng đem lấy y phục cô chỉnh lại, "Đi thôi! Chúng ta đi xuống." Anh kéo cô.

Đầu Lâm Nghi Trăn vẫn mờ mịt, bởi vì nụ hôn của anh mà hai chân cô như nhũn ra, chỉ có thể đem trọn sức nặng của thân thể tựa vào trên người anh.

Anh nâng đỡ cô đi ra cửa phòng, "Chuyện gì xảy ra?" Tiếng người huyền não gọi kéo chút thần trí của cô trở về. Anh mới làm gì cô? Chẳng lẽ đối với cô xuống thuốc mê đi! Thế nào mà cô cảm giác người không thăng bằng?

"Không có gì." Bây giờ còn không phải là thời điểm nói cho cô biết tâm ý của anh, anh quyết định muốn cô làm vợ, sau đó đem hiệp ước kia xé nát.

Vũ Chiêu Huân thờ ơ lạnh nhạt, trái tim có chút lo lắng. Anh lo lắng anh hai bị thương tổn, cũng không muốn Lâm Nghi Trăn vô tội bị tổn thương, nhưng mà, đây là chuyện giữa bọn họ, anh muốn lo lắng cũng chẳng thể làm gì.

Kể từ sau bữa tiệc ở biệt thự trở về, Lâm Nghi Trăn có thể cảm giác Vũ Chiêu Duy thay đổi.

Mỗi sáng nhất định anh sẽ đánh thức cô dậy sau đó hôn cô chào buổi sáng, tiếp đó đến công ty, buổi trưa cũng sẽ không quên ăn cơm, còn dẫn cô đến phòng ăn hoặc khách sạn cao cấp thưởng thức các loại thức ăn ngon, có khi bữa ăn tối sẽ do anh làm, nếu vội quá cũng sẽ gọi bên ngoài.

Anh dịu dàng săn sóc làm cô thụ sủng nhược kinh, cô hoài nghi đây không phải là một giấc mộng chứ?

"Đã bây giờ, Nghi Trăn, em tan việc trước đi, ngày mai tựu trường, em về nhà nghỉ ngơi trước đi, tôi kêu Lão Lưu lái xe đưa em."

Lâm Nghi Trăn lắc đầu một cái, cô muốn ở bên cạnh anh, "Tôi còn mấy lá thư chưa đánh xong."

"Không sao, ngày mai tôi giao phó những người khác làm."

"Không được, đây là công việc của tôi." Một năm này sẽ rất nhanh thành quá khứ, cô nên nắm lấy thời gian. Kể từ một lần kia anh thiếu chút nữa xâm phạm cô, anh đã không nhắc lại giao dịch giữa anh và cô.

"Được rồi! đừng để mệt mỏi quá." Ánh mắt thâm tình của Vũ Chiêu Duy như muốn hòa tan lòng cô.

Nếu không phải biết tất cả đều là diễn trò, cô thật sẽ không cần để ý mà nhào vào ngực anh.

"Anh cũng thế." Không nghĩ tới thì ra đây chính là yêu.

Không đành lòng nhìn cô mỗi ngày khổ cực cùng mình làm thêm giờ, anh thở dài, "Chúng ta về nhà." Chuyện công tác ngày mai làm tiếp, tội gì cho mình áp lực? Vợ chỉ có một mà thôi.

"Về nhà?" Cô rất hoài nghi, hiện tại mới là bây giờ mà thôi.

"Không sai, kiếm tiền quan trọng, nhưng thân thể khỏe mạnh cũng rất quan trọng." Vào thời khắc này, anh cũng linh ngộ được trừ công việc ở ngoài, còn có rất nhiều chuyện chờ anh làm, nói thí dụ như kết hôn.

"Đừng thôi! Không có việc gì kiếm nhiều tiền như vậy làm chi? Lại không thể mang vào quan tài." Anh rút cuộc nghĩ thông suốt! Lâm Nghi Trăn xóc túi lên, tất mấy vi tính, đi về phía anh, ôm cánh tay của anh, "Tôi cảm thấy anh làm quá nhiều chuyện, mỗi ngày vì công ty mệt mỏi giống như con chó, mà hai người em trai kia cũng lớn như vậy lại cả ngày chơi bời lêu lổng, không làm việc đàng hoàng."

"Bọn họ cũng có công việc phải làm." Vũ Chiêu Duy vì em trai giải thích. Cô còn không buông tha người, mang anh em nhà họ Vũ toàn bộ ra mà mắng.

"Những công việc kia gọi là công việc? Anh là quá cưng chiều bọn họ. Nhưng mà, không sao, về sau có tôi ở bên cạnh anh, tôi sẽ không để cho bọn họ ăn hiếp anh đâu."

Vũ Chiêu Duy cười hôn mũi cô, "Chỉ cần em là vợ tôi, em có thể vĩnh viễn ở lại bên cạnh tôi."

"Tôi không phải là đã đồng ý cùng anh đính hôn?" Cũng coi như cô là vợ anh rồi, đã bị anh trộm đi biết bao nụ hôn.

"Không! Tôi muốn em trở thành vợ tôi, chúng ta kết hôn đi!" Anh hít sâu, lấy dũng khí nói.

Lâm Nghi Trăn kinh ngạc mà cả lăm, "Nhưng Nhưng không phải là anh sợ bị người ta xáo trộn cuộc sông sao?" Cũng không muốn hôn nhân cũng không cần tình yêu sao?

Vũ Chiêu Duy ôm ái hôn lên đôi môi khê hé của cô, lời nói nhỏ nhẹ, "Anh yêu em!"

Tin tức rung động làm đại não cô trống rỗng, trước mặt bỗng tối sầm, liền mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Giật Tiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

"Nghi Trăn!" Nghe được tiếng đóng cửa, Vũ Chiêu Duy đang vui đầu vào bàn làm việc liền ngược lên thấy Lâm Nghi Trăn đang chau mày đi tới, anh liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, "Cũng đã tám giờ, trễ như vậy em đã ăn cơm chưa?"

Cô quén luyến bờ vai vững chắc của anh, dựa vào cổ anh tìm kiếm sự an ủi. Dưới đáy lòng, cô vẫn không có cách nào chấp nhận được người bạn thân đột nhiên không nói lời nào mà đã bỏ đi.

"Em có chuyện gì sao?" thấy bộ dáng phiền não của cô anh không khỏi có chút đau lòng. Anh thả nhìn khuôn mặt cô vui buồn thay đổi thất thường còn hơn bộ mặt không chút hờn giận giờ phút này.

"Em không có khẩu vị, không nhìn thấy Chu Đình đâu nữa!" Cô thật lo lắng cho Chu Đình.

"Chu Đình? Là người bạn tốt của em sao?" Nhìn cô coi trọng bạn bè hơn anh, trong lòng anh khê nhói đau.

Lâm Nghi Trần suy sụp, hạ khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, "Chu Đình không biết đã đi đâu! Trước kia dù cậu ấy ra nước ngoài du lịch, hoặc là chỉ đến cửa hàng mua đồ đều sẽ nói cho em biết một tiếng, nếu không thì cũng sẽ lưu lại tin tức. Còn lần này cả người cậu ấy biến mất giống như không khí, ngay cả đi học cũng không thấy đi, đã gần nửa tháng rồi. Giáo sư nói báo cáo của cậu ấy cũng sẽ giao từ trên mạng cho bà ấy. Cho nên, em nghĩ nhất định là Chu Đình đã dời nhà đến chỗ nào đó, vì em đã đến chỗ làm, nhà của bạn bè và những nơi cậu ấy thường tới hỏi qua nhưng cũng không có tin tức gì."

"Em có muốn anh cho người đi điều tra không?" Vũ Chiêu Duy hôn vào cái má trắng nhợt của cô.

Lâm Nghi Trần do dự một chút rồi lắc đầu, "Nếu như cậu ấy tránh không muốn gặp em thì dù có tìm được cũng không có tác dụng gì."

"Có lẽ cô ấy không phải muốn tránh em, mà là gặp chuyện gì đó không thể liên lạc được."

"Ít nhất có thể gọi một cuộc điện thoại mà." Cô nhớ tới người mẹ đã bỏ rơi mình.

Lúc trước bà ấy cũng cố ý lạnh nhạt cô, rồi cầu khẩn dùng ánh mắt xin lỗi nói cho cô biết là bà ấy không cần cô nữa. Cô chẳng phải sớm đã quen bị vứt bỏ sao? Nhưng tại sao trong tim vẫn cảm thấy thật khổ sở.

"Nếu như bên phía cô ấy không có cách nào gọi điện thoại thì sao?"

"Vậy cậu ấy tại sao không thể đến trường nộp báo cáo?"

"Cũng có thể là báo cáo này không phải do cô ấy làm?" ánh mắt của Vũ Chiêu Duy trở nên âm trầm.

"Nếu nói như vậy."Lâm Nghi Trần đột nhiên chấn động, cô thế nào không nghĩ tới Chu Đình có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

"Chuyện này em không cần phải lo lắng, anh sẽ cho người đi điều tra, nếu có tin tức sẽ lập tức thông báo cho em, hiện tại không cần nghĩ nhiều như vậy, anh dẫn em đi ăn cơm." Thu thập xong máy vi tính và công văn trên bàn, anh vừa ôm hông của cô vừa hôn xuống vành tai cô.

"Nhưng còn công việc."

"Chuyện của em quan trọng hơn." Anh sẽ không để cho cô bị thương tổn, kể cả những người xung quanh cô. Cô là người anh yêu, dù người khác không liên quan tới anh mà chỉ là bạn của cô, anh cũng sẽ quan tâm, chỉ vì muốn nhìn thấy nụ cười xinh đẹp của cô.

Đi vào thang máy, anh không kiềm được mà hôn xuống trán cô một nụ hôn, "Hôm nay có nói anh yêu em?"

Cô biết anh đang lo lắng thay cô, cô cảm động ôm cổ anh, khẽ liếm đôi môi ướt át của anh, "Em không ngại anh nói lại lần nữa." Cô dịu dàng cong khoe môi mỉm cười ngọt ngào, như đóa sen mới hé nụ, cười rất ngọt ngào, nụ cười thật đẹp khiến cho lòng anh say đắm.

Anh nhẹ nhàng hôn vào gương mặt đỏ ửng của cô, cô xấu hổ khẽ run lên khi anh dừng lại ở môi cô, môi anh nhếch lên trên chọc gặm cắn, đầy hàm răng cô ra, lớn mật quấn lấy đầu lưỡi phấn hồng của cô, sau đó từ từ dời xuống chiếc cằm đẹp đẽ, rồi chiếc cổ trắng muốt mịn màng, đang muốn xuống tiếp phía dưới thì. .

"Đình!" Thang máy đột nhiên dừng lại, anh phản ứng rất nhanh liền giấu cô sau lưng, lúc này có không ít nhân viên đi vào, cả thang máy chật ních, sau đó thang máy xuống dưới tầng hầm nơi bãi đỗ xe, rất nhanh mọi người cũng đi hết.

Vũ Chiêu Duy ôm Lâm Nghi Trần đi ra khỏi thang máy, anh cúi đầu vào mái tóc cô hít thật sâu mùi hương thanh nhã, "Ài, anh cảm thấy phải mau mau cưới em mới được." Để khỏi làm việc gì cũng phải lén lút.

Cô hé ra một nụ cười khổ, dưới đáy lòng tất nhiên là cô yêu anh, nhưng đối với cuộc hôn nhân này cô thật sự không nắm chắc, lúc đầu một cái cô quyết định để những phiền não này để sang một bên, hiện tại quan trọng nhất là tìm kiếm Chu Đình.

Từ sự kiện kinh khủng lần trước mà chị dâu tương lai bóc lột Vũ Chiêu Huân lần trước, đã hơn một tháng anh không đến tổng công ty, lần này anh hai lại gọi điện thoại kêu anh đến, anh cũng chỉ có thể cố gắng mà đến.

Vũ Chiêu Huân hít một hơi thật sâu, gõ cửa.

"Vào đi!"

Vũ Chiêu Huân ló đầu vào quan sát trước, may mắn là chị dâu tương lai không có ở đây. Anh thở phào nhẹ nhõm, "Anh hai, anh tìm em có việc gì vậy?"

Vũ Chiêu Duy đang làm việc cũng không ngẩng đầu lên ném cho Vũ Chiêu Huân một tập tư liệu, "Giúp anh tìm người này, thông tin của cô ấy đều nằm ở bên trong."

"Là ai vậy?" Vũ Chiêu Huân mở túi giấy ra, trong hình là một cô gái xinh đẹp mắt ngọc mày ngài. Không biết tại sao anh hai lại muốn tìm cô ta.

"Cô ấy là Chu Đình bạn thân của Nghi Trần."

Lại liên quan đến chị dâu tương lai, Vũ Chiêu Huân không khỏi hỏi "Anh hai, anh thật sự muốn kết hôn với người phụ nữ kia?" Cô thông minh, là người

biết tính toán kỹ lưỡng, quả thật anh hai cần một người phụ thông minh như vậy ở bên cạnh.

“Cô ấy sẽ là chị dâu của cậu, anh dự định đầu năm tới sẽ kết hôn với cô ấy.” Vũ Chiêu Duy dùng bút, trên môi nở nụ cười yếu ớt như có như không.

“Cô ấy có đồng ý không?” Một người chồng cuồng công việc như anh hai? Vũ Chiêu Huân rất nghi ngờ.

“Cô ấy muốn anh cho cô ấy thời gian suy nghĩ.” Ánh mắt Vũ Chiêu Duy thoáng qua một chút chán nản và vô lực, điều này khiến cho Vũ Chiêu Huân vừa vặn bắt gặp.

Không ngờ anh hai vạn năng cũng sẽ có lúc không có cách nào, Vũ Chiêu Huân cố nhịn cười.

“Trở về làm việc của cậu đi.” Vũ Chiêu Duy liếc nhìn Vũ Chiêu Huân đang cố nhịn cười. Chẳng lẽ anh không hiểu trong lòng Vũ Chiêu Huân đang nghĩ gì sao? Anh ảo não khẽ chửi thầm một tiếng.

“Đi ra ngoài! Chuyện giữa anh và cô ấy không cần cậu quản.”

"Dạ!" Vũ Chiêu Huân nén cười đến nghẹn, vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Cánh cửa đóng lại, Vũ Chiêu Duy hai tay chống đầu dựa vào ghế, mới một ngày không gặp mà trong đầu anh đều hiện lên hình bóng của cô, không biết hiện giờ cô có chăm chỉ học hành không? Còn có... càng nghĩ anh càng không yên lòng liền nhấn điện thoại “Thư kí Chu, nói anh Lưu chuẩn bị xe, tôi muốn ra ngoài.”

“Nhưng mà lúc hai giờ ngài phải chủ trì hội nghị, bốn giờ phải dự hội nghị tài vụ hàng năm, còn có...”

“Toàn bộ hủy bỏ.” Tắt điện thoại, anh cảm áo khoác, quyết định đi tìm vợ tương lai. Vì yêu nên lúc nào anh cũng muốn ở bên cạnh cô, dù cách xa cỡ nào cũng luôn nhớ tới cô. Thì ra tình yêu luôn làm người ta nhớ nhung.

Lâm Nghi Trần gục xuống bàn gỗ ra ngoài cửa sổ, cô đứng đúng quyền sách lên để giáo sư không nhìn thấy.

Hiện giờ Chu Đình không rõ tung tích, trong lòng cô đang rất rối loạn nên cũng không có tâm trạng để học, cô rất không thích cảm giác bối rối này của bản thân, trong lòng có một cỗ xúc động muốn né tránh mọi phiền não.

Đột nhiên cô nhìn thấy ngoài cửa sổ ở phía xa xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, trong tay anh là một bó hoa hải dụ to, dưới ánh nắng rực rỡ chói lọi, anh xuất hiện như một hoàng tử, cả người tỏa sáng khiến cho mọi người xung quanh đều chú ý, anh không nhanh không chậm đi về phía phòng học của cô.

“Chiêu Duy!” Cô kinh ngạc đứng phách dậy.

“Lâm Nghi Trần, đang trong giờ học em đứng lên làm gì?” Vừa đứng lúc giáo sư xoay người nhìn thấy, vẻ mặt trầm xuống không vui nói.

“Ách... giáo sư, em có thể ra ngoài đi toilet không ạ?” Lâm Nghi Trần phản ứng mau lẹ nói.

“Muốn đi toilet cũng không cần phải báo cáo với tôi.” Giáo sư bực mình đỏ mặt, ông xoay người tiếp tục viết bảng.

Lâm Nghi Trần ngại ngần le lưỡi một cái, hưng phấn lao ra cửa thiếu chút nữa là đụng phải người quét dọn.

Thấy chờ thang máy quá lâu nên cô đã chạy thang bộ từ lầu bốn xuống, khi xuống tới nơi liền nhìn thấy Vũ Chiêu Duy bị một đám con gái xinh đẹp bao quanh mà trên mặt anh lại là biểu tình người lạ chó tới gần. Mặc kệ anh bày ra khuôn mặt nghiêm khắc lạnh lùng như thế nào thì vẫn hấp dẫn không ít thiếu nữ, không biết cô phải trong trường thiếu nam sinh đẹp trai hay không hoặc là do anh quá thu hút. Cô đứng ở cửa cầu thang chờ xem bao lâu anh sẽ phát hiện ra cô, Chiêu Duy đáng ghét!

Trong đầu cô vừa mắng anh thì bất thành linh anh khẽ nghiêng đầu, nhìn cô bằng con mắt thâm tình làm lòng cô giật mình, chân giống như mọc rễ không cách nào di chuyển được.

Trong cái nhìn chăm chú của mọi người, anh chậm rãi đi về phía cô.

“Sao anh lại đến đây?” Nghĩ đến cảnh những nữ sinh kia cơ hồ muốn dính trên người anh nhưng anh lại không né tránh khiến cho trái tim của Lâm Nghi Trần buồn bực, tuy cô biết anh tính tình lạnh nhạt, luôn làm theo ý mình nhưng cô vẫn không kìm được mà ghen với họ.

“Anh đến xem em có đi học nghiêm túc không, hoa này tặng cho em.” Nói xong Vũ Chiêu Duy đem bó hoa đưa tới tay cô.

Tầng đá kia không thấy cô đang tức giận! Lâm Nghi Trần bĩu môi, dưới đáy lòng thấy anh dịu dàng với cô như thế mà dâng lên một tia ngọt ngào, nhưng ngoài mặt giọng điệu của cô vẫn không tốt.

“Anh không cần đi làm sao?” Một người cuồng công việc như anh mà cũng có thể trốn việc? Trong lòng cô đang thắc mắc.

“Công ty một ngày không có anh cũng không sao.” Anh nhẹ ngất chiếc mũi thon của cô.

“Sao vậy, nhìn thấy anh không vui à? Vậy anh về nhé.” Anh mới quay người, vạt áo liền bị níu lại.

“Khoan đi đã! Em sắp tan lớp rồi, anh ở đây chờ em.” Đây chính là yêu, cô luyện tiếc không bỏ được anh. Cô cười nói, “Anh cầm hoa giúp em đi.”

Cô vội vàng chạy về lầu bốn, thừa dịp giáo sư đang chuyên tâm viết bảng như vẽ bùa thì cầm túi xách, cúi người xách chuẩn bị chạy.

“Đứng lại! Còn chưa hết giờ, em đi đâu đó?” Giáo sư xanh mặt, nhìn chăm chăm đại vương trốn tiết Lâm Nghi Trăn. Gần đây thấy cô có chút cải thiện, ai ngờ hôm nay lại chứng nào tật nấy, hơn nữa lại cư nhiên ngay trước mắt ông?

Bị bắt gặp ngay tại chỗ, đang lúc mọi người nhìn chăm chăm mình cô nhanh trí nói, “Thưa giáo sư, vừa lúc em tới tháng nên cảm thấy trong người không được khỏe...” Lời chưa nói xong đã thấy mặt giáo sư đỏ như Quan Công mà các sinh viên khác không nhận được cười trộm.

“Đi nhanh, đi nhanh!” Giáo sư trầm giọng nói.

“Cám ơn giáo sư!”

Lâm Nghi Trăn vội vàng lao ra khỏi phòng học, bất ngờ phát hiện Vũ Chiêu Duy đứng ở bên ngoài dựa vào cây cột cười như không cười nhìn cô nói, “Thì ra em trốn học là dùng chiêu này.”

“Đây là đặc quyền của phái nữ mà.” Lâm Nghi Trăn lấy hoa trong tay anh, ngửi hương thơm tình yêu, “Kể tiếp em không có tiết, chúng ta đi ăn cơm được không?”

“Mới bốn giờ, sớm như vậy mà em đã đói bụng? Có phải trưa nay em không ăn cơm?”

Lâm Nghi Trăn le lưỡi, “Không có cách nào khác, thức ăn ở gần trường em đã ăn hai năm cũng ngán lắm rồi, đồ ăn ngon thì lại ở xa trường nếu muốn ăn thì sẽ trễ giờ học.” Thật ra cô có thói quen ăn thức ăn do Chu Đình làm, nhớ tới Chu Đình hai hàng mi của cô lại rũ xuống.

“Hay là chúng ta đi ăn tiệc búp-phê đi?” Không muốn nhìn thấy cô mặt ủ mày chau, Vũ Chiêu Duy nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Vừa nhắc tới đồ ăn ngon, ánh mắt Lâm Nghi Trăn cũng tốt hơn, “Tốt, tốt! Em mời, anh bỏ tiền.”

“Quý tinh ranh!” Vũ Chiêu Duy yêu thương vuốt đầu cô, vừa buồn cười vừa tức giận. Cô đúng là keo kiệt, nhưng khuyết điểm của người mình yêu cũng thật đáng yêu mà, ai bảo anh yêu cô chứ.

Trong tình yêu cuồng nhiệt hai người lúc nào cũng muốn ở bên nhau, nhưng Vũ Chiêu Duy còn phải lo cho sự nghiệp mà Lâm Nghi Trăn cũng phải đi học nên hai người không thể lúc nào cũng ở cạnh nhau được.

Mỗi sáng khi Vũ Chiêu Duy đi làm rồi Lâm Nghi Trăn mới từ trong chăn ấm bò dậy; buổi tối khi về nhà, lúc cô xem xong ti vi rồi leo lên giường anh vẫn chưa hết giờ làm việc.

Ai! Cuộc sống như thế này nếu như cưới rồi cô thật không dám tưởng tượng đến tương lai như thế nào. Cho nên cô quyết định phải cố gắng thay đổi.

Tối hôm nay sau giờ học, cô nhờ lão Lưu đưa cô đến tổng công ty của tập đoàn Vu thị, từ dưới sảnh đi thang máy lên phòng làm việc, cô chào hỏi thư ký Chu rồi tự đẩy cửa vào phòng làm việc của anh.

“Anh hai, đây là dự án hợp tác khoa học công nghệ La Uy với Mỹ, thứ bảy phải kí hợp đồng. Còn đây là phương án đầu tư thu mua đất ở Thượng Hải, anh xem có muốn đi điều tra...”

“Chiêu Duy.” Lâm Nghi Trăn lên tiếng cắt ngang bọn họ, cô liếc nhìn Vũ Chiêu Ngọc một cái, ngày thường tên mặt trắng xinh đẹp này chỉ biết hành hạ Chiêu Duy của cô, rõ ràng công việc ở nước ngoài đều do anh ta phụ trách nhưng lúc nào cũng muốn ném cho Chiêu Duy.

“A! Chị dâu.” Vũ Chiêu Ngọc kinh hãi, sao cô ta lại tới đây chứ? Vốn anh muốn lên đưa công việc này cho anh hai để cùng bà xã đi hưởng tuần trăng mật ở Nhật Độ. Vũ Chiêu Ngọc mỉm cười hỏi, “Sao chị dâu lại rảnh rồi đến đây vậy, không phải chị phải đi học sao?”

“Tôi đã tan lớp rồi.” Mới nửa tháng không có việc mà những cậu em làm biếng của anh đã đến gây phiền toái. Cô đi tới sau lưng Vũ Chiêu Duy giúp anh xoa bóp vai.

“Nghi Trăn, sao em tới mà không thông báo một tiếng?” Vũ Chiêu Duy để cô ngồi trên đùi anh và hôn vào má cô.

“Người ta muốn cho anh một sự ngạc nhiên.” Lâm Nghi Trăn ngoài cười nhưng trong không cười nhìn về phía Vũ Chiêu Ngọc, “Ah! Chiêu Ngọc cậu có chuyện gì muốn nói sao?”

“Em...” Vũ Chiêu Ngọc đang cầm một xấp văn kiện, thấy chị dâu thăm thiết với anh hai như thế anh cũng muốn mau chóng cách xa không làm kì đà cản mũi, nhưng còn những công việc này thì phải làm sao?

“Còn đứng đó làm gì? Những công việc nhỏ nhặt này cậu hãy xử lý cho tốt đi.” Vũ Chiêu Duy đương nhiên biết cậu em muốn đẩy công việc này cho mình để có thời gian thanh thoi đi chơi, sao anh có thể để cho Chiêu Ngọc được thoải mái chứ. Trong lòng anh đã có tính toán, sau này mình chỉ ở phía sau làm cổ đông còn tập đoàn Vũ thị sẽ giao lại cho Chiêu Ngọc và Chiêu Huân điều hành.

“Anh hai!” Vũ Chiêu Ngọc kháng nghị kêu, bận rộn như thế thì làm sao có thời gian bên vợ yêu đây.

“Đi ra ngoài!” Vũ Chiêu Duy giận dữ quát.

Vũ Chiêu Ngọc sịu mặt, lại một đồng công việc, hic! Nếu cứ tiếp tục như thế này nói không chừng tới ba mươi tuổi đầu của mình sẽ đầy tóc trắng, tới năm mươi tuổi liền trở thành một lão nhân yêu rồi hu hu!

Đội Vũ Chiêu Ngọc biến mất sau cánh cửa, Lâm Nghi Trăn liền thoát ra khỏi cái ôm nhiệt tình của anh, “Tới khi nào thì anh mới có thể bỏ xuống tất cả?” Nhớ lại khi cô và anh gặp nhau lần đầu tiên, lúc đó xe của anh đụng trúng cô thế nhưng anh lại bất tỉnh khiến cô phải vội vàng đưa anh vào bệnh viện, kết quả không phải do anh bị tai nạn xe mà là do công việc quá áp lực dẫn đến bị viêm ruột thừa cấp tính. Qua lần đó cô rất lo lắng, nhất là khi nhớ đến sắc mặt tái nhợt của anh trong phòng phẫu thuật kia thì cô vẫn còn sợ hãi, cô không muốn sự việc đó lặp lại lần thứ hai.

Giờ phút này Lâm Nghi Trăn đã hiểu được tại sao mẹ cô lại khẳng khái đòi li hôn với cha cô, không phải họ không yêu nhau mà là họ quá yêu đối phương. Người mẹ yếu đuối của cô cần một người có thể bảo vệ và chở che cho bà chứ không một người ngay cả bóng cũng không thấy như cha cô.

Nhớ lại quá khứ trước đây, Lâm Nghi Trăn dường như cảm nhận được nỗi lo lắng của mẹ cô trong tình yêu, rất giống với cô lúc này. Bởi vì hôn nhân của cha mẹ không được may mắn nên cô rất sợ kết hôn, cô sợ phải mất đi, cô thà lựa chọn trốn tránh. Chỉ cần không đối diện với nó thì sẽ không có việc gì.

Nhưng cô đã lỡ yêu anh mất rồi.

“Chờ em gặt đầu đồng ý gả cho anh.” Vũ Chiêu Duy vòng tay ôm cô.

“Anh nói có thật không?” Cô nửa tin nửa ngờ hỏi. Lâm Nghi Trăn đối với bản thân mình rất không tự tin, anh ưu tú như thế khiến cho cô tự ti.

“Không được hoài nghi lời nói của anh!” Vũ Chiêu Duy giận nhăn mặt, anh có thể nhìn thấy được sự lo lắng và mơ hồ trong đôi mắt trong veo của cô, “Anh yêu em như vậy chưa đủ sao?”

“Em không biết, em còn muốn suy nghĩ một chút.” Cha mẹ đã rời bỏ cô mà đi, cô đã sớm có thói quen cô độc, chợt có người mang ấm áp đến cho cô, cô thật sự không biết phải làm sao, cô sợ đây chỉ là một thoáng nhất thời.

“Suy nghĩ? Em rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?” Anh nghĩ coi như là thánh cũng không chịu nổi sự mập mờ không rõ ràng của cô.

“Đừng ép em nữa có được không?” Lâm Nghi Trăn che đầu, liều mạng lác đầu, hốt hoảng chạy ra khỏi người anh giống như có quỷ đuổi theo phía sau.

“Nghi Trăn!” Đáng chết! Vũ Chiêu Duy khề chữi đập bàn một cái, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô chạy đi ngay trước mắt anh, anh rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

Trong một câu lạc bộ, Vũ Chiêu Duy đang ngồi trên một cái ghế cao trước quầy rượu, về mặt anh không có biểu tình gì đang uống một ly rượu. “Haaa..! Không nghĩ tới một người chỉ biết kiếm tiền như cậu lại đến nơi này.” Mai Như U từ trong quầy rượu đi ra.

“Sao cô lại ở đây?”

“Đây là quán tôi mở, tại sao tôi không thể ở đây?” Mai Như U cười mỉa mỉ nhìn anh, “Xảy ra chuyện gì mà có thể khiến cho một người cuồng công việc như cậu phải đến đây uống rượu giải sầu vậy?”

Vũ Chiêu Duy uống xong ly rượu, móc ra tờ một ngàn, không quay đầu lại xoay người tính rồi đi nhưng lại bị Mai Như U níu lại.

“Buông tay!” Anh thấp giọng lạnh lẽo nói, tuy âm lượng không lớn nhưng như có một cỗ áp lực vô hình lan tỏa khắp nơi, ngay cả đám người phục vụ ở gần quầy rượu cũng sợ đến nổi nuốt chút nữa là cầm không chắc mấy cái ly.

“Không cần phải tức giận như thế, ngồi xuống đi.” Mai Như U nâng lên một ly rượu, “Cứ uống thoải mái hôm nay coi như chị U mời.”

Vũ Chiêu Duy không nói câu gì ngồi lại trên chiếc ghế cao, trầm tĩnh làm cho người khác phát lạnh.

Vậy mà hết lần này tới lần khác Mai Như U không sợ lạnh mà cứ tiến đến gần.

“Có cần chị U đây giúp một tay không?”

Vũ Chiêu Duy vẫn y như cũ không nói một chữ.

“Có phải cậu và cô gái yêu tiền kia đã xảy ra chuyện gì rồi không?” Cô là người của Thiên Địa môn nên muốn điều tra một người dễ như lật bàn tay dù có là mười tám đời tổ tông cô cũng tra ra được.

“Cô không được nói cô ấy như vậy.” Vũ Chiêu Duy quát nhỏ, mỗi người có quyền lựa chọn phương thức sống riêng cho cuộc đời mình.

“Tốt, tốt! Vậy cậu có thể nói cho chị U biết tại sao cậu lại chạy tới đây uống rượu?” Cô không tin cậu ta không chịu nói.

Vũ Chiêu Duy vẫn không để ý đến cô ta, tiếp tục uống rượu.

“Không phải cậu yêu cô ta rồi chứ?” Mai Như U to gan dò hỏi.

Quả nhiên tay của anh khẽ run, mặc dù rất khẽ nhưng lại làm cho Mai Như U rất hài lòng.

“Thật kì quái, yêu thì yêu cần gì phải làm bộ. Ngày mai tôi sẽ nói mẹ nuôi chuẩn bị cho hai người kết hôn...”

“Cô câm miệng!” Vũ Chiêu Duy nắm chặt ly rượu trong tay. Anh cũng muốn mau chóng cưới cô nhưng không biết đã mình đã làm gì sai, chẳng lẽ anh đã quá trực tiếp chăng? Nhưng rõ ràng cô đã nói cô yêu anh mà. Vậy tại sao lại như thế?

“Kết hôn là chuyện tốt, sắc mặt cậu làm gì phải khó coi như vậy? À...” Mai Như U cười hề hề đề thấp giọng nói, “chẳng lẽ cậu chưa thỏa mãn dục vọng?”

Vũ Chiêu Duy thiếu chút nữa phun rượu, không ngừng ho mãnh liệt. Vì bị ghen nên mặt anh trở nên ửng đỏ, rồi lúc xanh lúc đen.

Mai Như U cười đến vui vẻ, “Chuyện này cũng không có gì phải xấu hổ cả.” Cô dùng sức vỗ vỗ Vũ Chiêu Duy khiến cho anh lại sặc thêm lần nữa.

Vũ Chiêu Duy liếc xéo Mai Như U một cái, không bị cô ta hại chết thật đúng là kì tích.

“Có muốn chị U đây chỉ cho mấy chiêu...”

“Xin miễn cho kẻ bất tài này, cô giữ lại cho mình dùng đi.” Mặt của Vũ Chiêu Duy hơi co rút, hừ lạnh một tiếng. Người phụ nữ này đúng là đầu óc toàn những chuyện kinh tế hải tặc, thật may mắn là Nghi Trần không quen biết cô ta.

“Này, cậu cũng thật là, uống công chị U này nhiệt tình giúp đỡ cậu như vậy.” Mai Như U giả vờ giận, hai tay chống hông.

“Giữa hai chúng tôi không phải là vấn đề đó.” Anh không chịu được, trợn mắt một cái.

“Vậy cậu nói xem đó là chuyện gì?” Cô không tin cậu ta lại tiếp tục không chịu nói.

“Tôi...” Vũ Chiêu Duy khó khăn mở miệng, mặt càng đỏ hơn, chần chờ một lúc rồi nói như tiếng muỗi kêu, “Cô ấy không chịu gả cho tôi.”

“Ừ!” Mai Như U ngắt ra.

“Tôi đã cầu hôn cô ấy nhưng cô ấy không chịu cùng tôi kết hôn.” Cho là Mai Như U không nghe thấy anh cẩn thận lặp lại một lần nữa. Vừa vặn là âm nhạc trong câu lạc bộ Chấn Thiên đã át đi giọng nói của anh.

Mai Như U há miệng lớn đến nỗi có thể nhét vào một trái trứng đã luộc, một người đàn ông hoàn hảo như cậu ta, biết bao nhiêu cô gái muốn ngồi vào vị trí con dâu lớn của Vũ gia, thế mà lại có người cự tuyệt? Khó trách cậu ta bị đá kích, tinh thần sa sút như vậy. Không nghĩ tới một người lúc nào cũng được phụ nữ bao vây quan tâm như cậu ta cũng có ngày hôm nay, đúng thật là làm cho người ta bất ngờ mà, đột nhiên cô bắt đầu có hứng thú với Lâm Nghi Trần này rồi.

Tránh để nụ cười bật ra khỏi môi, Mai Như U ho khan mấy tiếng, “Cậu đã hỏi cô ấy nguyên nhân tại sao chưa?”

Vũ Chiêu Duy trầm mặc, không phải anh không muốn hỏi mà là anh hi vọng cô có thể tự nói với anh.

“Tôi có đầy đủ thông tin xuất thân của cô ta, nếu như cậu muốn...” Mai Như U thấp giọng cười nói.

Vũ Chiêu Duy liếc xéo cô một cái, xốc áo khoác lên xoay người định đi thì gặp Vũ Chiêu Huân thân nhiên đi vào.

“Anh hai, sao anh lại ở đây? Thật đúng lúc là em cũng muốn tìm anh.” Vũ Chiêu Huân ưu nhã ngồi lên ghế, nhìn Mai Như U, “Tiểu U, tôi tìm thấy Văn Khôi rồi.”

“Anh ta đã chạy đến chỗ nào vậy?” Mai Như U tức giận bĩu môi, hại cô mỗi lần muốn tìm tư liệu đều phải làm thủ tục mới có thể vào hệ thống nội bộ trung ương của Thiên Địa môn, vì kho tư liệu của Thiên Địa môn từ trước đến nay đều do Văn Khôi phụ trách quản lí.

“Ở bệnh viện.” Vũ Chiêu Huân ngoắc tay gọi người phục vụ, “Cho tôi ly nước.”

“Chẳng lẽ anh ta sắp chết ư?” Không có tin tức gì, điện thoại cũng không liên lạc được, làm cô rất buồn bực.

“Không phải anh ta, mà cũng không khác lắm.”

“Anh ta thế nào rồi?” Vũ Chiêu Duy ngồi lại trên ghế, chân mày chau lại. Lại có người có thể tổn hại được Văn Khôi sao?

“Anh ta hiện giờ không khác gì cái xác không hồn, như người vô dụng.” Vũ Chiêu Huân thành thoi uống cạn ly nước, tuy nhiên đáy mắt thoáng qua một tia lo lắng khó có thể phát hiện. “Nếu mọi người không nhìn thấy anh ta thì tuyệt đối sẽ không tin đó là từng là người lúc nào cũng bình tĩnh, cười nói điềm đạm tài giỏi của Thiên Địa môn Văn Khôi.”

“Anh ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mai Như U gỡ xuống khuôn mặt cười đùa thay vào đó là một gương mặt nghiêm túc, trong lúc vô hình phát ra khí thế nghiêm nghị tôn quý, sâu trong đôi mắt không có nửa ý cười, lạnh lẽo thấm vào tim phổi.

Người phục vụ gần đó cũng không khỏi rùng mình.

“Lại nói chuyện này cùng chị dâu có chút quan hệ.” Vũ Chiêu Huân liếc nhìn khuôn mặt như không có chuyện gì của Vũ Chiêu Duy, “Anh còn nhớ chuyện lần trước anh nhờ em không?”, “Người bạn mắt tích của Nghi Trần... cậu tìm được rồi?” Vũ Chiêu Duy cũng không kinh ngạc hiệu suất làm việc của cậu ta.

“Chính xác! Bất quá tình hình hiện giờ của cô ấy không được lạc quan lắm, tốt nhất anh nên nói chị dâu cần chuẩn bị tâm lý.”

Mai Như U và Vũ Chiêu Duy hai người nhìn nhau cùng nín thở chờ Vũ Chiêu Huân nói tiếp.

“Chu Đình xảy ra chuyện chút bất trắc đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh mà Văn Khôi lại đang ở bên cạnh trông chừng cô ấy.”

“Văn Khôi ở cùng với Chu Đình?” Vũ Chiêu Duy kinh ngạc nhú mày, “Tại sao bọn họ lại ở cùng nhau?”

“Không chỉ có hai người kinh ngạc, ngay cả em cũng ngạc nhiên, không ngờ tên tiểu tử Văn Khôi này giữ bí mật giỏi như vậy, lại có thể lui tới với cô bạn gái này gần mười năm rồi.” “Bạn gái của anh ta là Chu Đình?” Mai Như U không biết nghĩ gì rừ mi mắt xuống, “Đã phong tỏa tin tức chưa?”

Vũ Chiêu Huân gật đầu, “Văn Khôi đã cảnh cáo tôi nếu có bất cứ một bóng người nào của Thiên Địa môn ở xung quanh đó thì anh ta sẽ lập tức rời đi, biến mất mãi mãi, anh ta nói được là làm được.”

“Anh không tính là người của Thiên Địa môn chứ?” Vũ Chiêu Duy rời khỏi ghế, trong đầu đang nghĩ không biết phải nói với Lâm Nghi Trần như thế nào.

“Anh hai, đây là bệnh viện Chu Đình đang nằm.” Vũ Chiêu Huân đưa ra một tờ giấy nhỏ.

“Chiêu Duy!” Mai Như U lông mày nhú chặt, hít sâu “Tất cả trông cậy vào cậu.”

Chiêu Duy cười nhạt xoay người rời đi.

“Tôi cảm thấy vẫn nên báo với lão đại một tiếng.” Mai Như U tự lẩm bầm, nghiêng đầu cùng Vũ Chiêu Huân nhìn nhau cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Giật Tiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

“Anh muốn đưa em đi đâu?” Sáng sớm Vũ Chiêu Duy kéo Lâm Nghi Trần đang trong mộng đẹp dậy muốn cô ra ngoài cùng anh.

“Đến nơi rồi em sẽ biết.”

“Hôm nay anh không đi làm sao?” Thật tốt quá, đây gọi là hẹn hò sao. Cô bắt đầu cảm thấy phấn khởi.

Vũ Chiêu Duy thấp giọng ừ một tiếng, “Chút nữa đến đường cao tốc em phải thắt dây an toàn vào.”

“Nhưng chiều nay em có giờ học, anh có thể đưa em trở về không?” Lâm Nghi Trần vừa nói vừa thắt dây an toàn.

Vũ Chiêu Duy một bên chuyên chú lái xe một bên trả lời, “Anh đã giúp em xin nghỉ ba ngày rồi.” Anh nghĩ, chỉ sợ ba ngày cũng không đủ.

“Quá tuyệt vời! Ba ngày nữa là tới thứ sáu, còn được nghỉ thêm hai ngày cuối tuần vậy là chúng ta có gần một tuần rồi.”

Cô cười hí hửng nói, “Đúng rồi chúng ta đi đi đâu chơi đây? Em muốn đi khu vui chơi thiếu nhi, còn muốn ăn đồ ăn ở Đài Nam, tốt nhất là chúng ta chơi một mạch đến Khẩn Đình luôn.”

Khóe miệng của Vũ Chiêu Duy khẽ nhếch. Nhìn cô vui vẻ như vậy anh thật không nhẫn tâm để cô biết chuyện của Chu Đình.

“Anh làm sao vậy, có phải không yên tâm về công ty? Thôi đừng nghĩ tới nó nữa, hai cậu em của anh trông coi cũng tốt mà.” Phát hiện đôi mắt anh sâu thẳm ánh lên sự buồn bực không vui, cô chưa bao giờ thấy anh lộ ra vẻ mặt sầu não như thế, cô tình nguyện nhìn khuôn mặt nghiêm túc dờ dẫm không có tinh thần kia chứ không phải khuôn mặt u sầu buồn bã này, nhìn anh như thế cô rất đau lòng. Không kiềm chế được cô khẽ hôn vào má anh một nụ hôn, “Em xem trên ti vi, nếu gặp chuyện buồn phiền thì đi hóng gió hi vọng có thể giúp anh giải tỏa u u phiền.”

Cần giải tỏa phải là cô chứ! Vũ Chiêu Duy nặn ra một nụ cười yếu ớt nói, “Anh không sao đâu.”

Lâm Nghi Trần hiểu, cô chỉ cười cười. Có lẽ là yêu nên đặc biệt nhạy cảm, cô biết anh không nói thật nhưng cô cũng không hỏi nhiều, vì cô không muốn phá hư buổi du lịch này.

“Em đói bụng rồi, từ sáng tới giờ chưa ăn gì.”

“Anh xin lỗi, một lát nữa chúng ta đến cửa hàng tiện lợi ở phụ cận mua.”

Anh cứ nhiên xin lỗi cô! Trời chắc sắp đổ mưa hồng? Lâm Nghi Trần nhìn ra bầu trời xanh thăm xa xa không có một gợn mây, chính là thời tiết tốt để đi du lịch.

“Anh có khỏe không?” Cô tự nhiên đặt tay lên trán anh, “Không có phát sốt mà.”

Vũ Chiêu Duy cười nhạt, cũng không nói gì.

“Vậy tại sao anh lại xin lỗi em?” Quá là không bình thường, cô có cảm giác là lạ.

“Không có gì, chúng ta sắp quẹo rồi.” Anh nói xong liền rẽ vào một khúc đường quanh co trong một khu dân cư.

“Là Tân Trúc, em muốn ăn bún xào Tân Trúc, thịt viên Tân Trúc...” Cô hưng phấn đến nỗi cả khuôn mặt dính vào cửa kính, hận không thể bay ra ngoài cửa sổ.

Nghiêng mắt nhìn nụ cười hồn nhiên không ưu phiền của cô, lòng của Vũ Chiêu Duy như bị giáng một quyền nặng nề, anh thật muốn quay đầu trở về, ít nhất không biết so với biết còn tốt hơn.

Xe dừng lại bên lề đường đối diện một bệnh viện lớn, Vũ Chiêu Duy tắt máy xuống xe. Bệnh viện này nằm trong sự quản lý của Thiên Địa môn, Văn Khôi đã đem tin tức ở đây phong tỏa hết.

“Nơi này là bệnh viện.” Lâm Nghi Trần nhìn tòa nhà cao vút, được phối toàn bộ là màu xanh nước biển, bầu trời màu xanh dương không nhìn thấy một áng mây nào, màu xanh thật tốt, màu xanh làm cho người ta tìm đập nhanh hoảng sợ, cảm giác giống như ngày bà ngoại cô qua đời. Mí mắt cô chột giật, trong lòng đầy lo lắng. Không biết vì sao cô lại đột nhiên nhớ về bà ngoại?

“Nghi Trần, chúng ta đi mua một chút thức ăn rồi hãy đi vào.” Vũ Chiêu Duy thấp giọng gọi khi cô đang suy nghĩ mơ màng.

Lâm Nghi Trần bước nhanh về phía anh và ôm lấy cánh tay anh để loại bỏ đi cảm giác lo lắng. “Tại sao chúng ta lại đến bệnh viện?” Khi hơi thở ấm áp của anh tràn đầy mọi giác quan của cô thì hít sâu một hơi, tham lam hít vào mùi vị chỉ thuộc về riêng anh để nó vuốt ve nội tâm đang thấp thỏm lo lắng của cô.

Vũ Chiêu Duy chỉ gật đầu một cái.

“Cơ thể anh không khỏe sao? Nhưng cũng không cần phải chạy đến một nơi xa xôi như thế này chứ.” Cô lầu bầu.

“Không phải anh.” Anh cùng cô đi đến một cửa hàng nhỏ phía sau bệnh viện mua thịt viên, bún xào và một chút trái cây.

Lâm Nghi Trần ăn ngẫu nhiên xâu thịt viên sau đó đưa đến bên miệng Vũ Chiêu Duy, “Anh ăn một miếng đi, em biết là từ sáng tới giờ anh cũng chưa ăn gì.”

Trở lại bệnh viện, mùi thuốc sát trùng gay mũi như sóng biển từng đợt từng đợt xông về phía Lâm Nghi Trần khiến cho trí nhớ của cô quay về quá khứ. Không biết từ lúc nào tay của cô khẽ run, nhưng ngoài mặt vẫn điềm nhiên như không có việc gì, đôi mắt linh hoạt ngó xung quanh nhìn người đến người đi, trước mắt cô hiện lên hình ảnh bà ngoại chết ngày đó, trái tim trở nên căng thẳng cô sợ hãi nhắm mắt lại, muốn tìm kiếm sự ấm áp khiến cô càng dựa chặt hơn vào khuỷu tay của anh.

Theo đám đông hai người đi vào thang máy, Vũ Chiêu Duy hít sâu nói nhỏ với cô, “Nghi Trần anh hi vọng em hãy chuẩn bị tâm lý một chút.”

“Làm sao vậy?” Trong lòng cô đã sớm căng thẳng, chỉ muốn ôm chặt anh.

“Đình!” Thang máy đến nơi.

Anh chỉ cười không nói, dẫn cô đến trước một phòng bệnh chăm sóc đặc biệt rồi dừng lại, anh gõ cửa.

Một người đàn ông tóc tai rối bù, mặt đầy râu, hai má hõm xuống, đôi mắt đen không chút ánh sáng nhìn thấy Lâm Nghi Trần thì lóe lên một cái, không nói gì nghiêng người né sang một bên.

“Anh xác định là hữu dụng?” Vũ Chiêu Duy hỏi nhỏ người đàn ông đó mà chỉ có hai người nghe được.

“Chẳng lẽ anh có biện pháp khác?”

“Bịch!” Túi đồ ăn trong tay Lâm Nghi Trăn toàn bộ rơi xuống đất, cô nhìn chăm chăm vào bệnh nhân bị quần băng khắp người đang nằm trên giường, xung quanh cắm đầy ống, chỉ chừa lại cái lúm đồng tiền dễ thương, cô quá quen thuộc với gương mặt đó.

“Cô ấy là ai?” Tiếng nói của Lâm Nghi Trăn khẽ run, cô hi vọng nếu mình giả bộ như không biết thì tất sự việc sẽ chưa từng xảy ra.

“Chu Đình!” Văn Khôi thở dài, ngồi trở lại bên giường bệnh.

“Nhất định người này là trùng tên trùng họ, cô ấy có chút giống bạn của em nhưng không phải là Chu Đình đúng không?” Lâm Nghi Trăn giữ chặt lấy cánh tay Vũ Chiêu Duy, đôi mắt vì quá sợ hãi mà mở thật lớn, giọng nói run run hi vọng là không phải.

“Đúng không anh?”

“Cô ấy đúng là Chu Đình bạn em.”

Giọng nói kiên định của Vũ Chiêu Duy như sét đánh ngang tai khiến cô như rơi xuống vực sâu.

“Không, anh lừa em!” Lâm Nghi Trăn che tai, chỉ cần không nghe thấy, làm như không nhìn thấy thì tất cả đều không xảy ra.

“Cô ấy là Chu Đình, tôi có thể chứng minh, tôi và cô ấy là thanh mai trúc mã từ nhỏ tôi đã cùng cô ấy lớn lên.” Chữ Văn Khôi bình tĩnh nói, đôi mắt không có tiêu cự như nhìn vào một khoảng không nào đó.

“Không... không phải!”

Cô gào lên thảm thiết thế kia như xé rách lòng của Vũ Chiêu Duy, anh ôm chặt lấy cô, “Nghi Trăn.”

“Không phải mà!” Đột nhiên trước mắt cô tối sầm.

“Nghi Trăn!” Vũ Chiêu Duy nhìn cô té xỉu trong lòng anh, kinh hoàng luống cuống, anh mắt không chế kêu to, “Bác sĩ!”

Lạnh quá, lạnh quá! Cha đừng ném Trăn nhi đi. Mẹ, sao mẹ lại phải đi? Bà ngoại bà đừng bỏ Trăn nhi lại mà.

“Bà ngoại!” Lâm Nghi Trăn chợt tỉnh lại, đập vào mắt cô lúc này là chiếc cửa sổ quen thuộc.

“Em đã tỉnh rồi à?” Vì sợ cô bị kích động, Vũ Chiêu Duy đã đưa cô về nhà, một chút cũng không muốn cô ở lại nơi bệnh viện lạnh lẽo kia.

“Cám ơn anh.” Nước mắt như những hạt châu từng giọt từng giọt rơi xuống gò má, cô lấy hai bàn tay che mặt ngăn trở ánh mặt trời chói mắt, không muốn đối mặt với thực tế tàn khốc, cô nức nở nghẹn ngào không ngăn được đau lòng. “Tại sao? Tại sao lại là cô ấy? Tại sao mọi người đều muốn rời bỏ em mà đi?”, “Chu Đình cô ấy không có chết chỉ là hôn mê thôi, bác sĩ nói không biết khi nào cô ấy tỉnh, nếu như cô ấy cứ tiếp tục hôn mê như vậy...”

Sống đời sống thực vật! Trong đầu Lâm Nghi Trăn hiện lên những từ này, nước mắt trên mặt cô cứ thế tuôn rơi, cô không kim nén được nữa òa khóc nức nở.

Vũ Chiêu Duy không biết làm sao để an ủi cô, chỉ có thể để cô không ngừng khóc, khóc đến nỗi làm cho tim của anh đau nhói, thế nhưng anh cũng không giúp được gì cho cô.

Xe đi vào tòa nhà, anh ôm cô vào thang máy lên tầng cao nhất, cửa thang máy vừa mở thì ánh mắt của anh em Thiên Địa môn đều tập trung vào hai người trong đó có hai cậu em của anh.

“Anh hai!” Vũ Chiêu Huân gọi.

“Đừng hỏi gì hết, để cô ấy nghỉ ngơi một chút, mọi người đều trở về đi.” Vũ Chiêu Duy biết mọi người cũng rất lo lắng nhưng không muốn để cho Nghi Trăn kích động thêm nên đành phải tiễn khách.

Đỡ cô lên lầu hai Vũ Chiêu Duy đặt cô trên giường, giúp cô cởi áo khoác, thay áo ngủ, nhìn cô như vậy anh thấy rất xót xa.

“Ngủ đi, em ngủ một giấc cho tốt đi.”

“Anh đừng đi.” Cô bắt lấy tay anh, hơi nước trong mắt khiến cô không nhìn rõ mặt anh, chỉ có thể cảm nhận được hơi ấm nơi bàn tay ấm áp của anh đặt bên cạnh cô.

Vũ Chiêu Duy không cự tuyệt ngồi ở mép giường, nhìn đôi mắt nhạt nhòa nước mắt của cô làm lòng anh đau nhói, anh nhẹ nhàng lau nước nơi khóe mắt cô, cúi người đặt lên trán cô một nụ hôn.

“Đừng khóc, em khóc như vậy làm anh đau lòng lắm.”

“Thật xin lỗi.” Lâm Nghi Trăn hít hít mũi, nặn ra nụ cười xấu hổ, “Bộ dạng em lúc này có phải rất khó coi không?”

“Trong mắt anh em luôn là người đẹp nhất. Nghỉ ngơi cho tốt đi anh xuống nói chuyện với bọn họ một chút.” Anh vỗ về cô.

Lâm Nghi Trăn miễn cưỡng cười yếu ớt, buông anh ra sau đó nhắm mắt lại, cho đến khi nghe tiếng đóng cửa nhẹ nhàng thì khóe mắt cô chảy ra lệ quang, cô nghẹn ngào không nhận được khóc thành tiếng.

Lâm Nghi Trăn tỉnh lại thì xung quanh tối đen như mực, yên tĩnh không có ai, cô lo lắng nhìn khắp nơi.

“Chiêu Duy!” Chẳng lẽ ngay cả anh cũng muốn vứt bỏ cô?

“Có chuyện gì vậy?”

Đột nhiên có ánh đèn khiến cô phải nhắm mắt lại, “Em nghĩ là anh đã rời đi.” Chờ thích ứng được ánh sáng trong phòng, cô mở mắt ra việc đầu tiên là đi tìm bóng dáng của anh.

“Anh đi chuẩn bị bữa tối cho em.” Vũ Chiêu Duy bung đồ ăn đến trước giường, ân cần vuốt trán cô, “Có tốt hơn chút nào không?”

Lâm Nghi Trăn gạt đầu, cười ngọt ngào một tiếng, chậm rãi ngồi dậy dựa vào chiếc gối anh kê giúp cô.

“Uống chút nước trước đã.” Anh đưa ly nước tới tay cô.

Cầm ly nước ấm áp uống một hớp cạn ly, cô sâu kín nói nhỏ, “Em có nói cho anh biết là bà ngoại em phát bệnh trong phòng bếp không?”

Thì ra là vậy! Khó trách cô lại sợ hãi đối với phòng bếp như vậy. Vũ Chiêu Duy ngồi một bên im lặng không nói gì.

“Khi em còn nhỏ, cha mẹ không hợp nhau nên ra ở riêng. Cha em rước kia là bác sĩ phụ trách ở bệnh viện Mai Thị, sau này lấy mẹ rồi mới ra ngoài gây dựng sự nghiệp, lúc đầu hai vợ chồng rất gắn bó ân ái với nhau. Nhưng sau khi em chào đời mẹ vì chăm sóc cho em nên ở nhà làm công việc nội trợ rất ít khi đến bệnh viện, mà cha lại mới bắt sự nghiệp nên làm việc rất bận rộn có khi đến ba giờ sáng, bởi vì cha tuổi trẻ tài cao, lại là người ăn cần dụ dỗ là một bạch mã hoàng tử điển hình trong lòng bao thiếu nữ. Mặc dù là người đàn ông đã có vợ con nhưng vẫn có không ít bệnh nhân nữ và các y tá trẻ theo đuổi. Dần dần lời đồn truyền đến tai mẹ em, ban đầu bà cũng cảm thấy không có gì. Không lâu sau, mẹ mang thai em trai, vì tâm tình của người mang thai rất không ổn định, nên mọi người trong gia đình em xa cách nhau từ đó.

“Khi mẹ của em nằm trên giường chuẩn bị sinh, lúc đau đến chết đi sống lại thì cha cũng không có bên cạnh, lúc đó em còn nhỏ nên cũng giúp gì được cho mẹ.”

“Rồi sau đó, cha mẹ liền trở thành người xa lạ, hôn nhân của họ kéo dài tới lúc cha em có người phụ nữ khác, mẹ em trong lúc tức giận đã mang em và em trai về nhà bà ngoại. Cha cũng có tới tìm mẹ con em nhưng mẹ vừa nhìn thấy mặt cha liền nổi giận đứng đứng, cuối cùng họ ly hôn.”

“Kết quả em đi theo mẹ còn em trai thì đưa cho cha, năm đó em mới mười một tuổi nên không biết tại sao hai người lại ly hôn, chỉ biết từ đó em không còn gặp cha nữa.”

Lâm Nghi Trăn nói xong, nước mắt không tự chủ mà rơi xuống như những hạt châu, “Ở quê lời đồn lan ra rất nhanh, những đứa trẻ trong xóm mỗi khi nhìn thấy em thì đùa cợt châm chọc, người lớn cũng nhìn em với ánh mắt thương hại và khinh thường. Cứ như vậy, mẹ con em sống ở đó được hai năm, khi tất cả mọi người đều cười cợt và khi để mẹ con em thì chỉ có bà ngoại xem em như bảo bối, có đồ ăn ngon sẽ để dành cho em, em cũng chỉ có một mình bà ngoại, có thể sà vào lòng bà nũng nịu như bao đứa trẻ khác.”

“Về phần mẹ của em, sau khi ly hôn cả người bà như thay đổi, vì kiếm tiền mà thường xuyên trang điểm ăn mặc xinh đẹp, có lúc đi cả đêm không về. Mẹ vẫn hay nói với em, nếu không kiếm tiền thì lấy đâu ra tiền để sinh sống, để đóng học phí? Nếu không có tiền thì làm sao đưa cho cậu và mợ, bọn họ làm sao có thể cho chúng ta ở lại?”

“Khi vừa tốt nghiệp trung học, em liền quyết định tự lập không trở thành gánh nặng cho mẹ nữa. Kết quả vào lúc em chuẩn bị thi thì mẹ lại nói bà muốn tái giá và không thể dẫn theo em cùng.”

“Anh biết không, khi đó thậm chí ngay cả một giọt nước mắt em cũng không rơi, còn có thể bình tĩnh chúc phúc cho bà.”

Vũ Chiêu Duy không nói một câu, trái tim anh như bị siết chặt. Nếu như lúc đó anh ở bên cạnh cô thì anh có thể ôm lấy cô, an ủi cô.

Lâm Nghi Trăn hít một hơi thật sâu, cảm nhận được vị mặn nhàn nhạt của nước mắt nơi đầu lưỡi, “Sau khi mẹ vui vẻ lập gia đình không lâu, bà ngoại ngã bệnh, ngã xuống ngay trước mặt em, ở bệnh viện thì một tuần sau bà qua đời. Mà đám cậu mợ đã bắt đầu tách ra ở riêng. Rất buồn cười đúng không?”

“Bởi vì em là người ngoài nên đợi khi bà ngoại hạ táng xong thì liền rời đi. Sau đó em gặp được Chu Đình, cô ấy cũng đang tìm phòng vậy nên tại em liền quyết định ở chung một chỗ, thật ra phần lớn là cô ấy chăm sóc em.”

“Đừng nói nữa, thức ăn cũng nguội rồi.” Vừa nhắc đến Chu Đình, Vũ Chiêu Duy sợ cô lại đau lòng khổ sở vậy nên lấy lại ly nước rồi đưa chén com cho cô.

“Không, em còn muốn nói.” Lâm Nghi Trăn đang cầm chén com, ánh mắt mơ màng, “Anh nhất định sẽ không tin, Chu Đình có thể là một thiên kim đại tiểu thư.”

“Được rồi!” Anh gấp thức ăn bỏ vào trong chén cho cô.

“Nếu không nhờ cô ấy, em sợ rằng mình đã lưu lạc đầu đường, thậm chí có thể bị bán đi.” Nước mắt theo kí ức cứ đổ như mưa xuống gò má trắng nhợt của cô.

“Nghị Trần!” Tim của anh như bị bóp chặt.

“Em rất sợ, thật sự rất sợ! Em không muốn lại có người chết đi, không cần phải rời bỏ em mà đi.” Tay cô không ngừng run rẩy, còm trong chén cũng rớt xuống giường.

Vũ Chiêu Duy đau lòng cầm tay cô, vỗ nhẹ vào lưng, “Không có chuyện gì, Chu Đình sẽ không có chuyện gì đâu. Giường cũng làm đỡ rồi, anh ôm em sang phòng khác.”

Lâm Nghi Trần không phản đối, nhu thuận dựa vào vòng tay ấm áp của anh, lắng nghe nhịp tim trầm ổn của anh đang hòa cùng một tiết tấu với nhịp tim dồn dập của cô.

Thế giới này không ngừng thay đổi, không có gì là chân thật tuyệt đối. Điều tốt đẹp chỉ có trong mộng, trên thực tế chẳng có sự giúp đỡ nào, cuộc đời luôn không thể đoán trước được điều gì.

Vũ Chiêu Duy ôm cô vào một phòng khác, đặt cô xuống nhưng không ngờ cô lại ôm chặt cổ anh như thế nào cũng không chịu buông tay. edit: Sa_nguyet014

Chương 9.4

“Nghị Trần” Vũ Chiêu Duy nhìn đôi mắt ngấn lệ của Lâm Nghi Trần trong suốt long lanh, khiến cô trở nên càng xinh đẹp động lòng người.

“Ở lại với em được không?” Cô xấu hổ đón nhận ánh mắt đen sâu thẳm của anh, vì sự lớn mật này mà khiến tâm cô đang loạn hết cả lên.

“Anh không phải là thánh nhân.” Vũ Chiêu Duy cười khổ, kéo tay cô xuống, khẽ hôn vào cổ tay trắng ngần.

“Em không muốn anh làm thánh nhân, em muốn anh làm người yêu của em, chỉ cần yêu em là tốt rồi.”

“Đồ ngốc!” Anh nhẹ nhàng nằm xuống cạnh cô, nâng lên khuôn mặt và cẩn thận hôn lên trán cô như nâng niu một món đồ sứ dễ vỡ.

Không nghĩ tới một người bề ngoài lạnh lùng nghiêm nghị như anh lại có lúc dịu dàng tình tế như thế, sao cô trước kia lại ngu ngốc như thế mà muốn buông tay anh? Cô nên giữ anh thật chặt, bất kể là lòng hay con người của anh.

“Em yêu anh.” Ánh mắt của Lâm Nghi Trần và Vũ Chiêu Duy giao nhau, tay cô mon trớn gương mặt cương nghị như điêu khắc của anh, cảm nhận rõ ràng ngũ quan sâu sắc lại vô cùng ấm áp mềm mại. Ngón tay vuốt ve dọc theo sống mũi cao vút của anh rồi tới cánh môi mỏng, thỉnh thoảng ngón tay bị anh ngậm lấy, khi bị trêu đùa dưới đầu lưỡi của anh thì cả người cô giống như một thanh socola bị tan chảy trong lò nướng.

“Gả cho anh nhé!” Đầu lưỡi ấm áp của anh liếm qua từng ngón tay thon dài của cô, đôi mắt quyến rũ lộ vẻ mong chờ.

“Được.” Cô cười thản nhiên, hạnh phúc ôm lấy anh. Thế giới này luôn luôn thay đổi, bất kể tương lai ra sao, ít nhất hiện tại hai người được ở bên cạnh nhau, không phải sao?

Ánh mặt trời nhu hòa tươi mới chiếu vào phòng bệnh màu trắng, chợt tiếng mở cửa vang lên có người bước vào.

“Chu Đình, mình đến thăm cậu nè. Cậu biết không, hôm nay hoàng hôn rất đẹp.” Lâm Nghi Trần cầm một bó hoa cúc xanh xen lẫn vài bông màu trắng vào cắm lên bình hoa để trên đầu giường, cô ngồi trên ghế bên cạnh, “Cậu không biết đâu, anh chàng thanh mai trúc mã của cậu sống chết đòi ở lại bệnh viện, nhưng đám anh em của anh ta nói nếu còn ở lại nữa sẽ bốc mùi nên kiên quyết bắt anh ta về nhà.”

Nhìn khuôn mặt Chu Đình ngủ an ổn như vậy, Lâm Nghi Trần cảm khái ghé đầu vào bên giường.

“Mình nói cho cậu biết, mình đã đồng ý gả cho Chiêu Duy rồi, nhưng với điều kiện cậu phải là phù dâu của mình, nếu như cậu còn không tỉnh, mình chắc sẽ là bà cô già quá, ải!” Cô phải làm sao đây lại không thể vi phạm lời hứa, mà mỗi ngày Chiêu Duy đều dùng ánh mắt mong mỏi cầu hôn cô, anh không nói lại càng khiến cô thêm đau lòng. Lâm Nghi Trần tiếp tục nói, “Mình không ngờ cậu và Chử Văn Khôi lại là người yêu, khó trách lần đó khi cậu gặp anh ta thì giống như nhìn thấy quỷ, mình đúng là thật ngốc lại không nhận ra sự khác thường, thật không xứng là bạn tốt của cậu.”

Lâm Nghi Trần thở dài, cô nhẹ nhàng vuốt ve gò má tái nhợt của Chu Đình, “Cậu so với mình còn ngốc hơn, vì yêu một người mà ngay cả thiên kim tiểu thư cũng không làm, còn người đàn ông kia đối với cậu lại lạnh nhạt ra sức tránh mặt cậu. Nếu như không phải lần đó gặp lại anh ta thì có lẽ cậu cũng sẽ không nằm ở đây. Nhưng cũng nhờ sự ngốc nghếch và chấp nhất của cậu mà cuối cùng anh ta cũng chịu quay đầu nhìn cậu. Mình thấy mặc dù không nói nhưng thực ra anh ta cũng rất yêu cậu.”

“Em lại trốn học!”

Không hề báo trước, thanh âm trầm thấp của Vũ Chiêu Duy vang lên ở sau lưng, thân thể Lâm Nghi Trần cứng đờ, hốt hoảng từ trên ghế bật dậy lại sợ ý

đụng phải bình hoa, cô không kịp bắt lấy...

“Xoảng!” Mảnh thủy tinh cùng với những bông hoa hôm nay cô hái trộm ở trường giờ lại đang nằm vương vãi dưới sàn nhà.

“Tại sao anh vào lại không gõ cửa?” Lâm Nghi Trăn buồn bực không thôi, trừng mắt nhìn Vũ Chiêu Duy và Chử Văn Khôi ở phía sau.

“Là em quên đóng cửa.” Vũ Chiêu Duy giận dỗi nheo mắt cô, “Đã là năm thứ tư rồi mà còn trốn học, em đúng là không làm gương cho đàn em lớp dưới noi theo mà.”

“Muốn em làm gương, được, thù lao đây.” Không có tiền thì còn lâu cô mới làm, còn học trường á, nói giỡn, lớn như vậy rồi còn không biết tự lo cho mình mà còn muốn đàn chị như cô đi lo lắng. Hừ! cô không có dư thời gian.

“Hai người yên lặng một chút!” Chử Văn Khôi nho nhả đột nhiên hét lớn cắt ngang bọn họ.

“Văn... Văn Tinh...” Giọng nói yếu ớt của Chu Đình bật ra khỏi môi. Nếu như không phải Văn Khôi mất tinh tai thính, chi chú ý vào Chu Đình thì sẽ không ai phát hiện ra.

“Thật tốt quá!” Lâm Nghi Trăn vui quá mà bật khóc, bộ dạng vui mừng phấn khởi ôm lấy Vũ Chiêu Duy.

“Lần này em không còn lí do gì nữa mà không chịu kết hôn với anh.” Vũ Chiêu Duy tràn đầy hạnh phúc nở nụ cười, hôn lên đôi môi anh đào phấp phồng của cô.

“Các người còn đứng đây hôn nhau, không mau gọi bác sĩ.” Chử Văn Khôi gầm nhẹ.

Lâm Nghi Trăn le lưỡi, lúc xoay người cô nhìn thấy giọt nước mắt trong suốt nơi khóe mắt Chử Văn Khôi. Cô không khỏi cảm động nở nụ cười, đàn ông không dễ dàng gì rơi lệ chỉ là chưa đúng lúc thôi. Cô nghĩ là anh ta thật sự yêu Chu Đình.

“Kết hôn cùng anh nhé!” “Được!”

Trong hôn lễ của Lâm Nghi Trăn và Vũ Chiêu Duy, Chử Văn Khôi đẩy cô dâu phụ là Chu Đình ngồi trên xe lăn, cứ một lúc lại quỳ xuống trước mặt Chu Đình mà cầu hôn cô ấy.

Lâm Nghi Trăn nhìn cảnh tượng thú vị đó mỉm cười không dứt, dựa vào ngực Vũ Chiêu Duy, “Anh đoán xem tới lần cầu hôn thứ mấy thì anh ta sẽ thành công?”

“Ít nhất không cực khổ như anh.”

“Ý anh là theo đuổi em rất mệt sao?” Lâm Nghi Trăn ngoài cười nhưng trong không cười nói, vừa mới tốt nghiệp liền bị bắt nhốt, đến giờ cô vẫn còn thấy hối hận. “Không sao em sẽ viết trong giấy thỏa thuận ly hôn chi phí phụng dưỡng, năm trăm vạn.” “Không nghĩ tới em lại lấy ít như vậy, anh còn tưởng em sẽ lấy mười triệu Đô-la.” Vũ Chiêu Duy tà tà cười một tiếng, ngón tay anh treu đùa vẽ vòng tròn trên phần lưng tuyết trắng trơn nhẵn của cô, sau đó nhẹ nhàng trượt xuống chiếc eo nhỏ xinh xắn.

“Đúng rồi, phải thêm mười triệu Đô-la nữa, cảm ơn anh đã nhắc nhở em, em sẽ ghi nhớ.”

Vũ Chiêu Duy không biết nên khóc hay nên cười, đối với cô vợ chậm hiểu nhưng lại ham tiền như mạng này anh không biết phải làm sao. Nhưng anh lại yêu chính con người này của cô.

Anh lặng lẽ ghé vào tai cô nói nhỏ, “Anh có thể cho em mười triệu Đô-la nhưng em chẳng lẽ không cần theo anh lên lầu sao, bà xã?”

Lâm Nghi Trăn thoáng chốc hiểu được ý tứ của anh liền xấu hổ đến cả lỗ tai đều đỏ bừng, “Anh đúng là đồ háo sắc.” Giọng nói ngượng ngùng của cô khiến anh không nhịn được cất tiếng cười to, bất kể là bán cũng tốt mà theo đuổi cũng chẳng sao, chẳng phải anh đều cưới được người vợ như ý, không phải sao?

---- Hết ----

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Giật Tiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.